

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

ไม่มีบาปชั่วใด ๆ ที่บุคคลผู้มีปกติกกล่าวคำเท็จ จะทำได้

(๑) พุทธพจน์บทหนึ่งก้อ	ควรสำนึก
หากขบถบ่รู้สึก	สักน้อย
เป็นพุทธโพล่ไกลลือก	เป็นไพร่
ฉลาดพูดแต่ละถ้อย	โพล่เพี้ยนโง่โจน
(๒) เพราะเห็นใครก็ล้าวน	โง่หมด
จึงกล่าววกล้าไปปิด	โง่แจ้ง
ยิ่งกว่าหูดตอหลอด	เปลือยอวด โลกแล
พูดไม่อายเสแสร้ง	เก่งข้าจริงใจ
(๓) คำใดใ้ครพูดด้วย	คำลัศตย์
พระศาสนาย้าตรัส	อมตะแท้
ใครอลัศตย์ตระบัด	ตกนรก แน่เลย
คนชั่วบ่เชื่อแม่	เท็จแล้วยังผยอง
(๔) บาปของคนเท็จพริ่อง	ทุกขณะ
เป็นปกติแห่งชีวะ	ปิดโป้
ไม่มีบาปใดจะ	ทำมิ-ได้แฮ
ฟังประหนึ่งเวอร์ไม้	แต่แท้คือจริง
(๕) จริงยิ่งจริงกว่าผู้	มองเผิน
เพราะมิเห็นโทษเกิน	กว่ารู้
จึงฟังคำตรัสเมิน	เพียงผ่าน
สุดสลดพุทธพจน์กั้	ชาติแล้งแรงธรรม
(๖) ขอสำทับว่าบ้าน	เมืองไทย
ต้องกลับท่อมโถมใน	เรื่องนี้
ระดมศาสน์ทุกศาสน์ไป	ให้ทั่ว ไทยเลย
หากรัฐไหวหันชี้	ชาติพินคินสวรรคค์.

“สไมย์ จำปาแพง”

๑๖ ก.ย. ๒๕๕๔

ไม่มีบาปชั่วใด ๆ ที่บุคคลผู้มีปกติกล่าวคำเท็จ จะทำได้

๓ ภัยร้ายที่กำลังสร้างหายนะวิบัติชาติไม่แพ้กันนั่นก็คือ ภัยจากก้อนน้ำใหญ่ที่ทำให้ทั่วทุกภาคของไทยกลายเป็นเมืองน้ำและน้ำตาไปแล้ว ภัยจากก้อนน้ำใหญ่ทั้งหนี่ของตัวเองทั้งหนี่สาธารณะทั้งหนี่ปัจจุบันทั้งหนี่ในอนาคต นับเป็นภัยลูกที่ ๒ ที่สร้างความทุกข์เดือดร้อนไปทุกหย่อมหญ้าอย่างถ้วนหน้ากันทั้ง ๗๗ จังหวัด และการโกหกคำโตคำใหญ่ของนักการเมืองที่เกิดขึ้นรายวันนับได้ว่าเป็นภัยลูกที่ ๓ อันเป็นต้นเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดเภทภัยรอบด้านกับบ้านเมืองในทุกวันนี้

แต่ก็ยังเคราะห์ดีที่เรายังมี “น้ำใจก้อนใหญ่” จากพลังทางศีลธรรมของคนไทยด้วยกัน ที่คอยช่วยเหลือเกื้อกูลปิดเป่าบรรเทาความเดือดร้อนให้พออยู่กันได้มาจนถึงทุกวันนี้

ทั้งพุทธ-คริสต์-อิสลาม ล้วนได้ตระหนักถึงโทษภัยการโกหกเอาไว้อย่างสำคัญ เช่น “ศีลมารชาตานเป็นพ่อแห่งการโกหก (ศีลมารชาตานกับการโกหกเป็นพ่อลูกที่โคลนนิ่งกันมา)” ; พระคริสต์ “ที่ได้ชื่อว่าน่าเกลียดยิ่ง ฆอัสลอร์ ก็คือพวกเจ้าพูดในสิ่งที่พวกเจ้าไม่ปฏิบัติ” จากซูเราะฮ์ศุคอฟ/๒-๓ “บุคคลใดกล่าวคำเท็จได้ทั้งที่รู้ ๆ อยู่ ย่อมทำชั่วได้ทุกอย่าง (ชั่วเกินจินตนาการ)” พุทธพจน์ เรื่องเคยมีมาแล้วเมื่อครั้งพุทธกาลมีพระรูปหนึ่งบวชมาถึง ๒๕ ปี กลับตั้งใจทำบาปหนักโดยคิดฆ่าตัวตาย

แต่ในขณะที่กำลังจะมีตโกนเชือดคอตัวเอง เกิดได้บรรลุเสียก่อนด้วยบุญเก่าที่ได้บำเพ็ญมายาวนาน ท่านต้องฟังชานอย่างทุกข์ทรมานตั้งแต่บวชมา เพราะวิบากที่เคยได้หลอกลวงเพื่อนพระด้วยกันในอดีตชาติ เห็นเพื่อนอยากสึกก็เลยยุแหย่ให้รีบ ๆ สึกออกไป เพราะอยากจะได้บิรขารข้าวของเครื่องใช้ของเขา

แต่กรรมนั้นไม่สำเร็จเพราะเพื่อนพระรู้ว่าจะมาหลอกให้สึกออกไปจึงกลับใจไม่ยอมสึก ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้เคยพรรณาคุณของการบวชและกล่าวโทษของการเป็นคฤหัสถ์ อยู่ ๆ กลับล่ำมาพูดด่าเป็นชาวไหยินติการเป็นคฤหัสถ์แทน และกล่าวโทษของการบวช

เรื่องนี้ชี้ให้เห็นว่าบาปของการโกหกหลอกลวงเพียง ๑รายก็ยังมีผลให้ฟังชานทุกข์ทรมานออกปานนี้ แต่ถ้าโกหกหลอกลวงคนทั้งประเทศได้ง่าย ๆ เพียงแค่พลิกลิ้นรายวันไปเรื่อย ๆ และหากโกหกได้สำเร็จเสริ้จสมใจกิเลสอีกอีกด้วยจะชวยบาปร้ายบาปลึกลึกแค่ไหน ?!!!

เพราะยิ่งง่ายยิ่งสำเร็จกิเลสก็ยิ่งย่ำมไจเดินหน้าทำชั่วไปเรื่อย ๆ ๆ ๆ

จนถึงจุด “ชั่วเกินจินตนาการ” นั้นแล

๓

• คำทอง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ คนไทยกว่าร้อยละ ๙๐ เป็นชาวพุทธ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวพุทธประเภท “พุทธแต่ปาก” ส่วน “พุทธจริงๆ” นั้นมีน้อย ชาวพุทธจริง ๆ อย่างต่ำต้องถือศีลห้า

ศีลทั้ง ๕ ข้อ เป็นเรื่องสำคัญที่จะทำให้โลกนี้มีสันติสุข เป็นเรื่องยากที่จะวิเคราะห์ว่าศีลข้อไหนสำคัญกว่าข้อไหน แต่ที่แน่ๆคือถ้าผิดศีลข้อ ๔ ก็สามารถทำผิดศีลข้ออื่น ๆ ได้หมด

คนพูดโกหกคิดว่าคนอื่นโง่หมด ตนจะโกหกอย่างไรก็ได้

“เพราะเห็นใครก็ล้วน โง่หมด
จึงกล่าวกล่าไ้ปด โง่แจ๋
ยิ่งกว่านูดตอหลด เปลือยอวดโลกแล
พูดไม่อายเสแสร้ง เก่งข้าจริงใจ”

ตอนที่ผมและพรรคพวกตั้งพรรค “พลังธรรม” ขึ้นมาเมื่อ ๒๓ ปีก่อนโน้น ผมเป็นคนตั้ง “สัญญาประชาคม” นอกจากข้อ “ไม่โกงทั้งต่อหน้าและลับหลัง หวังและรับเฉพาะสิ่งพึงได้โดยชอบธรรมเท่านั้น ไม่ซื้อเสียงหรือแจกข้าวของเพื่อแลกคะแนนเสียง” แถมด้วยข้อสุดท้าย คือ

“ไม่ไปปดมดเท็จ จ้วงจาบหยาบซ้ำ ใส่ร้ายป้ายสี” ซึ่งก็คือต้องไม่ผิดศีลข้อ ๔ นั่นเอง ชาวพลังธรรมยึดมั่นปฏิบัติตามสัญญาประชาคมมา

โดยตลอด

นักการเมืองสมัยก่อนใคร ๆ ว่าโกหกแล้วสมัยหลัง ๆ มานี้โกหกยิ่งกว่า ผู้ใหญ่ในรัฐบาลที่ แล้วถูกผมใช้คำว่า “ตอแหล” ซึ่งผมพูดบนเวที มีฆวนครราวชุมนุมปักหลักปักค้าง ๑๕๘ วัน ผู้ฟังการปราศรัยหลายคนชอบใจที่จริงคำว่า “ตอแหล” ไม่ใช่คำหยาบ แต่เป็นคำตำหนิอย่างรุนแรง

เมื่อวันที่ ๔ กันยายนที่ผ่านมา อาจารย์ อัมมาร สยามวาลา จากสถาบันเพื่อการพัฒนาประเทศไทย ตั้งฉายารัฐบาลนี้ว่า “รัฐบาลตีแต่ไม้” ประกาศนโยบายอะไรออกมาแล้วแต่เป็น “นโยบายไม้ ๆ” ทั้งนั้น

นักการเมืองท้องถิ่นก็ไม่น้อยหน้าในเรื่องโกหก การติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของ กทม. เกิดขึ้นในสมัย ๒ ผู้ว่า ๆ ต่อเนื่องกัน คือผู้ว่าอภิรักษ์ และผู้ว่าสุขุมพันธุ์ ซึ่งมีทั้งกล้องจริงและกล้องหลอก ราคาต่างกันมาก กล้องจริงกล้องละ ๓๔,๐๐๐ ถึง ๑๓๐,๐๐๐ บาท ส่วนกล้องหลอก ราคาเพียง ๒,๕๐๐ บาทถึง ๒,๗๐๐ บาทเท่านั้น

คุณสุขุมพันธุ์ให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวว่า กล้องหลอกมีไว้หลอกคนร้ายให้เกรงกลัว ไม่กล้าทำผิด แต่คุณอภิรักษ์ให้สัมภาษณ์ว่า “ไม่มีประเด็นติดหลอกแน่นอน เพียงแต่ไปติดเพื่อกำหนดจุดไว้” ใครหลอกใครใครจริงกันแน่ หรือว่าพูดโกหกทั้ง ๒ คน

ถ้าสังคมไทยถือว่า “โกหก” เป็นเรื่องธรรมดา บ้านเมืองเสียหายแน่

“ขอสำทับว่าบ้าน เมืองไทย
ต้องกลับทும்โถมใน เรื่องนี้” ☒

► คิดคนละขั้ว

แรวรวม ฮาวทึนทึา

ข้าพเจ้าเห็นว่า ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ที่มีการหลีกเลี่ยงในคดีนี้มีจำนวนสูงถึง ๒๗๓,๐๖๐,๐๐๐ บาท ไม่สมควรรอกการลงโทษจำคุก จำเลยที่ ๑ ● นายชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม ประธานศาลอุทธรณ์

► ธรรมดาของโลก

จะได้ไม่ต้องโสกสลด สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์

บทบาทของโรบินฮู้ดครองเมือง กำลังก้าวเข้าสู่ภาคที่ ๓ ทั้งต้นตอ ทั้งเสียงเฮลละใจ ระคนด่าทอเป็นระยะ แต่ไม่ว่าโรบินฮู้ดจะเล่นอีกกี่ภาค แต่ภาคสุดท้าย คือ กินรวบ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๒๕๕ เดือน ตุลาคม ๒๕๕๔

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1	นัยปก : ไม่มีบาปชั่วใด ๆ
ที่บุคคลผู้มีปกติกกล่าวคำเท็จ จะทำไม่ได้	จริงจิ่ง ตามพ่อ
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	สไมย์ จำปาแพง
5	คุณนิตคิดหนอย	จำลอง ศรีเมือง
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	บ้านป่านาคอย	บรรณาธิการ
13	การ์ตูน	จำลอง
14	สี่สั้นชีวิต (อาจารย์สุกรี เจริญสุข)	วิสูตร
24	ข้าพเจ้าคิดอะไร	ทีม สมอ.
29	บทความพิเศษ (การค้าเสรี Free Trade)	สมณะโพธิรักษ์
32	พุทธศาสตร์การเมือง	พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต
34	ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโสภสลด	ฉวมพุทธ
36	คิดคนละชั่ว	สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
41	เวทีความคิด	แรงรวม ชาวหินฟ้า
42	เรื่องสั้น	นายนอก ทำเนียบ
48	ชีวิตนี้มีปัญหา	ช.วัชรินทร์
58	กำปั้นทุบดิน	สมณะโพธิรักษ์
62	ชาติกทันยุค	ตั้งนั้น วิมุตตินันทะ
68	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	ฉวมพุทธ
72	ลูกโสภชะโงกดูโลกกว้าง	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
74	ชีวิตไร้สารพิษ	ฟ้าสาธ
78	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ล้อเกวียน
80	ปิดท้าย	ฟอด เทพสุรินทร์
		พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

ครบรอบ ๑๗ ปี “เราคิดอะไร” ฉบับที่ ๒๕๕
แถมฟรี “ถ้าไม่ออกรบ จะไม่พบสักจะ” กรุณาถามจากผู้ขาย

สี่สั้นชีวิต
เหตุการณ์สั้นสะเทือนวงการการศึกษาไทย เมื่อ
14 อาจารย์สุกรี เจริญสุข คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล ประกาศลาออกกรณีปมขัดแย้ง
อันนำไปสู่การวิพากษ์อย่างกว้างขวางในสังคม

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐาวัด

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเสรี ธิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๘-๑๒๕๓๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย
กัลณแก่น ๖๔๔ ขอนนามินทร์ ๔๔
ถ.นามินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท พ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๗๕-๘๕๑๑

อัตรค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กัลณแก่น
๖๔๔ ขนามินทร์ ๔๔ ถ.นามินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกรุงไทย สาขานนามินทร์
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘
ยืนยันการโอนที่ ๐๘-๑๒๕๓๓-๗๖๗๗
หรือ farinkwan@yahoo.com

6 ดิบโตจนสูงที่สุดในองค์กรแล้ว ยังห่วงหา
อาลัยอารมณ์อะไรอีกหนอ หรือยังเสียด
ลาก ยศ สรรเสริญ สุข มีอาจพรากจากไปได้ ?

“ผมเป็นสุภาพบุรุษพอ ถ้าจะจบขอให้อจบ
ที่ผม ผมจะไม่แย่งหรือเบียดตำแหน่งเหล่านี้
ที่อื่นเป็นอันขาด ผมไม่เหมาะสมที่จะดำรง
ตำแหน่งเหล่านั้นที่อื่น ผมทำงานด้านความ
มั่นคงมาชั่วชีวิตราชการผมจะไปทำงานที่อื่นได้
อย่างไร....จึงเรียนว่าผมจะไม่ไปทำให้เพื่อน
ข้าราชการด้วยกันเดือดร้อนเป็นอันขาด”
(ไทยโพสต์ ๘ ก.ย.๕๔)

นี่คือคมาทะของนายถวิล เป็ลียนศรี
เลขาธิการ สมช. ยามจะต้องจากหน่วยงานที่
ตนเองสังกัดมาแต่เริ่มรับราชการจนเติบโตสู่
ตำแหน่งสูงสุด เพื่อสนองตั้นหนังกการเมือง
โดยเปิดทางให้ พล.ต.อ.วิเชียร พงษ์โพธิ์ศรี
ผบ.ตร.เข้ามาครองตำแหน่งแทนเพื่อเปิดโอกาส
ให้สายเลือดเดียวกับนายกหญิงคนแรกของไทย
เป็นทายาทสืบทอดตำแหน่ง ผบ.ตร.ต่อไป !

คำพูดของเลขาธิการ สมช. แม้จะเรียบ ๆ
ด้วยถ้อยคำที่สุภาพ แต่ก็น่าจะเป็นข้อคิดสะกิด

ใจลูกผู้ชายเลือดตำรวจอยู่ไม่น้อย บังเอิญผม
มีเลือดตำรวจเหมือนกับท่าน ผบ.ตร. และเคย
มีเพื่อนสิงห์ตำรวจรุ่นเดียวกันดำรงตำแหน่ง
เลขาธิการ สมช.จนเกษียณอายุราชการ คือ
คุณขจัตถัย บุรุษพัฒน์

หากท่าน ผบ.ตร.จะอ้างว่าจ่ายอมเพื่อ
รักษาองค์กรตำรวจให้ยืนยง ฟังแล้วก็น่า
ชื่นชมในความเสียสละ แต่องค์กรตำรวจใช้ว่า
จะล่มสลายได้ง่ายดายนัก ถ้าตำรวจมีน้ำยา
ยืนหยัดมั่นคงในอุดมการณ์ **“ผู้พิทักษ์สันติ-
ราษฎร์”** ทำหน้าที่ **“ข้าราชการในพระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”** อย่างจริงใจ เหล่า
พลกนิกรของพระองค์นั้นแหละคือฐานพลัง
มวลชนรองรับที่ไม่มีผู้ใดอาจล้มล้างได้

“สิ่งที่ข้าราชการประจำยุคนี้ไม่มีคือกิ่น กิ่น
คือขีดความสามารถที่จะยืนหยัดอยู่บนความ
ถูกต้องไม่ไขว่เขวแปรเปลี่ยนเมื่อถูกความ
กดดัน”....ข้าราชการยุคนี้ต้องถามตัวเองว่าทำ
อะไรทำอะไรฝากไว้ที่บ้านเมืองหรือเปล่า นั้น
แหละคือต้นทุนที่จะทำให้หนังกการเมืองเขาเกรงใจ”
(ทวี ชูทรัพย์ - ไทยโพสต์เอกซ์ไซท์ ๑๘ - ๒๔ ก.ย. ๕๔)

หากยามใดองค์กรตำรวจสนองตั้นหนังก
นักการเมืองเพื่อเอาตัวรอดนั้นแหละ ก็จะได้
ศักดิ์ศรี ไม่สมควรแก่เครื่องแบบและตรา
แผ่นดินที่หน้าหมวก ! ไม่ควรค่าแก่คำ **“ผู้พิทักษ์
สันติราษฎร์”** อย่างแท้จริง

ถ้ามุ่งมั่นจะรักษาองค์กร รักษาเกียรติ
ศักดิ์ตำรวจจริง ๆ เมื่อเห็นว่าถูกกดดัน บีบคั้น
ต้องอาจหาญยืนหยัดต่อสู้กับอำนาจธรรมตาม
ทำนองครรลองธรรมทุกวิถีทางจนถึงที่สุด
แทนที่จะเป็นไฝ่ลูลม แต่กลับไปเบียดเบียน
เพื่อนข้าราชการด้วยกันให้ระส่ำระสายไปด้วย

ตำรวจเป็นหนึ่งในกระบวนการยุติธรรม ถ้า
หวั่นไหว อ่อนไหวง่ายตายแบบนี้ จะวางใจได้
อย่างไรว่า “กระบวนการยุติธรรม” เบื้องต้น
จะไม่เอนเอียงไปด้วย

“ชาติชายเอาไว้ลายตำรวจไทย.....” ๓

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

น้ำหลากน้ำลาย

ธรรมชาติเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันปรากฏการณ์ที่ไม่เคยเกิดก็เกิดขึ้นเช่นน้ำท่วมและฝนแล้งซ้ำซากภูเขาถล่มดินทลายพายุพัดกระหน่ำบ้านเรือนพังพินาศ ผู้คนล้มตายเป็นเบือ สถานการณ์เช่นนี้ส่งสัญญาณเตือนมนุษยชาติว่าภัยคุกคามเริ่มแล้วต้นเหตุเกิดจากอะไร ใครเป็นผู้ก่อ คำตอบที่ตรงจุดก็คือมนุษย์นี่เองเป็นผู้ทำลายล้างที่ร้ายที่สุดโดยเฉพาะที่เรียกตนเองว่า “นักการเมือง”....

- อ.เป็นต้น นาประโคน

☞ มนุษย์เฉฉิบไปเรียกน้ำบาดินถล่มว่าภัยธรรมชาติ จะโดยเจตนาอำพรางความผิดของตนเองหรือไรก็ตามที่เถอะ แต่แท้จริงน่าจะเรียกว่าภัยจากน้ำมีอมมนุษย์มากกว่า เพราะมนุษย์ได้ทำร้ายทำลายธรรมชาติด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ด้วยเห็นแก่ได้เห็นแก่ตัวต่อเนืองตลอดมาเนิ่นนานโดยเฉพาะอย่างยิ่งเหล่านายทุนผู้มีพลังอำนาจเงินผลงานพลังอำนาจรัฐทั้งหลาย กว่าจะถึงวันนี้และรู้สึกตัวก็สายเกินการเสียแล้ว แม้ในขณะที่องค์พระประมุขแห่งชาติทรงรณรงค์ให้ปลูกป่าแต่จะมีสักกี่คนที่มีสำนึกน้อมนำใส่ใจ

ได้ก็ทิ้ง

ไม่ได้เป็นสมาชิก แต่ขออ่านจากคนข้างบ้านอยากรู้ว่าศึกษาสำเร็จอะไรจึงได้เป็นดอกเตอร์และศาสตราจารย์ ตัวย่อ ดร.,ศ.,รศ.,ผศ., ตัวเต็มว่าอย่างไร พรรคเพื่อฟ้าดินได้ที่นั่งคะ

- สุปรานี ดอนตูม นครนายก

☞ ผศ., รศ., ศ., ก็เป็นตัวย่อของผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์และศาสตราจารย์ ings ครับ ซึ่งเป็นตำแหน่งทางวิชาการชั้นสูงสุดระดับสถาบันอุดมศึกษา ส่วนดอกเตอร์เป็นคุณวุฒิทางการศึกษาผู้สำเร็จปริญญาเอกจากต่างประเทศ (ตามพจนานุกรมนะครับ) อันว่า

พรรคเพื่อฟ้าดินได้แต่ที่นั่งโหวตโนครับ นักการเมืองที่ซุกคอกอยู่ในสภายุคนี้นหลายคนทำตัวน่าทุเรศมาก ไม่รู้ว่าเล็ดรอดเข้ามาได้อย่างไร ขอภัยนะขอรับ ที่ผมประเมินว่าท่านถามมาอย่างผู้รู้ยิ่งกว่ารู้ นะ จริงหรือเปล่าเอ่ย?

จรรโลงใจ

ตามที่ท่านได้จัดส่งหนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๒๕๔ ประจำเดือนกันยายน ๒๕๕๔ ไปให้ห้องสมุดเรือนจำจังหวัดพิจิตร จำนวน ๑ เล่มเพื่อจรรโลงใจส่งเสริมการเผยแพร่วรรณคดีศาสนา การปฏิบัติตามหลักธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าเป็นสื่อกลางช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ดับทุกข์ สงบร่มเย็น และเป็นประโยชน์แก่สังคมให้เจ้าหน้าที่และผู้ต้องขังได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตรประจำวันให้ดีขึ้นนั้น....ได้รับหนังสือไว้เรียบร้อยแล้ว...จัดเก็บหนังสือตามระบบห้องสมุดของเรือนจำ....เพื่อให้บริการแก่ผู้ที่สนใจศึกษาค้นคว้าหาความรู้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นตามเจตนารมณ์ของท่าน....

- นายวินัย กักมาศ พิจิตร

☞ มนุษย์คือทรัพย์สินอันมีค่าสูงสุดของชาติเป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องร่วมกันพัฒนาทรัพยากรประเภทนี้ให้ใช้ประโยชน์ได้สูงสุด เพื่อตัวของเขาเอง ของครอบครัว ชุมชน สังคม และชาติ

สิ่งเสพติด

ไทยเป็นเมืองพุทธ มีวัดมีพระสงฆ์เต็มบ้านเต็มเมือง แต่คนไทยก็ยังติดบุหรี่ และสิ่งเสพติดลึ้มอมเมาหลากหลาย เช่น เหล้า เบียร์ ยาบ้า ยาม้าและอบายมุขต่าง ๆ กันทั่วไป จึงน่าประหลาดที่เราเป็นเมืองพุทธกันแบบไหน พระสงฆ์เผยแผ่

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ธรรมกันอย่างไรชาวพุทธจึงไม่เห็นธรรมไม่พ้นทุกข์

- ชาวพุทธ รุ่นใหม่ กทม.

☞ ถ้าชาวพุทธเพียงแต่เคร่งศีล ๕ เป็นพื้นฐานของชีวิต เว้นขาดสิ่งเสพติด ละอบายมุข เท่านั้นแหละ ก็จะไม่เสียดชาติเกิดมาเป็นชาวพุทธ “มูลนิธิธรรมรงค์เพื่อการไม่สูบบุหรี่” ก็ไม่ต้องหนักแรงธรรมรงค์ต่อต้านการสูบบุหรี่ น่าละอายใจที่ฝ่ายฆราวาสต้องเอาภาระเรื่องนี้แทนฝ่ายสงฆ์

ตามพจนานุกรมพุทธศาสนา ประมวลธรรมของพระราชวรมณี ข้อ ๒๓๐ ศีล ๕ หรือเบญจศีล (ความประพฤติชอบทางกายและวาจา, การรักษา กายวาจาให้เรียบร้อย, การรักษาปกติตามระเบียบวินัย, ข้อปฏิบัติในการเว้นขาดจากความชั่ว, การควบคุมตนให้ตั้งอยู่ในความไม่เบียดเบียน)... และได้ให้อรรถาธิบายศีลข้อ ๕ ไว้ดังนี้ “เว้นขาดจากน้ำเมา คือสุราและเมรัยอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท, เว้นขาดจากสิ่งเสพติดให้โทษ”

คนหนักแผ่นดิน

ติดตามข่าวคราวบ้านเมืองรายวันแล้วรู้สึกหดหู่จริง ๆ ครับ วัยใกล้ ๘๐ อย่างผม เห็นโลกเห็นธรรมมามากพอควร ไม่เคยพบการเมืองยุคไหนจะเลวสารพัดพิษเท่ายุคนี้ หันหน้าไปทางศาสนจักรก็อ้างอ้าง ไม่อาจเป็นปรากฏการยับยั้งต้านทานกระแสการเมืองสามัญได้ มีแต่สมานสนองอำนาจหรือบ้างก็เสริมด้วยซ้ำไป ไม่ได้หวังตัวเองหรือใครรับ อีกไม่นานก็ลาโลกแล้ว ห่วงแต่คนรุ่นหลัง และ ชาติบ้านเมืองยิ่งนัก

- ทหารผ่านศึก กาญจนบุรี

☞ ทำวันนี้ให้ดีที่สุด ให้พวกบ่อนทำลายชาติสูมหัวกันระเริงเหลิงหลงกันไปตามประสา จนกว่าจะได้รับวิบากเอง เชื่อเถอะครับไม่ช้าก็เร็ว ต้องได้เห็นกันแน่ กรรมชั่วที่ก่อไว้ดังฝึกสัตว์หนอง รอวันปะทุแตกเท่านั้นเอง และวันนั้นน้ำหนองที่

นำรังเกียจอันคือความชั่วร้ายก็จะไหลนองไปทั่ว อันที่จริงวันนี้ก็มีส่วนดีไม่น้อย เพราะได้เปิดหน้ากากคนที่เราคิดว่าดี นำเคาเรนับถือให้เห็นว่า แท้จริงก็คนลวงโลกลวงเรามาแบบเนียนช้านาน

โลกรsss

เห็นภาพ-ข่าวนายกสาวของไทยพร้อมทั้งรองนายกและผู้ร่วมงานร่วมวงกินอาหารมือเที่ยงที่ร้านอาหารทำเนียบแล้วก็ดูดี แต่ดูอีกทีก็ออกจะเป็นการสร้างภาพหรือเปล่า เพราะคนระดับนี้ชีวิตปกติก็ไม่ได้มีโอกาสได้สัมผัสกับร้านข้าวแกงหรือโรง ไม่ว่ารองนายกในสมัยที่รับราชการระดับสูงหรือนายกที่เป็นเศรษฐีเงินล้านเงินล้น แต่วันนี้ทำพิธีหักมุม

- คนตอย เห็นน้ำครำการเมือง

☞ คนเราเมื่อเปลี่ยนสถานภาพก็ต้องปรับเปลี่ยนบทบาทให้สมกับหัวโขน ไม่อย่างนั้นจะเป็นเป็นนักการเมืองตกรุ่น เป็นคนโขนไม่ได้ เพราะไม่มีหัวโขน ท่านรองนายกขงยุคนั้น คั้นเคยกั้นพอควรเพราะเรียนรัฐศาสตร์รุ่นน้อง ท่าน ๑ ปี ตอนเรียนปีแรก หลังเลิกเรียนท่านก็จับกลุ่มเสวนากันอยู่หลังอาคาร ๑ ส่วนผมก็ซ่อมเตะกระสอบทรายอยู่แถวนั้นแหละ ส่วนท่านอดีต.ผบ.ตร.ก็เจ้านายเก่าของผม ล้วนแต่เคยเป็นข้าราชการประจำระดับสูง แต่วันนี้ชีวิตผันผวนมาเป็นข้าราชการการเมือง ยังไม่รู้ว้าวาระสุดท้ายงานการเมืองจะลงเอยอย่างไรครับ

☞ USSนาธิก

โลกนี้หมดปัญหาไม่ได้หรอก
เพราะปัญหาทำให้เกิดปัญญา

- สมณะโพธิรักษ์

น้ำท่วมหลายจังหวัด หลายอำเภอติดต่อกันมาหลายวัน
จนเกือบสิ้นเดือนกันยายนก็ยังไม่มิตีท่าจะคลี่คลาย
ผู้คนนับแสน ๆ ครอบครัวต้องเดือดร้อนไปตาม ๆ กัน

สุราษฎร์ธานี-
**อดท้องกิว
พนพินไม้ทั้งบ้าน**
ฟ้าเปิด-3ตำบลขึงวิกฤติ
จิตแพทย์เยียวยาคนตรา

**น้ำป่า-ดินถล่มอุตรดิตถ์
กลืน3หมู่บ้าน
พ่อแม่ลูกดับ-หายกว่า10**

**อ้างทองคืนแก่
ท่วนเมือง
อยุธยาจนบาดาล**

น้ำท่วมหลายจังหวัด หลายอำเภอ ติดต่อกันมาหลายวัน จนเกือบถึงสิ้นเดือนกันยายนก็ยังไม่มิตีท่าจะคลี่คลาย ผู้คนนับแสน ๆ ครอบครัวต้องเดือดร้อนไปตาม ๆ กัน มีจำนวนไม่น้อยที่คิดจะฆ่าตัวตาย ใครไม่เคยประสบพบเห็นก็คงไม่ทราบ ว่าทุกข์ยากอย่างไร แค่นั้น

ผมเคยเจอมา ๒ ครั้ง ปี ๒๕๒๐ สมัยท่านพลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ เป็นนายกรัฐมนตรี ผมมียศพันโท และมีตำแหน่งข้าราชการการเมือง

ด้วย โดยเป็น “ประจำสำนักนายกรัฐมนตรี” ได้รับคำสั่งจากท่านนายกฯ ให้เป็นผู้ประสานงานการแก้ไขปัญหาน้ำท่วม ตรงบริเวณรอยต่อกรุงเทพฯ - นนทบุรี - ปทุมธานี

ประสานกับกรมชลประทานเร่งระบายน้ำ คูคลองต่าง ๆ เช่น คลองส่วยเลียบบถนนประชาชื่น เป็นต้น และประสานกับกองทัพบกใช้กำลังทหารและยานพาหนะลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนตามหมู่บ้านต่าง ๆ ที่น้ำท่วมหมู่บ้าน

ประชาชนิเวณ ๑ ชาวหมู่บ้านช่วยตัวเองในการป้องกันน้ำท่วมเกือบจะหมดแรงอยู่แล้ว ทหารเข้าไปเสริมช่วยได้ทันท่วงที หมู่บ้านประชาชนิเวณ ๑ กลายเป็น **“หมู่บ้านมหัศจรรย์”** นอกหมู่บ้านน้ำท่วมถึงไหล แต่ในบริเวณหมู่บ้านน้ำแห้ง

อีกครั้งหนึ่ง เมื่อปี ๒๕๒๙ ผมเป็นผู้ว่า กทม เฉล **“ฝนพันปี”** นักวิชาการที่ติดตามเรื่องน้ำโดยเฉพาะ ได้สำรวจสถิติและคำนวณย้อนหลังตามหลักวิชาการพบว่า ฝนตกหนักขนาดนั้นในกรุงเทพฯ ฝนปีจะมีสักครั้ง จึงเกิดคำว่า **“ฝนพันปี”** ผมจำได้บางแห่งในกรุงเทพฯ เช่น ปากซอยสุขุมวิท ๓๑ ฝนตกคืนเดียว น้ำท่วมมิดหลังคารถเก๋ง แต่เราก็ระบายน้ำได้เร็วไม่เหมือนสมัยก่อน (ก่อนที่ผมจะเป็นผู้ว่า) ประชาชนกล่าวคำตากกลางว่า **“กรุงเทพฯ เขียวเพราะตะไคร่น้ำที่น้ำท่วมติดต่อกันนาน**

การแก้ปัญหา คือ จัดการป้องกันไว้ก่อน ถ้าที่ไหนป้องกันไม่ได้จริง ๆ ก็ช่วยชาวบ้านอย่างเต็มที่ ลดความลำบากยากเข็ญเรื่องที่อยู่อาศัย อาหาร การกิน และการเดินทางสัญจรไปมา

วิเคราะห์ตรงกันทุกสำนักว่าในอนาคต **“น้ำท่วม - ฝนตกหนัก”** จะเกิดขึ้นบ่อยและหนักยิ่งขึ้น ไม่ใช่เฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น แต่จะเหมือน ๆ กันเกือบทั้งโลก

สำหรับประเทศไทย เรื่องภัยน้ำท่วมทำให้ประชาชนเดือดร้อน ก็เดือดร้อนเป็นบางเวลา แต่ที่เดือดร้อนตลอดเวลาหลายเรื่อง เช่น เรื่อง **น้ำมันแพง** เป็นต้น ทั้งผู้ใช้รถและไม่ได้ใช้รถต้องรับกรรมกันถ้วนหน้า เพราะราคาสินค้าทุกชนิดขึ้นอยู่กับราคาน้ำมันด้วยเป็นสำคัญ

รัฐบาลเอาใจประชาชน สัญญาว่าจะลดราคาน้ำมันลงเท่านั้นเท่านี้ ทำตามสัญญาได้ก็โดยใช้วิธีมกง่าย เอาเงินภาษีอากรของคนทั้งประเทศมาเจือจุนเท่านั้นเอง วิธีที่จะแก้ไขปัญหาย่างได้ผลยั่งยืนตลอดไปก็คือ การปรับ ปตท.ให้กลับมาเหมือนอย่างเก่า

เดิม ปตท.เป็นของรัฐ ๑๐๐% ได้กำไรเท่าไรเข้าหลวงหมด เมื่อ ๑๐ ปีก่อนมีการปรับเปลี่ยน

ขนานใหญ่ รัฐเปลี่ยนจากการถือหุ้น ๑๐๐% ลดเหลือ ๕๑% เอกชนถือหุ้น ๔๙% ปีที่แล้ว ปตท. มีกำไรประมาณ ๑๓๐,๐๐๐ ล้านบาท ตกเป็นของเอกชนเสียเกือบครึ่ง รัฐบาลรายได้ไปมหาศาล ซึ่งสามารถเอาไปแก้ปัญหาของชาติได้มากมาย ถ้า ปตท.เป็นของรัฐ ๑๐๐% ไม่ต้องแบ่งกำไรให้ใคร

“เอกชน” ที่ถือหุ้น ๔๙ % ก็ล้วนแล้วแต่เป็นญาติสนิทมิตรสหายของนักการเมืองผู้มีอำนาจ ในระยะนั้น ประชาชนลोकประชาชนว่าจะขายให้ทั่วไป แท้ที่จริงก็ขายให้เฉพาะพรรคพวกเท่านั้น ขายหุ้น ปตท. นับพัน ๆ หมื่น ๆ ล้าน ๆ ขายหมดภายใน **๑ นาที ๗ วินาที** นับเป็นสถิติโลกได้เลย

ปตท.ถ้าเป็นของรัฐเหมือนเดิม นอกจากกำไรจะเข้าหลวงหมดแล้ว ยังช่วงถ่วงราคาน้ำมันไม่ให้ขึ้นพรวดพรวดตามชอบใจอีกด้วย ถึงเวลาแล้วที่จะต้องแก้ปัญหาเรื่อง ปตท.อย่างจริงจังเสียที

การประชุม ๑๙๓ วันของ**พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย** นอกจากการขัดขวางไม่ให้แก้รัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๕๐ ที่จะแก้เพื่อประโยชน์ของคนบางคน และเรียกร้องให้นายกรัฐมนตรี หุ่นเซ็ด ๑ (คุณสมัคร), กับนายกรัฐมนตรี หุ่นเซ็ด ๒ (คุณสมชาย) ลาออกแล้ว ยังมีประเด็น **“การทวงคืน ปตท.”** ที่เรากระตุ้นให้ประชาชนคิดเรื่องนี้โดยมอบให้ **มูลนิธิยามเฝ้าแผ่นดิน** ดำเนินการ

เอกสารหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ ปตท. มีจำนวนมากมายกว่าจะหาได้ครบใช้เวลาานมาก ตกมาถึงรัฐบาลคุณยิ่งลักษณ์ (หุ่นเซ็ด ๓) เราจึงได้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองกลาง เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายนที่ผ่านมาเอง ซึ่งทนายสุวัตร, อาจารย์สมเกียรติ, คุณพิภพ, คุณสนธิ และผมไปกันพร้อมพรัง

เนื่องจากหนังสือ **“เราคิดอะไร”** มีความประสงค์ให้ท่านผู้อ่านทราบว่ ในช่วงเวลาต่าง ๆ มีปัญหาอะไรเกิดขึ้นกับบ้านเมืองของเรา คณะ

ผู้จัดทำหนังสือนี้คิดอะไร และมีใครทำอะไรเพื่อแก้ปัญหาบ้าง “เราคิดอะไร” จึงเป็นเสมือนบันทึกละเอียด ๆ ทางประวัติศาสตร์ด้วย จึงขอแนะนำเรื่อง ปตท.มาบันทึกและเผยแพร่ให้ผู้สนใจได้ทราบโดยทั่วกัน

การฟ้องเรื่อง ปตท.

ทนายสุวัตร อภัยภักดี ได้รับมอบอำนาจจากผู้ฟ้องคดีทุกคน ให้ฟ้องต่อศาลปกครองกลางโดยมี **มูลนิธิยามเฝ้าแผ่นดิน** เป็นผู้ฟ้องคดีคนที่ ๑ และผู้จองหุ้น ปตท.อีก ๕ คน (ที่ไม่ได้รับหุ้น) รวมเป็นผู้ฟ้องคดี ๖ คน

ผู้ถูกฟ้องคดี (ราย) ที่ ๑ คือ **ปตท.** และผู้ถูกฟ้องคดี (ราย) ที่ ๒ คือ **กระทรวงการคลัง** การฟ้องศาลปกครองกลางในวันที่ ๒๒ กันยายนนั้น แม้จะไม่ใช่เรื่องหรือหาข้ออ้างกันทั้งเมือง แต่การฟ้องเงียบ ๆ เรื่องใหญ่ ๆ ก็เคยทำสำเร็จมาแล้ว เช่น การฟ้องให้บันทึกแถลงการณ์ร่วมปี ๕๑ เป็นโมฆะ สมัยที่นายพดล ปัทมะ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ผู้ฟ้องได้แก่ทนายสุวัตร อภัยภักดี, คุณค่านุณ สิทธิสมาน, คุณสุริยะใส กตะศิลา และทนายนิติธร ล้ำเหลือ

การขายหุ้น ปตท. ปราบกฏพฤติกรรมที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังต่อไปนี้

๑. การขายหุ้นให้แก่ผู้ซื้อรายย่อยไม่เป็นไปตามหนังสือชี้ชวน

๒. การขายหุ้นอุปการคุณจำนวน ๒๕ ล้านหุ้นที่ขายในราคาพาร์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

๓. การจำหน่ายหุ้นสามัญจำนวน ๒๓๕ ล้านหุ้น โดยให้สถาบันการเงินเอกชนเป็นผู้จัดสรร ปราบกฏความไม่โปร่งใส เพราะไม่แสดงวิธีการจัดสรรโดยเสมอภาคและโดยเท่าเทียมกัน

๔. การกำหนดการจำหน่ายหุ้นสามัญจำนวน ๓๒๐ ล้านหุ้นให้แก่นิติบุคคลต่างประเทศ นิติบุคคลต่างประเทศก็อยู่ในฐานะ “ตัวแทน” ที่ดูแลทรัพย์สินของผู้อื่น จึงเป็นการจำหน่ายหุ้นให้แก่บุคคลในรัฐบาลที่มีผลประโยชน์ทับซ้อนและขัดต่อกฎหมาย ป.ป.ช. โดยหลีกเลี่ยงการตรวจสอบจากเจ้าพนักงานของไทย จึงขัดต่อกฎหมายและเป็นโมฆะ เพราะเป็นการขายโดยไม่โปร่งใสไม่เป็นธรรม ขาดหลักธรรมาภิบาลและไม่อาจตรวจสอบได้ (เนื่องจากนิติบุคคลต่างประเทศไม่มีภูมิลำเนาในประเทศไทย)

คำร้องของผู้ฟ้อง ผู้ฟ้องขอให้ศาลพิพากษา หรือมีคำสั่งดังต่อไปนี้

๑. ขอให้ศาลโปรดมีคำพิพากษาว่า การขาย หุ่นเพิ่มทุนจำนวน ๓๕๐ ล้านหุ้น และหุ้นสามัญ เดิมจำนวน ๕๐ ล้านหุ้น ตกเป็นโมฆะ ให้ขายใหม่ และให้เพิกถอนบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้นที่ได้ซื้อหุ้นไป ก่อนเวลา ๙.๓๐ นาฬิกา จำนวน ๘๖๓ ราย และ ที่ได้หุ้นไปมากกว่า ๑ ใบ จองจำนวน ๔๒๘ ราย และให้เพิกถอนบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้นอุปการคุณ จำนวน ๒๕ ล้านหุ้น และให้หุ้นตกเป็นของแผ่นดิน หรือผู้ถือหุ้นเดิมต่อไป และให้เพิกถอนบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้นที่เป็นนิติบุคคลต่างประเทศจำนวน ๓๒๐ ล้านหุ้น และให้หุ้นตกเป็นของแผ่นดินหรือผู้ถือหุ้นเดิมต่อไป ถ้าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ปฏิบัติตาม ให้ถือเอาคำพิพากษาเป็นการแสดงเจตนา

๒. ขอศาลได้โปรดมีคำพิพากษาให้หุ้นใน โรงกลั่นน้ำมันจำนวน ๔ โรงทั้งหมดที่ผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๑ ถือ ให้ตกเป็นของแผ่นดิน เพราะเป็นทรัพย์สิน ของรัฐและประชาชนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ฉ้อฉล เบียดบัง ตีราคาตามสมุดบัญชีนำไปเป็นของตน แต่หากศาลจะเห็นว่าหุ้นในโรงกลั่นน้ำมันดังกล่าว จำนวน ๔ โรง ยังคงเป็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ ขอให้ศาลได้โปรดระงับการผูกขาดตัดตอนทาง การค้าของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยโปรดระงับการมี อำนาจเหนือตลาด และเข้าครอบงำตลาดของผู้ ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถือหุ้น เกินกว่า ๒๕ เปอร์เซ็นต์ในโรงกลั่นใดโรงกลั่นหนึ่ง และขายหรือกระจายหุ้นในโรงกลั่นอื่นอีก ๓ โรง ให้แก่ผู้อื่นที่มีใช้กิจการในเครือของผู้ถูกฟ้องคดีที่๑ โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถือหุ้นในโรงกลั่นอีก ๓ โรง ไม่เกินโรงละ ๕ เปอร์เซ็นต์ ทั้งนี้เพื่อสร้างการ แข่งขันทางการค้าที่เป็นธรรมสำหรับผู้บริโภค

๓. ขอให้ศาลได้โปรดมีคำพิพากษาบังคับให้ผู้ ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการทวงคืนสาธารณสมบัติ อันได้มาจากอำนาจตามกฎหมายมหาชน คือ โรง กลั่น ท่อส่งก๊าซและอุปกรณ์ส่วนที่ยังไม่ได้คืน ทั้งบนบกและในทะเล รวมทั้งเงินค่าใช้บริการท่อ

ส่งก๊าซ และดอกผลของค่าใช้บริการท่อส่งก๊าซ ทั้งหมด และทรัพย์สินตามคำฟ้องข้อ (๓.๑) ถึง (๓.๕) ทั้งหมดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับไปในวัน แปรรูปให้ตกเป็นของแผ่นดิน และให้ผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๒ ดำเนินการทวงคืนโรงงานแยกก๊าซจำนวน ๔ โรง เนื่องจากเป็นทรัพย์สินของรัฐและประชาชน ที่ถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ฉ้อฉล เบียดบัง นำไปเป็น ของตน แต่หากศาลจะเห็นว่าท่อก๊าซ โรงงาน แยกก๊าซธรรมชาติและอุปกรณ์ทั้ง ๔ โรงยังคง เป็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ขอให้ศาลได้ โปรดระงับการผูกขาดทางการค้าของผู้ถูกฟ้อง คดีที่ ๑ และโปรดระงับการมีอำนาจเหนือตลาด และเข้าครอบงำตลาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดย สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเจ้าของโรงงานแยก ก๊าซเพียงโรงใดโรงหนึ่ง และขายโรงงานแยก ก๊าซอื่นอีก ๓ โรง ให้กับประชาชนเพื่อประโยชน์ สาธารณะ ทั้งนี้เพื่อสร้างการแข่งขันทางการค้า ที่เป็นธรรมให้แก่ผู้บริโภค

ขณะที่บ้านเมืองกำลังมีปัญหายุ่งยากสารพัด ทั้งเรื่องน้ำท่วม ข้าวของราคาแพง ทหารตำรวจ ใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ถูกฆ่าตายมากขึ้น ก็ มีเรื่องยุ่ง ๆ ทางการเมืองเพิ่มขึ้นมาอีก จู่ ๆ ก็มี คณะการเมืองคณะใหม่ไพล่ออกมา คือ **“คณะ นิติราษฎร์”** ประกอบด้วยอาจารย์หนุ่มสาวกลุ่ม หนึ่ง ซึ่งบางคนจบปริญญาเอกจากเมืองนอก จะ เป็นเพราะร้อนวิชาการหรืออย่างไรไม่มีใครทราบ

“คณะนิติราษฎร์” แฉลงที่มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์เมื่อกลางเดือนกันยายน เสนอให้ ปลดล้างผลพวงของการรัฐประหาร ๑๙ กันยายน ๔๙ อ้างว่าเป็นต้นเหตุของปัญหาความขัดแย้ง ทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง ประกาศให้คำวินิจฉัย

**“คณะนิติราษฎร์” จัดให้มีการประชุมถกแถลงต่อ โดยทำทนายไปทั่วสารทิศ
ให้คนที่ไม่เห็นด้วย ยกโขยงไปปะทะคารมได้เต็มที่
ใครจะไป ขึ้นไปก็จะรังแต่ทะเลาะ ชกต่อยยิ่งกันไม่แพ้งานดนตรีคอนเสิร์ตวัยรุ่น...**

ของศาลต่าง ๆ ที่เป็นผลต่อเนื่องจากการรัฐประหารมาจนถึงวันนี้เป็นโมฆะ ศาลตัดสินคดีใด ๆ ไปแล้ว ใช้ไม่ได้ทั้งสิ้น

ทำไมจึงเจาะจงเฉพาะการรัฐประหาร ๑๙ กันยายน ๔๙ ทำไมไม่ย้อนต้นไปสู่การรัฐประหารอีกหลายครั้งจนถึง ๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕ จะเป็นอย่างไรไปไม่ได้เลย นอกจากมุ่งช่วยคุณทักษิณให้พ้นผิด ไม่ต้องติดคุก ไม่ต้องถูกยึดทรัพย์ในคดีอื่น ๆ ที่กำลังจะตามมา และให้รัฐต้องคืนเงินคุณทักษิณที่ยึดไปแล้วจากคำพิพากษาของศาลที่แล้ว ๆ มา

ส.ส.และรัฐมนตรีพรรคเพื่อไทยรวมทั้ง “คนเสื้อแดง” ออกมาหนุนอย่างเต็มที่ เสมือนกับได้วางแผนร่วมกับ “คณะนิติราษฎร์” มาก่อน ถ้าบ้านเมืองมีอันต้องเปลี่ยนแปลงตามข้อเสนอของคณะรื้อนวิชาดังกล่าว จะไม่ใช่เพียงบ่อนทำลายสถาบันตุลาการเท่านั้น แต่จะมีผลกระทบอย่างแรงต่อสถาบันเบื้องบนอย่างแน่นอน แล้วคนอีกจำนวนไม่น้อยเขาจะยอมได้อย่างไร

เมื่อได้รับแรงหนุนจากพรรคเพื่อไทยและคนเสื้อแดงที่ปักใจคิดอย่างเดียวกัน “คณะนิติราษฎร์” จัดให้มีการประชุมถกแถลงต่อ โดยทำทนายไปทั่วสารทิศ ให้คนที่ไม่เห็นด้วย ยกโขยงไปปะทะคารมได้เต็มที่ ใครจะไป ขึ้นไปก็จะรังแต่ทะเลาะชกต่อยยิ่งกันไม่แพ้งานดนตรีคอนเสิร์ตวัยรุ่นเมื่อเร็ว ๆ นี้

นโยบายของรัฐบาลยิ่งลักษณ์ (บางคนเรียก “ยิ่งเลอะ”) ทุกนโยบายมีปัญหาทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง รถคันแรก, บ้านหลังแรก, แรงงานขั้นต่ำวันละ ๓๐๐, เงินเดือนคนจบปริญญาตรีหมื่นห้า หรือการรับจำนำข้าวเปลือก ซึ่งจะเริ่มรับจำนำตั้งแต่วันที่ ๗ ตุลาคม เป็นต้นไป ข้าวสารจะราคาแพงกว่าเดิมอีกมากมาย คนจนจะอยู่ได้อย่างไร นายก “สมาคมผู้ประกอบการข้าวถุง”

ออกมายืนยันแล้ว นอกจากนี้ยังจะมีส่วนสำคัญทำให้ข้าวของอย่างอื่นราคาแพงขึ้นตาม ๆ กันอีกด้วย

การแก้ปัญหาเรื่องข้าวนี้มีหลายวิธี มีทั้งการรับจำนำข้าว, ประกันราคาข้าว, การพยุงราคาข้าว, การแทรกแซงราคาข้าว และอื่น ๆ สุดท้ายแต่จะกำหนด สุดท้ายแต่จะเรียกชื่อ จะแก้ปัญหาได้สำเร็จ **หนึ่ง** นโยบายจะต้องรัดกุม คิดไตร่ตรองให้ครบหมดทุกด้าน ไม่ใช่เอาแต่จะหาเสียงกับประชาชน **สอง** ต้องทุ่มเทพลังกำลังเข้าแก้ปัญหาอย่างจริงจัง และ **สาม** ต้องซื่อสัตย์

“คณะกรรมการนโยบายข้าว” เพิ่งตั้งเป็นครั้งแรกเมื่อปี ๒๕๒๓ โดยมีท่าน**นายกรัฐมนตรึเปรม** เป็นประธานกรรมการ ผมในฐานะเป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรึ เป็นกรรมการและเลขานุการ กลุ่มข้าราชการการเมืองที่ขึ้นตรงต่อเลขาธิการนายกรัฐมนตรึ ซึ่งข้าราชการการเมืองดังกล่าว มีตำแหน่งเป็น **“ประจำสำนักนายกรัฐมนตรี”** ร่วมเป็นกรรมการของ **คณะกรรมการนโยบายข้าวด้วย** เช่น **พันตรีสุรยุทธ จุลานนท์, พันตรีวัช เกษอังกูร** (ตำแหน่งหลังสุดเป็นปลัดกระทรวงกลาโหม) และ**ร้อยเอกจากรุภัทร เรืองสุวรรณ** (กกด.ที่ซึ่งลาออกเสียก่อนด้วยการที่ผมและองคมนตรีสุรยุทธชักชวนให้ออก)

ผมและนักเรียนนายร้อยรุ่นน้องทั้ง ๓ คน ไม่ได้เรียนอะไรเกี่ยวกับเกษตรและการซื้อการขายเลย ต่างเรียนมาอย่างเดียวกันนั่นคือ **การรบทัพจับศึก** แต่เราก็ช่วยท่านนายกฯ **เปรม** แก้ปัญหาเรื่องข้าวได้สำเร็จ ชาวนาขายข้าวได้ราคา คนยากจนมีข้าวราคาถูกลง เพราะเราทำงานด้วยความ**รอบคอบ ซื่อสัตย์**

รัฐบาลนี้ ประชาชนขออย่างเดียวก็พอ ให้หน่อยได้ไหม **“ความซื่อสัตย์”**

๒

สี่สั้น

ชีวิต

สมอ.

บทนำ

อีกสี่สั้นที่ค่อนข้างร้อนแรงกับเหตุการณ์สันตะเทือนวงการการศึกษาไทยที่เกิดขึ้นเมื่ออาจารย์สุกรี เจริญสุข คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ประกาศลาออกกรณีปมขัดแย้งอันนำไปสู่การวิพากษ์อย่างกว้างขวางในสังคม ผ่านบทความ ศ.นพ.ประเวศ วะสี “หนุนสุกรีบรรเลงเพลงปฏิรูปการศึกษา” ซึ่งเหมือนส่งสัญญาณเอาจริงเสียที่กับระบบการศึกษาไทยที่ผูกติดกับกรอบล้าหลังมายาวนาน

รศ.ดร. สุกรี เจริญสุข

ตัดตอนจากบทความของ ศ.นพ.ประเวศ วะสี เรื่อง “ระบบการศึกษา ระบบควบคุม หรือระบบส่งเสริมความงอกงาม” ตั้งคำถามกับกรณีของ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

“..ความขัดแย้งระหว่างวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ กับ สกอ. เป็นเรื่องการรับรองหลักสูตรวิทยาลัย ต้องการให้เรียกปริญญาของหลักสูตรว่าดุริยางค-ศาสตร์บัณฑิต แต่ สกอ.ไม่อนุมัติ การไม่ผ่านการอนุมัติของ สกอ. มีผลลามไปถึงการรับรองหลักสูตรโดย กพ. มีผลทำให้บัณฑิตที่จบตามหลักสูตรนี้ ไม่สามารถบรรจุเข้ารับราชการโดยได้รับเงินเดือนตามอัตราที่ควรจะได้ ถ้าเรียกปริญญาว่าดุริยางคศาสตร์บัณฑิตวิทยาลัยคิดว่าวิทยาลัยรู้ว่า สกอ. และ สกอ.ใช้อำนาจโดยไม่รู้

การศึกษาที่ระบบที่ใช้กับการศึกษาเป็นเรื่องที่ขัดแย้งกัน และเป็นต้นเหตุของความอ่อนแอของการศึกษาไทยที่แก้เท่าไร ๆ ก็แก้ไม่ตกเพราะไม่ได้แก้ที่ต้นเหตุ

การศึกษาเป็นระบบของความงอกงามอย่างหลากหลาย แต่ระบบของราชการเป็นระบบของการควบคุม เมื่อเอาระบบการควบคุมมาใช้กับการศึกษา ความงอกงามก็ไม่บังเกิดสมกับที่เป็นการศึกษา

การศึกษานั้นควรจะเป็นการกระตุ้นสมองส่วนหน้า แต่การควบคุมนั้นกระตุ้นสมองส่วนหลัง สมองส่วนหลังนั้นเป็นสมองสัตว์เลื้อยคลาน (Reptilian brain) มีหน้าที่เกี่ยวกับความอยู่รอด เช่น การกิน การสืบพันธุ์ การต่อสู้ การหลบภัย การทำร้ายสัตว์อื่นหรือคนอื่น สมองส่วนหน้า (Neo-cortex) เป็นสมองมนุษย์ ทำหน้าที่เกี่ยวกับสติปัญญาขั้นสูง จินตนาการ วิจารณ์ญาณ ศิลธรรม

ถ้าผู้เรียนรู้มีอิสระที่จะจินตนาการ ที่จะเลือกรับรู้ตัวอย่างหลากหลาย ได้ทดลองของใหม่ ๆ จะกระตุ้นสมองส่วนหน้าให้เจริญ มีสติปัญญา มีวิจารณ์ญาณ มีความเห็นใจเพื่อนมนุษย์ (Empathy) มีจิตใจเพื่อเพื่อนมนุษย์ (Altruism) มีศิลปธรรม

การถูกควบคุมจะไปกระตุ้นสมองส่วนหลังซึ่งเป็นสมองสัตว์เลื้อยคลาน ทำให้ขาดจินตนาการ (ตะกวดไม่มีจินตนาการ) ขาดสติปัญญา ขาดวิจารณ์ญาณ ขาดศิลปธรรม มีความหยาบและการทำร้ายสูง

การที่คนไทยเป็นอย่างนี้ ๆ ก็เพราะเราอยู่ในระบบอำนาจแบบ top down ทุกแห่งหน พ่อแม่ก็ top down กับลูก ครูก็ top down กับนักเรียน เจ้านายก็ top down กับลูกน้อง ระบบการศึกษาก็ใช้ระบบข้าราชการ ซึ่งเป็นระบบควบคุมมากกว่าระบบส่งเสริมความงอกงาม จึงไม่แปลกที่สังคมไทยเป็นสังคมที่ใช้สมองส่วนหลังมากเกินไป และใช้สมองส่วนหน้าน้อยเกินไป

การต่อสู้ทางการเมืองเป็นตัวอย่างของการใช้สมองส่วนหลัง และการใช้สมองส่วนหลังนั้นจะไม่คำนึงถึงความจริงและศิลปธรรม แต่มุ่งเอาชนะอย่างเดียว การต่อสู้กันโดยไม่ใช้ความจริงและศิลปธรรม ทำให้สังคมแบนราบ ขาดความสูงส่งทางคุณค่าหรือจิตวิญญาณ สังคมที่ขาดคุณค่าของความดีงามเป็นสังคมที่น่ากลัวยิ่งนัก

การศึกษาไม่ใช่การหล่อหลอมให้เหมือนกัน แต่เป็นการส่งเสริมความงอกงามอย่างหลากหลาย จึงไม่ควรมีมาตรฐานเดียว หรือตัวชี้วัดเดียวที่ใช้ทั่วไปหมด ซึ่งจะไปทำลายความงอกงามอย่างหลากหลาย ถ้าระบบการศึกษาจะเป็นระบบการส่งเสริมความงอกงามแล้วไซ้รัจะเบาสบาย สวยสดงดงาม สร้างสรรค์ และประหยัดกว่าปัจจุบันนี้มาก กล่าวคือ ส่งเสริมให้บุคคล กลุ่มบุคคล ชุมชน องค์กรต่าง ๆ มีอิสระในการจัดการการเรียนรู้อย่างหลากหลาย ตามความต้องการของบุคคล ชุมชน ท้องถิ่นและองค์กรต่าง ๆ จะเกิดจินตนาการใหม่ ๆ ความริเริ่มใหม่ ๆ ความสร้างสรรค์ใหม่ ๆ อย่างหลากหลายมีความยืดหยุ่นไปตามสถานการณ์ต่าง ๆ จะเกิดนวัตกรรมการเรียนรู้เต็มแผ่นดิน ความหลากหลายของจินตนาการ และนวัตกรรมการเรียนรู้เป็นความงามที่ก่อให้เกิดความปิติสุขแก่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย

ถึงเวลาประเทศไทยจะต้องเข้าเกียร์ใหม่ เปลี่ยนจากเกียร์ใช้สมองส่วนหลัง ไปใช้เกียร์ สมองส่วนหน้า หรือสมองแห่งความเป็นมนุษย์ ซึ่งทำให้เกิดจินตนาการ สถิติปัญญาที่ลึกซึ้ง มี วิจารณ์ญาณ มีสุนทรียธรรม และมีศีลธรรม ด้วยการปรับระบบการศึกษา จากระบบการ ควบคุมไปเป็นระบบส่งเสริมความงอกงามอย่าง หลากหลาย

ขอให้อาจารย์สุกรีและคณะจงบรรเลงเพลง ปฏิรูประบบการศึกษาไทยให้กระหึ่มไปทั่วประเทศ ประเทศไทยพยายามปฏิรูปการศึกษามาด้วยวิธี ต่าง ๆ มากแล้ว แต่ไม่สำเร็จ การใช้ดนตรีปฏิรูป อาจสำเร็จ เพราะเมื่อผู้คนได้ฟังดนตรีแล้วจะมี ความสุข เมื่อมีความสุขแล้วสมองจะดี เรียนรู้ เรื่องที่ซับซ้อนได้ดีขึ้น....”

ประวัติ

รองศาสตราจารย์ ดร.สุกรี เจริญสุข หรือ ดร.แซ็ก เกิด พ.ศ. ๒๔๙๕ ที่อำเภอเขียงใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช บิดามีอาชีพครูและเป็น นักร้องเพลงบอกล ดนตรีพื้นบ้านของภาคใต้ จึงมี ความคุ้นเคยกับดนตรีมาตั้งแต่เด็ก ขณะเรียน มัธยมฯ มีความตั้งใจจะเรียนให้สูงที่สุด เพราะมี ความเชื่อว่า การศึกษาช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิต สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก สาขาการเล่น และการสอนแซ็กโซโฟนจาก University of northern Colorado สหรัฐอเมริกา

จากบทสัมภาษณ์อาจารย์สุกรี เจริญสุข และ คุณพิภพ ธงไชย บางส่วนจากรายการคนเคาะข่าว ดำเนินรายการโดยคุณเต็มศักดิ์ จารุปราน วันศุกร์ ที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ ช่อง ASTV ทั้ง ๓ ท่าน ได้ร่วมคุยถกถามถึงบทเรียนตัวอย่างครั้งสำคัญนี้

ผู้ดำเนินรายการ : สถานการณ์ล่าสุดเป็น ยังไงครับ อาจารย์ครับ

รศ.ดร.สุกรี : ผมไม่รู้เขาไปถึงไหน หน้าที่ผม ได้ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ที่เหลือเป็นหน้าที่ของ สังคม เป็นหน้าที่ของ สกอ. เป็นหน้าที่ของผู้มี

อำนาจทั้งหลายเพราะว่าอำนาจหมดแล้ว เรา เป็นนักวิชาการ เมื่อต่อสู้ทางวิชาการเรื่องความรู้ เรื่องผลงาน แล้วก็ไม่ต้องพูด สถานการณ์ ต่อไปจะเป็นยังไงผมไม่รู้ครับ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ผมก็หมดเวลา

ผู้ดำเนินรายการ : ช่วงสองสามปี ตั้งแต่ ปี ๕๐ อาจารย์ต่อสู้กับ สกอ. ในเรื่องนี้อย่างบ้าง

รศ.ดร.สุกรี : ผมไม่เคยคิดเลยนะว่าหลักสูตรนี้ จะมีปัญหา เพราะก่อนหน้านี้หลักสูตรอื่น ๆ ของ มหาวิทยาลัยอื่น ๆ ผ่านกันทั้งนั้น เราเป็นมหา วิทยาลัยมหิดล เป็นต้นแบบมหาวิทยาลัยอื่นด้วยซ้ำ ไป แต่เราตามหลังเขา คนอื่นเขาไปก่อนในแง่ของ หลักสูตร ผมก็ไม่มีเวลาจำเป็นต้องไปห่วงอะไรอีก ผมมาซีเรียสเอาจริงเอาจังขึ้นมาเมื่อมันไม่ผ่านครึ่ง ที่สอง ครึ่งที่สาม เขาต้องการเปลี่ยน ผมเปลี่ยนไม่ ได้ จะเปลี่ยนได้ไงเมื่อมันติดอยู่แล้ว

ผู้ดำเนินรายการ : สกอ. ต้องการให้เปลี่ยนอะไรครับ

รศ.ดร.สุกรี : สิ่งที่เขาต้องการให้เปลี่ยนมัน เป็นนามธรรม เช่น ไม่เข้มแข็งทางวิชาการ ไม่ เข้มขันทางวิชาการมันคืออะไรละ ผมก็พยายาม จะสอบถามเขา เขาบอกว่าเป็นความลับ จะให้ ผมไปชี้แจงได้ไหม เขาก็ไม่ให้ไป มาดูผมได้ไหม เขาก็ไม่มา จนกระทั่งเดี๋ยวนี้เขายังไม่มาเลย

ผู้ดำเนินรายการ : หมายความว่าในช่วงเวลา ๓ ปี เขาไม่ได้เปิดโอกาสให้อาจารย์ได้เข้าพบเลยหรือ

รศ.ดร.สุกรี : ผมทบทวนให้ดูอย่างนี้นะครับ ผมเรียนจบปริญญาเอกทางสาขาดนตรีปฏิบัติ ใช้ เวลาทำปี ๒๖, ๒๗, ๒๘ โดยศึกษาหลักสูตร ดนตรีประมาณ ๓๐๐ หลักสูตรของมหาวิทยาลัย ชั้นนำทั่วโลกกับหลักสูตรดนตรีในประเทศไทย แล้วสร้างหลักสูตรเป็น Thesis ของผม เมื่อจบ แล้วหลักสูตรอันนั้น ผมหมายมั่นปั้นมือมากกว่าผม จะมาสร้างโรงเรียน ผมก็กลับมาบ้านเกิดที่ วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จ เอาหลักสูตรทำเป็นภาษา ไทยเพื่อจะสอนระดับปริญญาตรีที่วิทยาลัยครู บ้านสมเด็จ กรมการฝึกครูในสมัยนั้น ทำเสร็จพอดีผมถูกชวนไปอยู่ที่มหิดล ผมก็พกความฝันสักวัน

ผมจะสร้างมหาวิทยาลัย แล้วก็ให้หลักสูตรที่ผมคิดว่าสุดยอดเสร็จเมื่อปี ๒๕๓๗ ก็ทำหลักสูตรปริญญาโท เปิดสอนแห่งแรกในประเทศไทยที่มหาวิทยาลัยมหิดล ปี ๒๕๔๑ เปิดหลักสูตรเป็นดุริยางคศาสตร์บัณฑิต แต่เนื่องจากผมคิดว่าภาระข้างหน้าผมเห็นแต่อุปสรรค ฮาร์ดแวร์เราไม่มี อาคารสถานที่ไม่มี ซอฟต์แวร์เครื่องไม้เครื่องมือไม่มี ครูบาอาจารย์ก็ไม่มี เงินก็ไม่มี เพราะฉะนั้นเราจะทำคุณภาพที่เดียวพร้อมกันลำบาก มีแต่ใจ เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน พระราชบัญญัติของมหาวิทยาลัยมีศิลปศาสตร์อยู่ เราเอาดุริยางคศาสตร์ไปไว้ในเสื้อครุยของศิลปศาสตร์ง่ายกว่าเพราะทำได้ ในศาสตร์เหล่านั้นที่เป็นดุริยางคศาสตร์ มันทันสมัยแปลก ๆ เกิดขึ้นสำหรับการดนตรีในประเทศไทย เช่น ธุรกิจดนตรี เทคโนโลยีดนตรี บ็อบปูล่ามิวสิก หรือสมัยนิยม ดนตรีเหล่านี้ในสมัยปัจจุบัน นักดนตรีที่เล่นเป็นอาชีพเขาไม่ได้เรียนดนตรีในโรงเรียน เป็นนักดนตรีที่ค้นคว้าสิ่งที่เรียนในโรงเรียนไม่อยู่ในชีวิตจริง สิ่งที่อยู่ในชีวิตจริงไม่ได้อยู่ในโรงเรียน การประสานอันนี้ผมเรียกว่า ตะเข็บศาสตร์ คือตะเข็บที่ว่าดนตรีธุรกิจ มันก็จะมีความสามารถทางดนตรี เล่นดนตรี ส่วนที่เป็นธุรกิจแทนที่จะเป็นธุรกิจอื่น ๆ ก็เป็นผู้จัดการ นักดนตรี เจ้าของโรงเรียนดนตรี คนดูแลศิลปิน สิ่งเหล่านี้เป็นอาชีพทั้งสิ้น หรือแม้แต่เทคโนโลยีดนตรี คนแบกกล้องโทรทัศน์ เวลาจะทำอะไรที่เกี่ยวข้องกับดนตรี ต้องอ่านโน้ตและอื่น ๆ

ทำไมวงดนตรีต่างประเทศเวลาเขาถ่ายทำมันน่าดู เพราะคนถ่ายทำเรียนรู้ดนตรี การทำบันทึกเสียง ห้องบันทึกเสียง กับทำซิติดีแผ่นเสียง โน้ตเพลง การเขียนสคริปต์เกี่ยวกับเมเบลของซิติดีแผ่นเสียงพวกนี้ต้องใช้ความรู้ทางดนตรีทั้งสิ้น ผมหมายถึงสิ่งเหล่านี้เป็นตะเข็บศาสตร์ มหาวิทยาลัยไทยไม่มี แต่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์สร้าง สิ่งเหล่านี้ ทั้งหมดเป็นรากฐานมาจากนักดนตรีทั้งสิ้น จะเป็นสาขาใด ๆ ต้องเรียนดนตรีหมด ยก

ตัวอย่างอีกอันหนึ่ง มหาวิทยาลัยมหิดลเป็นแพทยศาสตร์แล้วมีดนตรี ดนตรีกับแพทย์มันมีตะเข็บศาสตร์อยู่ตรงกลาง คือดนตรีบำบัด นี่กำลังจะออกมาอีก ผมเดินฟุตเวิร์คมานานมาก เรื่องดนตรีบำบัดซึ่งลงทุนลงแรงศึกษาวิจัยไปสี่ปีแล้ว ปีหน้าก็จะเปิดถ้าผมยังอยู่

ผู้ดำเนินรายการ : คำว่าตะเข็บคือเชื่อมสองศาสตร์

รศ.ดร.สุกรี : ครับ อย่าลืมนว่าการศึกษาไทยช่วง ๕๐ ปีที่ผ่านมาเป็นการศึกษาเดี่ยว ๆ ไม่ใช่ยึดปัจจัยตามไม่ได้เชื่อมโยง ไม่บูรณาการ แต่อย่าลืมนว่าการศึกษามาก่อนให้ฟังรู้ดูออกเขียนได้ใช้ไหม ต่อมาก็ให้ไปรับราชการเป็นเสมียน แล้วต่อมาก็ให้ประกอบอาชีพได้ ตอนหลังเราสร้างคนเพื่อให้มีใบปริญญา ที่คุณเรียกร้องใบปริญญาและไปหางานทำ ผมคิดว่าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์เห็นภาพนี้ ผมเชื่อว่าสภาพสังคมสิ้นสุดการสร้างใบปริญญาและการสร้างคนไปหางานทำ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์จุดประกายใหม่ว่า **หนึ่ง** เราสร้างคนออกไปสร้างงาน การสร้างงานก็ต้องมีคุณภาพ มีฝีมือ มีสมอง มีหัวใจ **สอง** เราสร้างคนเพื่อพัฒนาศักยภาพความเป็นเลิศของมนุษย์ ถ้าดูคนไทยมีใครติดระดับโลกบ้าง ไม่มีเมื่อไม่มีระดับโลก ถ้ามองเข้ามาเมืองไทยทำไมมาพัฒนพงษ์ มาพทยา มาภูเก็ต มาหาอะไร คุณตอบเอาเองนะ เพราะประเทศไทยขาดทุนเดิม ๆ ขาดข้าว ขาดยางพารา ขาดชายทะเล ขาดชายหาด วันนี้ไม่พอแล้ว ต่อไปนี้ใครมีกินมากกว่าเป็นผู้ชนะ คือศักยภาพความเป็นเลิศของมนุษย์ กินคือฝีมือ ถ้ามองว่าทำไมคนไทยปัจจุบันเป็นรองพม่า เขมรลาว เขาพัฒนาขึ้นมาประเทศไทยง่อยพันที ถ้าคนลาว เขมร พม่ากลับบ้านหมด คนไทยปัจจุบันดูบ้านก็ไม่ได้ ตอกตะปูก็ไม่เป็น หาปลาก็ไม่ได้แล้ว เพราะคนไทยมีใบปริญญาทั้งหมดแล้ว แต่ทำงานไม่เป็น

สิ่งที่น่าเป็นห่วงอีกอย่างหนึ่งคือกระทรวงศึกษาธิการ กำลังสร้างเด็กไทยให้เป็นขอทาน นั่ง

คอยนมพรี หนังสือพรี เลือพรี อะไรพรีทั้งหลาย ถ้าไม่ได้ก็เรียกร่อง ในที่สุดคนไทยก็เป็นขอทาน นั่งรอคอยหยอดน้ำหยอดข้าว การสร้างคนให้ ง่อยเปลี้ยเสียขาเป็นปมด้อยของประเทศไทย ผม คิดว่าการสร้างคน สร้างงานออกไป เด็กจะได้ไม่ ตกงานอีกต่อไป การสร้างคนไปสร้างงาน สร้าง คนพัฒนาสู่ศักยภาพความเป็นเลิศของมนุษย์ เป็นการมองโลกออกไป ๕ ปี ๑๐ ปีข้างหน้า การที่ผมถกเถียงกับกระทรวงศึกษาธิการ เขาอยู่ในโลกอดีตซึ่งล่าหลังผมประมาณ ๕๐ ปี เราเถียงกัน เราสองคน ผมกับ สกอ. ยังไงก็ไม่เข้าใจ เพราะเราอยู่กันคนละโลก เราอยู่กันคนละมิติ

วิธีคิดแบบนั้นเป็นวิธีคิดของการศึกษาเมื่อ ๕๐ ปีที่แล้ว โบราณใหม่ พวกนี้ปิดหูปิดตา เมื่อไม่มีความรู้สิ่งเหล่านี้ คุณคุยกับคนไม่รู้สังคมไทย ผู้นำการศึกษาไทยคือ **หนึ่ง** ไม่รู้ไม่ชี้ **สอง** ไม่รู้แล้วชี้ เพราะมีอำนาจ ถามว่าคุณเสียเวลาไหม ผม คิดว่าการศึกษาเป็นโลกอนาคต ต้องมีคนรู้เป็นผู้ชี้ ระหว่างคนไม่รู้กับคนรู้เมื่อนั่งประชุมกัน คนรู้มีจำนวนน้อยกว่าคนไม่รู้ แต่ว่าเมื่อยกมือบีบ ผลลัพธ์ของการยกมือคือการเฉลี่ยคนโง่กับคน ฉลาดให้เป็นคนโง่เหมือนกันหมด แต่ถ้าคนใน มหาวิทยาลัย คนรู้เป็นผู้ชี้ คนรู้เป็นผู้นำทางปัญญานำโดย **หนึ่ง** ท.ทำ ทำงาน การทำคือความรู้ **สอง** การทำ โดยธรรมชาติ คือ ถ้าคนทำเป็นผู้นำที่มีธรรมชาติ อย่างน้อยเราเชื่อผู้นำ คนที่เป็นผู้นำส่วนใหญ่จะ

ล้าออกไปข้างหน้าอย่างน้อย ๓ ปี ๕ ปี

ผู้ดำเนินรายการ : ถกกันทางความคิดเพื่อทำให้เขายอมรับ

รศ.ดร.สุกรี : ความจริงผมไม่ได้สนใจว่าเขา ยอมรับหรือไม่ยอมรับ แต่ผมคิดว่าสิ่งที่เราทำ เพื่อประชาชน ผมลาออกเพื่อต้องการกระตุ้น สังคมว่า ที่ผมทำนี่ดีหรือเปล่า ถ้าไม่ดีผมก็ออก แต่ถ้าดี สังคมต้องออกมาบอกว่าสังคมต้องการ อะไร ต้องการศักยภาพความเป็นเลิศของมนุษย์ใหม่ ต้องการคนเก่ง คนดีหรือเปล่า ถ้าสังคมไม่ ต้องการ ง่ายนิดเดียว ผมก็กลับไปอยู่แบบเดิม ๆ

ผู้ดำเนินรายการ : ไม่มีจุดที่สามารถยึดหยุ่นกัน ได้ หรือพบกันครึ่งทาง

รศ.ดร.สุกรี : คำถามคือคุณจะให้ผมถอยหลัง กลับ หรือคุณจะไปข้างหน้า วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ นำเข้าที่เอเซียมานานแล้ว และทั่วโลกก็ยอมรับ นักดนตรีของโลกมาที่วิทยาลัยปีหนึ่ง ๆ ไม่รู้เท่าไร ปีหนึ่ง ๆ เราจัด ๓๐๐ คอนเสิร์ต คนมาดูมากมาย

ผมทำงาน ถ้าคุณมาดูคุณผิดหวัง เป็นความ ผิดของผมนะ แต่ถ้าผมทำดีแล้วคุณผิดหวังเป็น ความผิดของคุณ สมมุติว่าผมทำดนตรีดี ๆ ไป เรียกร้องผู้มีอำนาจ สกอ.ให้มา เขาจะถามว่าไป แล้วทางวิทยาลัยมีข้าวเลี้ยงหรือเปล่า มีรถรับ- ส่งหรือเปล่า บัตรพรีหรือเปล่า ผมบอกอย่ามาเลย เหนื่อยผมเปล่า ๆ รำคาญผมเปล่า ๆ เพราะ เราลงทุนทั้งชีวิต สร้างงาน สร้างเด็ก พัฒนาเด็ก ให้ดี ผมมีหัวใจ มีสมอง มีสองมือ มีเงินอยู่ร้อย บาท ผมทำคุณภาพทั้งร้อยเปอร์เซ็นต์

ผู้ดำเนินรายการ : สกอ.มองว่า สองหลัก สูตรธุรกิจดนตรี และหลักสูตรเทคโนโลยีดนตรี เหมือนกับว่าไม่ได้ผลิตบัณฑิตที่เชี่ยวชาญดนตรี มากพอที่จะได้ดุริยางคศาสตร์บัณฑิตใช้ไหมครับ

รศ.ดร.สุกรี : คุณอ่านหนังสือ อ่านแค่หนังสือ สมมุติคุณบอกว่าอ่านหนังสือ เขาเขียนว่าร้านนี้ ขายก๋วยเตี๋ยว คุณอร่อยไหมล่ะ คุณบอกผมหน่อย จะอร่อยก็ต่อเมื่อหยิบเข้าปาก เมียงคำอยู่ในมือคุณ คุณอ่านเมนูเมียงคำประกอบด้วย ถั่วซิง มะพร้าวคั่ว

กึ่งแห่ง คุณอ่านเสร็จแล้วคุณอร่อยไหมล่ะ คุณจะ
อร่อยก็ต่อเมื่อเอาเมียงคำทั้งหมดใส่ปากเคี้ยว
คุณจะรู้ทันที

ผู้ดำเนินรายการ : แสดงว่าวิธีประเมินหลักสูตร
ของ สกอ.นี้มีปัญหาแล้ว คืออ่านแค่เมนู ไม่ได้ชิม

รศ.ดร.สุกรี : เขาน่าจะมาดู คุณอยากจะวัด
ผลเขา คุณไม่มาดูเขา แปลว่าอะไร

ผู้ดำเนินรายการ : วิธีประเมินหลักสูตรของ
สกอ. คือเปิดสูตรอาหารมีอะไรบ้าง แต่ไม่ชิมอาหาร
อาจารย์พิภพครับ

อาจารย์พิภพ : ผมมองประเด็นการต่อสู้ของ
อาจารย์สุกรีครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องปริญญาว่าจะ
เป็นดุริยางคศาสตร์หรือศิลปศาสตร์ สิ่ง
ที่อาจารย์สุกรีต่อสู้จะเปลี่ยนการศึกษาไทย
คือจุดเปลี่ยนอุดมศึกษา ต้องการมี
ปรัชญาและแนวทางในการศึกษาเรื่อง
ดนตรีของตัวเอง ซึ่งคนกระทรวงศึกษา
และคนสถาบันอุดมศึกษาไม่มีทางเข้าใจ
เพราะถ้าเข้าใจ การศึกษาไทยเจริญไป
แล้ว คำว่าเข้าใจคือพวกนี้จะวางกฎระเบียบ
รัดตัวเอาไว้ในการที่จะทำอะไรตามระเบียบ
แล้วตัวเองไม่ผิดกฎหมาย แต่ระเบียบพวกนี้
ไม่สามารถทำให้คนมีความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ
ผมบอกได้เลย ในคณะกรรมการสภามหาวิทยาลัย
ของอาจารย์สุกรีมีคนเดียวที่น่าจะเข้าใจ
อาจารย์ แล้วคนนี้ สกอ.ควรจะไปคุยด้วย
คือ ท่านอาจารย์ประเวศ วะสี ท่านพูดกับผม
นานแล้ว ระบบการศึกษาที่ไปไม่ได้เพราะ
เอาระเบียบราชการเป็นตัวตั้ง แล้วระเบียบ
ราชการกลายเป็นเครื่องตราล้างมดศพ
เพราะว่ากระทรวงศึกษาเป็นศพแล้ว มดไว้
ไม่ให้กระดิก เพราะฉะนั้นใครเข้าไปอยู่ใน
ระบบกระทรวงศึกษาทำอะไรไม่ได้หรอกครับ

คนในกระทรวงศึกษาทั้งครูและอาจารย์ใน
มหาวิทยาลัยทั่วประเทศ มีความคิดสร้างสรรค์
แต่ทำไม่ได้ ผมกับอาจารย์สุกรีก็นั่งคุย
เสมอว่า การศึกษาจะต้องมีการเปลี่ยนแปลง
ตลอดเวลา เด็กก็จะต้องมีการเปลี่ยนแปลง
ตลอดเวลา แต่พอระบบการศึกษาเข้าไปอยู่ใน
ระบบราชการ

ปุ๊บ ถูกทำให้นิ่งเลย เด็กถูกแช่แข็งไว้เลย
เด็กที่อยู่ในระบบการศึกษา ทันทีที่เข้าโรงเรียน
เด็กหลายคนที่เคยร่าเริงกลายเป็นไม่ร่าเริง
เพราะถูกระเบียบรัดหมด เด็กไม่
อยากเรียนวิชานี้เพราะความกดดันหรือ
ความรู้พ้อไม่พ้อแล้วแต่ จะถูกหลักสูตร
บังคับให้เรียนวิชานี้เท่านั้น นี่
คือระบบของกระทรวงศึกษา เพราะฉะนั้น
คนมีความคิดสร้างสรรค์แบบอาจารย์สุกรี
หรืออยากจะทำอะไรใหม่ ๆ ก็ถูกพวกที่
ล่าหลังไป ๕๐ ปี ที่จริงควรจะสัก ๑๐๐ ปี
การปฏิรูปการศึกษาทำครั้งแรกในสมัยรัชกาลที่ ๕
หลังจากนั้นก็ไม่มีเปลี่ยนแปลงอะไรอีกเลย

รศ.ดร.สุกรี : กรอบกับหลักการเหล่านั้นเป็น
กรงขังของนักศึกษาไทย กระทรวงศึกษาเป็น
นกน้อยอยู่ในกรงทอง อยู่ในกรงก็จิกตีกัน
บินนอกกรงก็ลงฟ้าไปไม่เป็น การศึกษา
ของชาติทั้งหมดอยู่ในกรงทอง วิธีการศึกษา
ไทยมีอยู่ ๒ อย่าง ๑. เลียนแบบ ๒. ทำซ้ำ
กลับไปกลับมาท่องจำขึ้นใจ ไปไหนไม่ได้
ทุกคนต้องทำตามแบบคือกรอบ กรอบคือ
ถูก ความถูกต้องกับความจริงคนละเรื่องกัน
เพราะฉะนั้นการเรียนหนังสือ ความรู้จาก
มหาวิทยาลัยใช้กับชีวิตจริงไม่ได้ สิ่งที่เป็น
ชีวิตจริงไม่อยู่ในมหาวิทยาลัย สิ่งที่อยู่ใน
มหาวิทยาลัยไม่อยู่ในชีวิตจริง เพราะฉะนั้น
การเรียนแบบทำซ้ำ ท่องซ้ำขึ้นใจเพื่อให้ได้
ใบปริญญา เคยมีอาจารย์ท่านหนึ่งพูดว่า
อยากได้ความรู้ให้ไปหาชาวบ้าน อยากได้
ใบปริญญาให้ไปหาที่มหาวิทยาลัย เพราะ
ฉะนั้นความรู้ใหม่มหาวิทยาลัยเป็นความรู้ที่
ถูกต้อง แต่ไม่เป็นความจริงของสังคม
ความจริงที่เป็นอยู่ในสังคมไม่ได้เป็นความจริง
ที่ถูกต้องในกระทรวงศึกษาธิการ ใคร
แหกคอกเมื่อนั้นโดน ผมเป็นมนุษย์แหกคอก
คนหนึ่งไม่มีที่อยู่สำหรับคนแหกคอกใน
ระบบการศึกษาไทย คนแหกคอก คน
ศรีเอตีฟจะกลายเป็นดิงต้องหมด

การแหกคอกเป็นโลกของจินตนาการ เป็นโลก
ที่ยิ่งใหญ่ เป็นโลกกว้าง เราแหกคอกจนกระทั่ง
พบความเป็นเลิศ พบความสุดยอด เป็นทฤษฎีใหม่

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์แหกคอกจนพบความเป็นเลิศสูงสุดของการศึกษาคือความเป็นเราความเป็นฉันคือเป็นอย่างไรที่คุณเป็น เราเป็นคนไทย ลังคมเราเป็นยังไง เราสร้างของเราเป็นอย่างนั้น การศึกษาที่บ้านเราต้องการอะไรเกี่ยวกับดนตรี นั่นคือวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ตอบสนอง

อาจารย์พิภพ : ประเด็นอยู่ตรง สกอ.ไม่รู้ตัวว่าตัวเองเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาการศึกษาอุดมศึกษา และไม่เอื้อให้เกิดการศึกษาใหม่ ๆ อาจารย์สุกรีต้องการความเป็นเลิศ รู้ว่าความเป็นเลิศอยู่ตรงไหน ซึ่งกระทรวงศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาทำไม่ได้หรือในระบอบ เพราะฉะนั้นสิ่งที่ สกอ.ควรจะเรียนรู้ก็คือมาเรียนจากอาจารย์สุกรีว่าทำอะไร ก่อให้เกิดความเป็นเลิศอย่างไร ทำไมนานาชาติจึงรับรองมหาวิทยาลัยคณะนี้ ไม่ใช่มาบอกว่าสิ่งที่อาจารย์สุกรีทำผิดระเบียบ ไม่ตรงกับระเบียบที่วางไว้ แต่เคยถามไหมว่าไ้ระเบียบที่ว่ามันก่อให้เกิดความเป็นเลิศหรือเปล่า เรื่องนี้คนในกระทรวงศึกษาไม่เคยถาม

ผมยกตัวอย่างง่าย ๆ ตัวอย่างเล็ก ๆ เมื่อผมคิดว่าเราต้องหลุดจากกระทรวงศึกษา ผมเสนอว่าให้พ่อแม่สอนลูกเองได้ ซึ่งกระทรวงศึกษาไม่ยอมเพราะมีระเบียบว่าเด็กทุกคนที่อุ้วออกมาพออายุ ๖ ขวบ ต้องเข้าการศึกษาภาคบังคับที่กระทรวงศึกษารับรองเท่านั้น อาจจะเป็นโรงเรียนราษฎร์ โรงเรียนอะไรก็ได้แล้วแต่ หลักสูตรตามที่กระทรวงศึกษากำหนดเท่านั้น ทีนี้พ่อแม่เขาบอกว่า ลูกเขาอาจจะไม่ชอบคณิตศาสตร์มากมาย ชอบแคบวก ลบ คุณ หารได้ ชอบวาดภาพ ชอบเล่นดนตรี หรืออาจจะชอบวิทยาศาสตร์ หรือจะชอบกีฬา เขาขอให้ลูกเขาให้เวลากับเรื่องนั้นได้ไหม กระทรวงศึกษาบอกไม่ยอม ต้องทำตามหลักสูตร พอผมบอกว่าพ่อแม่สอนหนังสือเอง จัดการศึกษาเองได้เพราะอะไร เพราะผมรู้ว่าพ่อแม่รู้ว่าลูกตัวเองถนัดอะไร ผมเรียกว่าโฮมสคูล ทีระเบียบของกระทรวงศึกษาไม่ยอมเพราะต้องการให้ทุกคนเข้าโรงเรียน ผมก็เลยแก้

ปัญหาบอกว่าพ่อแม่คนไหนอยากสอนลูกเอง เอาชื่อไปลงทะเบียนตามกฎหมายที่ไหนก็ได้ หรือจะมาลงทะเบียนที่โรงเรียนบัณฑิตของผมที่กาญจนบุรีแล้วไปสอนเองที่บ้าน ผมเชื่อเหมือนอย่างอาจารย์สุกรีเชื่อ พ่อแม่ต้องรักลูกที่สุด รู้ว่าลูกเก่งอะไร ไม่มีทางที่พ่อแม่จะจัดหลักสูตรหรือสอนให้ลูกของตัวเองเอง ใช้ไหม แล้วก็พิสูจน์ได้จริง กระทรวงศึกษาไปถามผมว่า ทำไมจึงลงเวลาให้เด็กที่เรียนโฮมสคูลให้เวลาเรียนเต็มเพราะไม่ได้เข้าห้องเรียนเลย ผมบอกว่าไม่จำเป็นเพราะเขาก็อยู่กับพ่อแม่ พ่อแม่สอนภาษาอังกฤษ ภาษาจีน สอนเปียโน สอนอะไรหมด พาลูกไปทัศนศึกษา นี่คือการศึกษาคั้งนั้น เพราะฉะนั้นผมให้เวลาเรียนเต็มเพราะผมถือว่านอกห้องเรียนทั้งหมดที่พ่อแม่จัดคือการศึกษา ซึ่งกระทรวงศึกษาไม่มีทางจะรับได้ นี่ผมยกตัวอย่างเล็ก ๆ ให้ดู เพราะฉะนั้นสิ่งที่อาจารย์สุกรีเผชิญใหญ่กว่าผมก็คือ สกอ.พยายามจะเอากฎระเบียบต่าง ๆ มาจับ ซึ่งทำให้คนที่ทำงานให้ สกอ.ไม่สามารถที่จะคิดสร้างสรรค์ได้

รศ.ดร.สุกรี : การปฏิรูปการศึกษาคุยกันตั้งแต่ปี ๒๕๓๕ คิดง่าย ๆ ถ้าผมเป็นรัฐบาล แต่ชีวิตผมคงไม่ตกต่ำถึงขนาดนั้น ผมจะยุบกระทรวงศึกษาธิการ ยุบ สกอ. ยุบเหลือแต่เฉพาะ making policy คือผู้ถือนโยบาย คือรัฐมนตรี ผู้สนับสนุน policy คือนโยบาย มีฝ่ายนโยบายว่าทิศทางการศึกษาควรจะไปทางไหน เงินพัฒนาโรงเรียนสองแสนล้านถึงสามแสนล้านบาทที่มีอยู่ในกระทรวงศึกษาธิการ ส่งไปตามโรงเรียน ชุมชน ให้เขาจัดการคุณภาพการศึกษาของเขาเองที่สอดคล้องตามความต้องการของสังคม แล้วจะเกิดความคิดสร้างสรรค์ที่หลากหลาย กรอบจะถูกทำลายทันที

การที่เอาคนมีวุฒิภาวะสูง ๆ เงินเดือนสูง ๆ ตำแหน่งสูง ๆ มากองไว้ที่กระทรวงศึกษาธิการ ล้นเปลืองทรัพยากรเป็นจำนวนมาก คนเหล่านี้มานั่งเป็นผู้อำนวยการกอง มีหน้าที่ประชุม ไปดูงาน กลับมาก็ทำรายงานการประชุม ผมคิดว่าไร้สาระมาก การศึกษาไทยตกต่ำเพราะเหตุนี้

ดังนั้นสิ่งที่ต่อสู้อคือ ลิทธิอันชอบธรรมอันพึงได้ในทางกลับกัน มหาวิทยาลัยมหิดลเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศ แล้ว สกอ.บอกไม่รับรองใบปริญญา ประเทศไทย คนไทยจะรู้สึกอย่างไร ใบปริญญาของมหาวิทยาลัยมหิดลไม่ได้รับการรับรองจาก สกอ. ไม่ได้รับรองจาก กพ. แล้ว สกอ. กับ กพ. ไปรับรองใครละ ผมเป็นคนของมหาวิทยาลัยมหิดล ผมจะกอบกู้ศักดิ์ศรี และความศักดิ์สิทธิ์ของใบปริญญาของมหาวิทยาลัยมหิดล

อาจารย์พิภพ : ผมจะพูดต่อประเด็นของอาจารย์สุกรี **หนึ่ง** ต้องการความเป็นเลิศ **สอง** มีปรัชญาทางการศึกษาในเรื่องดนตรีเฉพาะตัว ซึ่งสร้างสรรค์และก้าวหน้า แล้วการแสดงความเป็นเลิศของอาจารย์ที่ผมสัมผัสก็คือ เช่นอาจารย์จะมองว่าใครละที่รู้เรื่องดนตรี อาจารย์เอามาหมดโดยไม่สนใจว่าคนนั้นจะมีปริญญาหรือไม่ ผมยกตัวอย่างที่เราเห็นร่วมกัน อาจารย์สงัด ภูเขาทอง เป็นอาจารย์สอนภาษาไทยที่บ้านสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ อาจารย์สุกรีเอาไปอยู่ที่โรงเรียนดุริยางคศิลป์ อาจารย์สุกรีจะ ๑. แสวงหาครูที่เป็นเลิศโดยไม่เอาปริญญาเป็นตัวตั้ง ถ้าเอากฎเกณฑ์ของ สกอ. มาเป็นตัวตั้ง ไม่มีทางที่จะบรรจุครูพวกนั้นเป็นอาจารย์ได้ เราก็ชอบชื่นชมกันนะว่าปราชญ์ชาวบ้านเป็นผู้รู้ แต่ช่องทางราชการไม่เปิดโอกาสให้ครูพวกนี้มาถ่ายทอดความรู้ ๒. อาจารย์สุกรีทำเรื่องเด็ก พยายามจะแสวงหาเด็ก ขอให้รู้ว่าเด็กคนนี้ เช่น ร้องเพลงเก่งโดยเฉพาะเพลงไทย อาจารย์จะวิ่งเข้าหาผู้อำนวยการ นี่คือการแสวงหาศิษย์ด้วย ถ้าใช้กระบวนการสอบเข้าปกติจะเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ ๓. ระบบของกระทรวงศึกษาไม่มีทางรู้ว่าเด็กคนไหนถนัดอะไร เพราะเข้ามาทุกคนต้องเรียนเหมือนกันหมด

รศ.ดร.สุกรี : สิ่งที่ทำให้ผมหดหู่ก็คือ คนและกฎเกณฑ์เหล่านี้ทำลายคนที่จะคิดสร้างสรรค์ ถามว่าผมจะอยู่ให้เขาทำลายความคิดสร้างสรรค์ ผมไม่อยู่หรอก สมมุติในกรณีนี้ที่พูดถึง เราคิดเป็น

ปัญหาสังคมอย่างไร นักดนตรีในเมืองใหญ่อย่างกรุงเทพฯ มีชาวต่างชาติมาอยู่ประมาณสัก ๓ หมื่นคนตามโรงแรมใหญ่ ๆ ทุกโรงแรมถามว่าทำไมโรงแรมจ้างเขาละ เหตุผลก็คือฝรั่งเก่ง แต่ถ้าผมเป็นเจ้าของโรงแรม คนไทยมาเล่นดนตรีมาทำงาน สุดท้ายมีทั้งคนไทย ฝรั่ง ผมจะเลือกใคร ถ้าผมเลือกคนไทยคนนี้เก่งมาก ผมรักชาติ รักคนไทย พຽງนี้มาสาย แม่ยายป่วย ฝนตกแดดออก จีบบาเทนเดอร์ ร้องเพลงคนหน้าเดิมคือไม่สามารถเอนเตอร์เทนแขกได้ นี่คนไทยนะ เงินเดือนเท่ากัน ถ้าผมรับฝรั่ง มาตรงเวลา พร้อมเล่นเพลงใหม่ เอนเตอร์เทนแขกได้ คุณต้องการใคร คนไทยมีปัญหา ไม่ใช่ไม่เก่ง แต่คนไทยมีปัญหา ๑. ไม่ศรัทธาในอาชีพ ๒. ไม่รับผิดชอบหน้าที่ ๓. ไม่ตรงต่อเวลา เพราะฉะนั้นการที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์สร้างขึ้นเพราะความคิดอันนี้ เด็กทุกคนมาเรียนดนตรี คุณรัก คุณศรัทธา แล้วคุณมาคุณต้องฝึกซ้อมเรียนอย่างเอาจริงเอาจัง ต้องตรงต่อเวลา ๓ เรื่องนี้เป็นเรื่องหลัก เป็นปรัชญาเด็กต้องพูด ๕ ภาษา ๑. ภาษาแม่ ๒. ภาษาวิชาการคือภาษาอังกฤษ ๓. ภาษาเทคโนโลยี ๔. ภาษาดนตรี และ ๕. ภาษาท่ามาหากิน ที่วิทยาลัยมีครูต่างชาติอยู่ ๕๔ คน ประมาณ ๑๙ ชาติ จีน ญี่ปุ่น อินเดีย โปแลนด์ รัสเซีย ฝรั่งเศส เยอรมัน นานาชาติอยู่ที่นั่น วิทยาลัยดุริยางคศิลป์เป็นวิทยาลัยแห่งแรกที่สอนดนตรีตัวต่อตัว สร้างห้องตัวต่อตัว มีเครื่องดนตรีพร้อมทุกห้อง เพราะเมื่อมีครบพร้อมแล้ว เด็กได้ภาษามากขึ้น เพื่อที่เด็กจะอยู่กับโลก

ภายนอกได้ ถ้ามองว่ากระทรวงศึกษาธิการ สกอ. เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือเปล่า

อาจารย์พิภพ : อาจารย์สุกรีฟันฝ่าไม่ใช่เพื่อตัวเอง แต่จะปฏิรูปการศึกษาไทยโดยเอาเรื่องนี้ เป็นหัวข้อ ซึ่งมันจะเป็นจุดเปลี่ยนการศึกษา สิ่งที่ อาจารย์สุกรีสร้างสรรค์ในฐานะเป็นนักการศึกษา ในทางจะจัดระบบการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องดนตรีใหม่ ผมว่า สกอ.ต้องคุยกับอาจารย์ประจำเขต เพราะ ท่านชอบคนที่มีความคิดแหวกและนอกกรอบ ท่านเชื่ออาจารย์สุกรี เมื่อเชื่อแล้วท่านจะไม่ยุ่ง อาจารย์สุกรีพิสูจน์แล้วว่าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ได้รับการยอมรับในสังคมโลก เพราะฉะนั้นในวิธีการทำงานของอาจารย์ประจำเขตก็คือ ปล่อยให้ อาจารย์สุกรีทำ อาจจะทำให้ความเห็นอะไรบางอย่าง น้อยแต่ไม่กลายเป็นตัวอุปสรรค ตอนนี้ สกอ. กลายเป็นตัวอุปสรรค

รศ.ดร.สุกรี : ผมคิดว่าสภามหาวิทยาลัยทั่วประเทศไทยประกอบด้วยคนหน้าเดิมเยอะเกินไป คนเกษียณที่อยู่กับอดีตมากเกินไป คนเหล่านั้นนอกจากจะเป็นอดีตคนเก่า ๆ คนเกษียณ คนหน้าเดิมแล้ว พวกนี้ครอบงำความคิดของมหาวิทยาลัยหมดเลย อยู่ในมหาวิทยาลัย อยู่แบบก้อนเมฆ ลอยไปลอยมา หายใจทิ้ง ในที่สุดคนเหล่านี้เป็น อุปสรรคต่อการพัฒนาการศึกษาไทย ให้คำแนะนำผิด ๆ ถูก ๆ ไม่ลงมาดู

อาจารย์พิภพ : อาจารย์สุกรีพูดในระดับมหาวิทยาลัย ผมขอพูดในระดับประถม มัธยม ตอนนี้เขาเปลี่ยนให้ตั้งองค์กรมหาชนอิสระที่ทำการเตรียมวัดคุณภาพประถม มัธยม พวกนี้ไปจ้างครูบาอาจารย์ที่ปลดเกษียณที่ทำงานในระบบราชการ แล้วก็ตั้งบริษัทเล็ก ๆ มาประเมิน ผมเจอไปประเมินโรงเรียนอนุบาลหมู่บ้านเด็กของผมที่พุทธมณฑลสาย ๔ ซึ่งเรามีปรัชญาการศึกษาของเรา ผมถามว่าอาจารย์มาวัดอะไร เขาบอกว่าหลักสูตรก่อนว่ามีหลักสูตรครบไหม ตรงตามกระทรวงศึกษาไหม ผมบอกว่าไหมเราใช้ปรัชญาอะไรไม่รู้ เราใช้วิธีการพัฒนาการเด็กอย่างไรไม่รู้

ขอให้หลักสูตรมันครบ มีครูครบจะผ่าน ผมนั่งคุย ประมาณ ๒ ชั่วโมง ว่าอาจารย์ต้องดูองค์รวม มีภาพรวม ผมเปรียบเทียบอันนี้ก็ คือ สกอ.คุณจะต้องดูภาพรวมของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ไม่ใช่ไปจับแค่หลักสูตรครบไหมอะไรอย่างนี้ แล้วไม่เคยมาดูเลย ผมคิดว่านี่คืออันตราย ที่อาจารย์สุกรี บอกว่าคนพวกนี้แหละเป็นตัวที่จะขัดขวางความก้าวหน้าในการจัดการศึกษาโดยใช้กรอบและระเบียบราชการเข้ามาจับ

รศ.ดร.สุกรี : ผมอยากให้สื่อมวลชนไปตรวจสอบว่าสภามหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทั่วประเทศ ๑๖๙ แห่ง มีนายกสภามหาวิทยาลัยซ้ำ ๆ ก็คน ซ้ำ ๆ เหล่านี้ทุกมหาวิทยาลัยจะมีปัญหา กรรมการมหาวิทยาลัยที่ซ้ำ ๆ ที่ไหนซ้ำมากที่สุดที่นั่นมีปัญหา เพราะคนเหล่านี้ถือว่าการได้เป็นนายกสภาที่นี้ที่โน่นเป็นรางวัลชีวิต คือไม่ทำอะไรเป็นรางวัลชีวิต ผมเป็นคนสมัยใหม่ คนเหล่านี้ต่างพร้อยทางจริยธรรม ในที่สุดความคิดใหม่ ๆ ไม่สามารถเข้าสู่มหาวิทยาลัยไทยได้ เพราะฉะนั้นการลาออกของผมเพื่อต้องการกระชากหน้ากากระตึงนี้ออกมาว่าสังคมไทยต้องถูกตรวจสอบโดยสื่อด้วยประชาคม ด้วยคนในสังคม

อาจารย์พิภพ : ไม่ใช่มีปัญหาเฉพาะการศึกษา ไปดูคณะกรรมการบอร์ดต่าง ๆ ในทางธุรกิจของ รัฐก็มีปัญหาเหมือนกันหมด เข้าไปเงินเดือนสูง บางคนใช้วงเพื่อเอาเบี้ยประชุม ประชุม ตรงนี้ นิดนึ่ง เช่นปีก็นั่งนิดนึ่ง ลัก ๕ - ๑๐ นาทีก็วิ่งต่อไป

รศ.ดร.สุกรี : สิ่งเหล่านี้ น่าละอายอย่างยิ่ง ในที่สุดเด็กตาตา ๆ ลูกศิษย์ของผม ๓๓๒ คน ต้องมาต่อสู้กับสิ่งเหล่านี้ อย่าลืมนะเรามีต้นทุนน้อยกว่าคนเหล่านี้ ผมเองก็มีต้นทุนน้อยแต่ผมยอมพลีชีพเพื่อกระชากสิ่งเหล่านี้ตีแผ่ให้กับสังคม แทนที่ผมจะไปฆ่าตัวตายแบบคุณสืบ นาคะเสถียร ผมยอมทำอย่างนี้ ถ้าหากว่าสังคมไทยเจริญแล้วจริง ทำไมไม่สนับสนุนสิ่งที่ผมทำ ทำไมไม่ให้งบประมาณ ให้คนมาดูว่าวันนี้สิ่งที่ผมทำได้ขยาย

ออกไปมหาวิทยาลัยอื่น ๆ สร้างสรรค์สิ่งดี ๆ ให้เกิดกับสังคม แล้วสังคมจะไม่น่าอยู่หรือ สังคมดีไม่มีขาย อยากได้ก็ต้องช่วยกันสร้าง อย่ามาสงสารผมเลย สงสารประเทศไทยเถอะ

ผู้ดำเนินรายการ : อะไรคือสิ่งที่พวกเขาคาดหวัง

รศ.ดร.สุกรี : เขาต้องการเก่งดนตรี ต้องการความเป็นเลิศทางดนตรี แล้วเขาต้องการมีเกียรติเชื่อถือได้ เขาต้องการมีงานทำ แล้วทำในสิ่งที่เขารัก เด็กเหล่านี้ในวิทยาลัยดุริยางคศิลป์เป็นอย่างนั้น แต่คุณอย่าลืมนึกว่ามหาวิทยาลัยไทยทุกแห่งมีแต่ความรู้ จืด ๆ ซืด ๆ เซย ๆ ไม่มีความรู้สึก มหาวิทยาลัยไทยขาดศิลปิน ขาดกวี ขาดนักปราชญ์ มีแต่คนมีความรู้ คุณเคยสังเกตไหม เรื่องความรู้เขาเรียนกันหมด ทาที่ไหนก็ได้ คนรู้เดี๋ยวนี้มีสองคนที่ยิ่งใหญ่ของโลก ๑. โพรเฟสเซอร์ ด็อกเตอร์กูเกิล ๒. โพรเฟสเซอร์ ด็อกเตอร์วิกิพีเดีย ถามว่ามหาวิทยาลัยจะมีอะไรต่อไป เจ๋ง เคยคิดบ้างหรือเปล่า เพราะฉะนั้นการสั่งงานของอาจารย์นักศึกษาไปเสิร์ชในอินเทอร์เน็ตแปะ ๆ ๆ ส่ง แล้วก็จบปริญญาอย่างนั้นหรือ ต่อไปนี้เด็กไทยไปมหาวิทยาลัย ไปหาอะไร เมื่อเขาไม่สนใจไปปริญญา มหาวิทยาลัยต้องหันมาพัฒนาศักยภาพความเป็นเลิศของมนุษย์ แล้วมหาวิทยาลัยไทยพร้อมหรือยัง

อาจารย์พิภพ : การที่เอาระเบียบราชการเป็นตัวตั้ง แล้วเอาระเบียบราชการไปจับงานทุกประเภท นี่คือปัญหาของสังคมไทย ทำให้งานที่มีความแตกต่างโดยเนื้องาน และโดยธรรมชาติของงาน เมื่อเข้าไปอยู่ในระบบราชการเดี๋ยวถึงได้เป็นตราสั่งการศึกษา การศึกษาจะต้องมีการเปลี่ยนแปลง ครูบาอาจารย์จะต้องปรับอยู่ตลอดเวลา แต่วันนี้พอระบบการศึกษาเข้ามาอยู่ในระบบราชการ การเปลี่ยนแปลง การปรับของอาจารย์ที่มีความคิดสร้างสรรค์มันเลยเป็นอุปสรรค อาจารย์สุกรีเป็นตัวอย่าง ดังนั้นสิ่งที่ทำวันนี้ ถ้าชนะและฝ่าฟันไปได้จะเกิดการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาระดับอุดมศึกษา

เราไม่ได้ทำเพื่ออาจารย์สุกรีหรือทำเพื่อ สกอ. นี่มันเป็นปัญหาของประเทศจริง ๆ อาจารย์เป็นเพียงผี เป็นเลียนตำเท้า แล้วเป็นหนองแตก เพราะฉะนั้นวันนี้ที่ผมอยากจะทำให้สื่อสนใจก็คือ ไม่เฉพาะในรายละเอียดข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้น แต่ต้องรู้ว่านี่เป็นเรื่องการเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษา และระบบคิดในเรื่องจัดการศึกษา ดูวิทยาลัยดุริยางคศิลป์และอาจารย์สุกรีเป็นตัวอย่าง ถ้าวันนี้อาจารย์สุกรีแพ้ หมายถึงระบบการศึกษาไทยแพ้แน่ ผมไม่พูดเกินเลย จะต้องมีคนแบบอาจารย์สุกรีที่อยู่ในระบบต้องลุกขึ้นมาสู้

รศ.ดร.สุกรี : ผมไม่ได้แพ้ แต่ผมได้วาดให้คนทั้งประเทศไทยเห็นแล้วว่างานผมเป็นยังไง ถ้ารักชอบผม ผมอยู่ แต่ถ้าไม่รัก ไม่ชอบสิ่งที่ผมทำ ผมก็ไป ผมไม่ได้แพ้ รักชอบคืองาน คือความคิดสร้างสรรค์ คือสิ่งผลิตที่เกิดขึ้น คุณอย่าลืมนึกว่าผมทำงานหนัก คนที่มาตัดลินทำงานหนักเท่าผมหรือเปล่า นี่ผมไม่ได้วาดตัวเอง แต่ว่าเมื่อเราทำงานหนักขนาดนี้ ได้ผลตอบแทนแบบนี้ ได้ก้อนอิฐก้อนหินขนาดนี้ แล้วจะอยู่ให้เขาไปทำไม

อาจารย์พิภพ : การต่อสู้ของอาจารย์สุกรีครั้งนี้ ถ้ายังจับประเด็นปลิกย่อย ไม่มีทางเข้าใจ อาจารย์สุกรี และไม่เข้าใจปรัชญาการศึกษา และคงวิธิตดแบบ สกอ. การศึกษาไทยก็จะล่าหลัง วันนี้อาจารย์สุกรีพยายามที่จะแหวกออกไป และทำให้เป็นที่ยอมรับ ผมคิดว่า สกอ.ต้องทบทวนและมหาวิทยาลัยมหิดล สภามหาวิทยาลัยจะต้องยื่นหยัดเรื่องนี้ ไม่ใช่เพื่ออาจารย์สุกรีเท่านั้น ควรจะยื่นหยัดเพื่อเปลี่ยนและปฏิรูปการศึกษาไทย โดยเฉพาะการศึกษาในระดับอุดมศึกษาให้ได้

รศ.ดร.สุกรี : ผมขอขอบคุณเพื่อนพ้องน้องพี่ที่ให้กำลังใจ ผมมีกำลังใจเต็มเปี่ยม เพียงแต่ที่ผมเป็นตัวกระจอกก่องอกขยคนหนึ่งที่ยอมรับสิ่งที่เขาทำไม่ได้แค่นั้นเอง แล้วถ้าความคิดของเราความรู้ของเราไม่เป็นประโยชน์ต่อสังคมต่อไป เขาเห็นว่าเราผิด เราก็ควรจะไป แต่ถ้าเขาเห็นว่าเราถูก สิ่งเหล่านี้ก็ควรจะเจริญออกงามต่อไป

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๕๕)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐฐัมมิกัตถประโยชน” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐฐัมมิกัตถประโยชน* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของ**ศาสนาพุทธ**แล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุดุคสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิวฐฐัม”**นั้น ยิ่งบรรลุดุค**“โลกุตระ”** ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังคัจจะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังคัจจะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังคัจจะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของบุญนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“บุญนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุคจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดุคยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุดุคถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทพทติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่เที่ยง ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาทิกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมัตถ์จะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ทีนี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกกาย ให้ต้องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้สาธยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

การปฏิบัติ ก็คือ มี“สติ”ระลึกตัวหัวพร้อมแล้วก็พิจารณาตาม“โพชฌงค์ ๗” นั่นคือ เมื่อระลึกถึงตัวพร้อม

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

อยู่(สติทำหน้าที่ให้ถึงขั้นสัมโพชฌงค์) ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ(อินทรีย์ ๖) ที่มี“อายตนะ ๖”เป็นปัจจัยจึงเกิด“ผัสสะ”ก็รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ภาวะที่“ผัสสะ” และรู้ต่อไปถึง“เวทนา”

เพราะ“ผัสสะ”เป็นปัจจัยจึงเกิด“เวทนา”เป็นธรรมดา เพราะ“เวทนา”เป็นปัจจัยจึงเกิด“ตัณหา” ก็เป็นธรรมดาธรรมชาติ เราก็พิจารณาความจริง“เห็น”(ผัสสะ) ตามความเป็นความมีจริงที่เกิดขึ้นอยู่จริงนั้นๆ

“ญาณ”ของเราก็จะสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “เห็น” ความเป็น“ตัณหา”ที่ปรากฏอย่างมีจริง ซึ่งเราก็พิจารณาให้รู้แจ้งว่า เป็น“กามตัณหาหรือภวตัณหา” ด้วย“มโนสัญญาเจตนา”(จิตที่จงใจมุ่งมาดปรารถนา)

ซึ่งมีการปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔-สัมมปปราน ๔-อิทธิบาท ๔”ให้บรรลุธรรมด้วย“วิภาตตัณหา” นั่นคือ มีความมุ่งมาดปรารถนา(ตัณหา)ให้บรรลุผลกระทั่ง“สิ้นภพ, ไม่มีภพเหลือ”(วิภา)ไปได้สำเร็จ นั่นเอง

“วิภาตตัณหา” คือ “มโนสัญญาเจตนา”ของเรา“มุ่งมาดปรารถนา”(ตัณหา)“ความไม่มีภพ”(วิภา)

มโนสัญญาเจตนา คือ ความตั้งใจ ความจงใจ ใน“อาหาร ๔” พระพุทธเจ้าตรัส“อาหาร”ไว้ ๔ อย่าง อาหารอย่างที ๓ คือ มโนสัญญาเจตนาหาร ซึ่งได้แก่ “ตัณหา ๓” คือ กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา

ตัณหา คือ ความมุ่งมาดปรารถนา, ความอยาก กามตัณหา คือ ความมุ่งมาดปรารถนาความเป็นกาม ภวตัณหา คือ ความมุ่งมาดปรารถนาความเป็นภพ วิภวตัณหา คือ ความมุ่งมาดปรารถนาความไม่เป็นภพ หากปฏิบัติจนอริปัญญาสิกขารู้จัก รู้แจ้ง เห็นจริง การปฏิบัติของตนสามารถ“กำจัดกิเลส”ได้ กิเลสลดลง หรือดับไปได้ นั่นก็คือ ผู้นี้เกิด“ญาณ ๑๖”ขึ้นมาตามเหตุปัจจัยของสัทธรรมอย่างวิเศษ

เพราะการปฏิบัติ“อริศีลสิกขา”ได้พัฒนาก้าวหน้า เริ่มมี“อริจิตสิกขา”(สมาธิ) แล้ว“อริปัญญาสิกขา”(ญาณ) ก็จะเจริญขึ้นถึงขั้นมี“มโนมยิทธิญาณ”(ญาณเห็นผลที่ดับกิเลสลงได้)อันเป็นข้อ ๒ ของ“วิชา ๘”จากการปฏิบัติ ตาม“จรณะ ๑๕” หรือ“ไตรสิกขา” หรือ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ก็คือ วิธีปฏิบัติทั้งนั้น หากเข้าใจธรรมชาติของพระพุทธเจ้าอย่างเป็น“สัมมาทิฐิ”

เมื่อปฏิบัติ“ศีล”จนเกิดมรรคผล นั่นคือ การปฏิบัติของคณผู้นั้น ไม่ว่าจะปฏิบัติ“ไตรสิกขา” หรือ“จรณะ ๑๕” หรือ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” หรือจะหลักไหนสูตรไหนก็ตาม ถ้าผู้นั้นปฏิบัติอย่าง“สัมมาทิฐิ”ตรงตามอนุสาสน์ของพระพุทธเจ้า กายกรรมก็จะพัฒนา วจีกรรมก็จะพัฒนา โดยเฉพาะที่สำคัญ“มโนกรรม”ต้องพัฒนาไปพร้อมกัน จึงจะชื่อว่า เกิดมรรค-ผล ของ“อริจิตสิกขา” คือ เกิด

“มโนสิการ” นั่นคือ “การทำใจในใจ”มีพัฒนาการถึงผล ผู้ปฏิบัติต้องมีปัญญา“หยั่งรู้”“จิต”ของตน และต้องได้ฝึก“จิต”ของตนทั้งด้าน“เจโต”และทั้งด้าน“ปัญญา”ไปพร้อมๆกัน

กระทั่ง“เจโต”ของผู้ปฏิบัติก็สามารถลดกิเลสลงได้ “ปัญญา”ก็สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ทั้งตัวตนของกิเลสตัวนั้น(สักกาย) ทั้งที่เรากำจัดกิเลสนั้น(ปหาน)” ให้มันลดละจางคลายลงได้

“การมีญาณหรือปัญญาตามรู้ตามเห็น(อนุปัสสี)” อย่างนี้แหละ คือ “วิปัสสนาญาณ” ที่มันกำลังทำงาน เห็นผล เรียกผลของการทำงานนี้ว่า “อนุปัสสี”(ตามเห็นแจ้ง[สังข]ภาวะจริง)

ซึ่งผู้ปฏิบัติจะมีญาณ หรืออริปัญญาเจริญพัฒนา ตามเห็น ความไม่เที่ยง(อนิจจอนุปัสสี)

ตามเห็นความลดละจางคลาย(วิราคอนุปัสสี) ในขณะที่สามารถปฏิบัติจนถึงขั้น “ดับตัวกิเลส” นั่นๆได้กันหลุดๆ เป็นการตามเห็น ความดับ(นิโรธอนุปัสสี)

นี่คือ ผลที่เป็น“สังขกิระณะ”คือ ผลแห่งการทำให้แจ้ง เมื่อเห็นแจ้งนิโรธ (สังข)ที่เป็น“ผล”ขั้น “ปัสสัทธิ”[คือ ความสงบที่เกิดเพราะกิเลสดับ-ดับกิเลสถูกตัวของมัน ซึ่งไม่ใช่ “สงบ”เพราะจิตดับโดยดับความรับรู้(ดับสัญญา)-ดับความรู้(ดับเวทนา)]ได้เช่นนี้ ก็ทำทบทวนอีกๆๆ เรียกว่า ทำให้เกิด “ปฏิปัสสัทธิปหาน”(การกำจัดโดยทวนทำความสงบที่ทำได้..อีก) จึงเป็นการตามเห็นสภาพที่กลับไปทำซ้ำให้เกิด“ผล” อย่างที่เคย“ทำได้นั้น”อีกๆๆ จนกว่าจะทำได้แก่-ชานาญ กระทั่งที่สุดเป็น“ผล”สำเร็จสัมบูรณ์(ปฏินิสสังคานอนุปัสสี)

ซึ่งเมื่อมีผลสูงสุด “จิต”จะแข็งแรง“ตั้งมั่น”(สมาธิ) ขึ้นเป็น..นิจจัง-ฐวัง-ัสสตัง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหริัง-อสังกุปัง ดังที่อาตมาได้นำมายืนยันเสมอตนเอง ซึ่ง

สัมบูรณ์เด็ดขาด(absolute) สัมสมไปตามลำดับจนกว่าจะถึงที่สุดอันติมะ(ultimate) สุดเป็นขั้นๆแต่ละขั้นแห่งที่สุด

ผู้มีผลสำเร็จจริงจึงมีความสามารถในการ**อนุโลม-ปฏิโลม** ด้วย**“พลังปัญญา”**ที่มีทั้ง**“สังจານุโลมิกญาณ”**(ญาณที่รู้จักการยึดหยุ่นผ่อนปรนได้) และทั้ง**“สังขารูปกษาญาณ”**(ญาณที่ไม่สุขไม่ทุกข์ต่อสิ่งปรุงแต่งอันเราสัมผัสอยู่) ของตน เป็นต้น ซึ่งที่จริงนั้นก็หมดทั้ง**“ญาณ ๑๖”**หรือ**“ญาณ”**อื่นๆอันพึงจะมีใน**“ญาณ ๖๗”**หรือ**“ญาณ ๗๓”**นั้นแหละ ตามบารมีของแต่ละท่าน

เมื่อเข้าไปทำงานร่วมกับผู้อื่นกับสังคมเพื่อร่วมทำประโยชน์แก่ผู้อื่นที่เป็น**“พหูชนหิตายะ-พหูชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ”** ช่วยเหลือเกื้อกูลสังคมเกื้อกูลโลก ซึ่งเราจะต้อง**“อนุโลม”** ต้องยอมยืดหยุ่นผ่อนปรนกับเขา กรรมกริยาหลายอย่างที่เรานูโลมได้ต้องทำเหมือนเขา **“สังกับปะ-วาจา-กัมมันตะ-อาชีวะ”**จึงจะร่วมไปกับเขาได้

นี่คือ **“การอนุโลม”** ที่ยอมไปร่วมมือ ยอมลดตนไปทำเหมือนเขา**“ทั้งที่เราไม่ต้องทำอย่างนั้นแล้วสำหรับเรา ไม่ว่าจะด้วยการดำเนินชีวิต ด้วยอาชีพ ด้วยพฤติกรรม สัมัญเพื่อความเป็นอยู่ของเรา เราไม่ต้องทำอย่างเขาแล้ว”**

“พฤติ”เช่นนี้เองที่เรียกว่า **“สูงสูดคืนสู่สามัญ”** ซึ่งเป็น**“สัจจะย้อนสภาพ”** ภาววิชาการที่ว่า **“ปฏินิสสัคคะ”** ที่คนจะ**“ดูเอาตามอาการ”**ไม่ได้ เพราะอาการทางกายกรรม-ทางวจีกรรมของท่านแสดงออกเหมือนกับคนโลกีย์เท่านั้น แต่**“จิตใจ”**ของท่านยังสงบคงที่ **ไม่ใช่โลกีย์ภูมิเลย**

เพราะ**“จิตใจ”**ของท่านผู้บรรลุนั้นที่สุดได้สัมบูรณ์แล้วนั้นยังเป็น**“ปกติ”**ไม่หวั่นไหว(นกกัมปติอเนญชา) เป็นจิตบริสุทธิ์คงเดิม ความเป็น**“พลังโลกีย์”**ทำให้เกิดกิเลสในใจอีกไม่ได้แล้ว เพราะตั้งมั่นยังยืนแล้วนรินทร์ แต่ความเป็น**“มฤทตธาตุ”**ของท่าน สามารถ**“อนุโลม”**ปรับตัวยืดหยุ่นไปตามเหมาะสมได้โดยจิตยังสะอาดคงเดิม(ปริโยทตา)

“จิต”เป็นได้อย่างนี้จึงจะเป็น**“ศีล”**ที่แปลว่า**“ปกติ”** ซึ่งผู้ศึกษาพุทธต้องทำ**“สัมมาทิฐิ”**กับคำว่า**“ศีล”**ที่แปลกันว่า**“ปกติ”**ให้กลมกลืน แม่นประเด็นกันดี

ก็ขออธิบายย้าวนไปซ้ำซากเพิ่มเติมอีกสักหน่อยว่า นั่นก็หมายความว่า ถ้าผู้ที่ยังไม่ได้ปฏิบัติธรรมเลย หรือกำลังปฏิบัติอยู่ **“ศีล”**ข้อที่เราสมาทานนั้นๆ ไม่ให้

ละเมิด แต่ให้ละ ให้เว้น ให้เว้นขาด เราก็ละก็เว้นยังไม่ได้ หากจะละจะเว้นพอได้ก็ต้องกดข่ม ต้องฝืน ยังต้อง**“บังคับ”****“ใจตน”** ยังต้อง**“ห้าม”****“ใจตน”**อยู่ใจยังมีกิเลส กิเลสยังมีฤทธิ์ ใจยังไม่สงบ เพราะกิเลสมันยังมีอำนาจ ใจมันยังแข็งแรงไม่พอ ยังไม่มีกำลัง**“วางเฉย”**(อุเบกขา)ต่อสัมผัสนั้นๆ ยังมี**“อาการ”**ของกิเลส**“ไม่สงบสนิท”**อยู่

เป็นต้นว่า ผู้สมาทานศีล ๕ ก็ได้สังวรควบคุมกาย วาจาของตนไม่ให้ละเมิดตามที่จะต้อง**“เว้น”**ต้อง**“ขาด”**ต้อง**“เว้นขาด”**(เวรมณี)ให้ได้นั้น กายกรรม-วจีกรรม ภายนอกแม้จะ**“ระงับ”**ได้แล้ว **“อธิปัญญาสิกขา”**ของเรา ก็ต้องพิจารณาให้รู้ให้เกิด**“ปัญญา”**ทั้งที่เกี่ยวกับภายนอก และทั้ง**“พิจารณาให้รู้เข้าไปถึง”****“อาการจิต”**ภายในด้วย ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ถึง **“ภายในกาย”**คือ**“ความประชุมของสังขารจิตของเรานั้น”** **“พันสีลัพพตปรามาส”**หรือยัง?

โดยพิจารณาอ่าน**“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”**ให้รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง**“เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”** จาก**“ภายในกาย”**นั้นแหละ ไม่ใช่ที่อื่นที่ใดเลย แล้วก็จะเกิด**“ปัญญา”**ด้วยการพิจารณาอ่าน**“จิตวิญญาณ”**นี้เอง

ความเจริญก้าวหน้าของ**“ปัญญา”** จาก**“นามรูปปริจเจทญาณ-ปัจฉยปริคคทญาณ”** แล้ว**“อธิปัญญาสิกขา”**ก็จะเจริญพัฒนาขึ้นเป็น**“สัมมสนญาณ”**แล้วจึงจะเจริญเข้าสู่**“อุทยัพพยานุปัสสนาญาณ-กังคานุปัสสนาญาณ-ภยตูปัญฐานญาณ-อาทีนวานุปัสสนาญาณ-นิพพิทานุปัสสนาญาณ-มูญจิตุกัมยตาญาณ”**

“อธิปัญญาสิกขา”ที่เจริญมาถึง**“มูญจิตุกัมยตาญาณ”**นี้ เป็นการเจริญพัฒนาของ**“ญาณปัญญา”**ทุกๆ ที่เป็น**“โลกุตระปัญญา”** ชั้น**“อารยชน”** ที่เดียว

เพราะ**“อธิปัญญาสิกขา”**ที่เจริญพัฒนาขึ้นมาถึง**“มูญจิตุกัมยตาญาณ”**นี้ จะมีประสิทธิภาพของ**“จิต”**ถึงขั้นสัมฤทธิ์ผล โดยเฉพาะของ**“พลังปัญญา”**ถึงขั้นมีอำนาจในตนสามารถ**“ปลด, ปลื้อง, ปลดปล่อย, ทั้ง, สละ”**กิเลสออกไปจาก**“จิต”** เป็น**“การสละ, การหลุดพ้น”**ทุกๆ ชั้นที่เป็น**“ผล”**ของ**“วิปัสสนาวิธิ”**กันทุกๆ เลยทีเดียว เมื่อผู้ปฏิบัติอย่าง**“สัมมาทิฐิ”** แล้ว**“อธิศีลสิกขา-อธิจิตสิกขา-อธิปัญญาสิกขา”** ก็ถึงขั้น**“วิมุตติ”**กันตรงนี้...ตรงนี้แหละ

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

คนบางกลุ่มบางพวกรู้สึกตื่นเต้นยินดีเมื่อมีการเอ่ยถึงคำ “โลกาภิวัตน์” (globalization) และ “หมู่บ้านโลก” (global village) เพราะมันช่างเป็นคำที่สร้างความรู้สึกความเป็นกลุ่มพวกเดียวกัน ความสนิทชิดเชื้อ ความเอื้ออาทร และความสงบ สันติ...ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วคำดังกล่าวคือบ่อที่เขาขุดไว้ล่อปลา ???

การค้าเสรี (Free Trade)

ต่อจากฉบับที่ ๒๕๔

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

๕.๕ โลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ : ผู้ที่สนับสนุนเศรษฐกิจโลกาภิวัตน์พยายามจะบอกว่าโลกาภิวัตน์เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะมันเป็นพลังทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีที่วิวัฒน์มาเป็นร้อย ๆ ปีจนมาอยู่ในรูปแบบที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน เขาอธิบายราวกับว่ามันเป็นพลังของธรรมชาติ แต่โดยข้อเท็จจริงแล้วโลกาภิวัตน์ไม่ใช่อุบัติเหตุที่เกิดจากการวิวัฒนาการ แต่มันเป็นสถาบันที่ถูกสร้างขึ้นมาจากคนเหมือนกับการ

โลก ไอเอ็มเอฟ แกตต์สนธิสัญญาการค้าเสรีหรือองค์การการค้าโลกซึ่งยึดถือว่าเศรษฐกิจมีคุณค่าเหนือสิ่งอื่นใด แล้วตั้งกฎระเบียบต่าง ๆ ขัดขวางมิให้รัฐชาติปกป้องธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม คนงาน ผู้บริโภค รวมทั้งอธิปไตยและประชาธิปไตย ถ้าเห็นว่ามันจะเป็นอุปสรรคต่อการค้าเสรี คำว่า “หลีกเลี่ยงไม่ได้” เป็นคำที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อทำให้ผู้คนรู้สึกว่าเป็นเช่นนั้น ทั้ง ๆ ที่สถาบันต่าง ๆ ดังกล่าวเป็นสถาบันที่มนุษย์ตั้งขึ้น จึง

สามารถ ปรับปรุง เปลี่ยนและล้มเลิกได้

๖. การมรดกที่สำคัญที่สุดของกระบวนการโลกาภิวัตน์

๖.๑ โลกาภิวัตน์เป็นสิ่งที่มียุ่แล้ว: ยุทธศาสตร์การตลาดของโลกาภิวัตน์คือการปล้นชิงความเป็นครอบครั้ว วัฒนธรรมและภาษาที่หลากหลาย ลิทธิสตรี การเดินทางและการติดต่อค้าขาย แล้วนำกลับมาเสนอขายแก่ชาวโลกในรูปแบบใหม่ที่เย้ายวน แล้วสร้างภาพว่าเป็น **“ธรรมเนียมของระบบเศรษฐกิจใหม่ของโลก”** องค์การการค้าโลกถูกออกแบบให้บ่อนทำลายสิทธิมนุษยชน ขบวนการแรงงาน อธิปไตยและระบบรัฐสภา รวมทั้งครอบครั้วและวัฒนธรรมกฎหมายสากลในปัจจุบันคือ **“การค้าเสรี”** ซึ่งให้สิทธิพิเศษแก่บริษัทข้ามชาติเหนืออธิปไตยและกฎหมายของรััฐชาติ

๖.๒ โลกาภิวัตน์สิ่งใหม่ : โลกาภิวัตน์คือการเสแสร้งว่าเป็นการนำเสนอกฎเกณฑ์ใหม่ที่จะนำไปสู่ระบบการค้าที่เป็นธรรม แต่กลุ่มผู้ไม่เห็นด้วยเรียกมันว่า “การล่าอาณานิคมครั้งใหม่” โลกาภิวัตน์มิได้เพียงบีบบังคับให้ประเทศกำลังพัฒนาเปลี่ยนไปใช้นโยบายของเหล่านักล่าอาณานิคม แต่ยังบ่อนทำลายการปฏิรูปที่ดินเพื่อคนยากจนอย่างเป็นธรรม การรักษาอุตสาหกรรมของชาติ และการปกป้องวัฒนธรรมอีกด้วย ยิ่งกว่านั้น**“การค้าเสรี”** ซึ่งยังมิได้ถูกนำไปใช้ให้ครอบคลุมทั่วโลกตาม **“โครงการปรับโครงสร้าง”** ของธนาคารโลก และองค์การการเงินระหว่างประเทศ (ไอเอ็มเอฟ) ก็ได้เพิ่มความ **“ไม่เท่าเทียม”** การล้มละลายทางเศรษฐกิจและการตกเป็นหนี้กว้างขวางในหมู่ประเทศกำลังพัฒนา

๖.๓ โลกาภิวัตน์อาจจะเอาเปรียบและทำให้ต้องมีการย้ายถิ่น แต่มันก็ยังดีกว่าไม่มีอะไรเลยของ คนส่วนใหญ่ : คนยากจนในปัจจุบันเคยมีเศรษฐกิจที่พอกินพอใช้ ในอดีตและพวกเขาถูกล่าเป็นอาณานิคมและถูกปล้นชิงเอาแผ่นดินป่าไม้ แร่ธาตุ พืชพันธุ์และสัตว์จนต้องสูญเสียความมั่นคงไปหมด

เมื่อ ๒๐ ปีที่แล้ว ผู้คนที่ต้องยื่นเข้าคิวเพื่อของานทำคือผู้ที่เคยเป็นเกษตรกรขนาดเล็กและช่างฝีมือต่าง ๆ ในตลาดท้องถิ่น ผู้เยี่ยมเยียนมักดูถูกว่าพวกเขามีชีวิตที่ล้าหลังและสกปรก และผู้นำของประเทศเหล่านี้ถูกครอบงำทางปัญญาในเรื่อง **“ความทันสมัย”** ระบบทุนนิยมเสรีจะไม่สามารถแก้ปัญหาความยากจน ปกป้องสิ่งแวดล้อมหรือรักษาลัทธิภาพไว้ได้ มันเป็น **“สัญญากรรมที่ไร้สาระ”** สิ่งที่เรียกว่า **“การพัฒนา”** นั้นจะเป็นประโยชน์เฉพาะผู้ร่ำรวยและมีอำนาจ แท้ที่จริงแล้วมันจะทำลายต้นทุนในท้องถิ่น การใช้ชีวิตที่ยังยืน เศรษฐกิจท้องถิ่นและทรัพยากรต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีพ

๖.๔ ตลาดเสรีในระดับโลกจะสนองอุปสงค์สำคัญๆ ของมนุษย์ : อุปสงค์ของมนุษย์ เช่น การตอบสนองต่อความหิวโหยไม่ใช่ “อุปสงค์ของตลาด” อุปสงค์ของตลาดเป็นเพียงสิทธิพิเศษของความต้องการและความจำเป็นที่จะได้รับการตอบสนองโดยกำลังซื้อ ในขณะที่ **“ความหิวโหย”** ไม่มีอำนาจซื้อหนุนหลัง ความหิวโหยที่ขาดอำนาจซื้อจึงไม่ได้รับการตอบสนองในเรื่องอาหารจากระบบตลาด บริษัทข้ามชาติสามารถทำกำไรโดยการแทรกแซงการผลิตในท้องถิ่นโดยการครอบงำด้วยเทคโนโลยีทางการเกษตรซึ่งทำให้เกิด **“การพึ่งพาและต้นทุนสูง”** ประเทศที่หลุดพ้นจากการเป็นอาณานิคมถูกกดดันให้ผลิตเพื่อการส่งออกเพื่อจะได้เงินไปใช้หนี้ และขณะเดียวกันก็ต้องเปิดตลาดภายในเพื่อการนำเข้า ในขณะเดียวกันเกษตรกรก็ต้องพึ่งพิง **“ราคาที่ผันผวน”** และสูญเสียตลาดภายในที่เคยมั่นคง ระบบการค้าสากลที่ได้ **“สัญญาสัญญา”** ในเรื่อง **“อาหารราคาถูก”** และโฆษณาความดีงามของเทคโนโลยีก็กลับกลายเป็นเครื่องทำลายการผลิตอาหารในท้องถิ่น เหล่าบริษัทที่ให้สัญญาปกป้องบ่อนทำลายผู้ผลิตในท้องถิ่นและสนับสนุนการนำเข้า ผลก็คือประเทศต่าง ๆ สูญเสีย **“ความมั่นคง”** ในด้านอาหารและอำนาจในการใช้นโยบายอาหารของประเทศ และโฆษณา

ถึงผลดีของเทคโนโลยีว่าสำคัญอย่างยิ่งยวดต่อการให้โลกมีอาหารอย่างเพียงพอ กลับเป็นตัวทำลายความมั่นคงของระบบอาหารในท้องถิ่น บริษัทข้ามชาติที่เคยให้สัญญาเหล่านั้น กลับทำลายผู้ผลิตท้องถิ่นด้วยอาหารนำเข้าที่รับการสนับสนุนทางการเงินและอื่น ๆ ผลที่เกิดขึ้นก็คือประเทศต่าง ๆ สูญเสียความมั่นคงในเรื่องอาหาร และข้อตกลงขององค์การค้าโลกก็บ่อนทำลายการผลิตท้องถิ่นโดยการบังคับให้ใช้มาตรฐานเกี่ยวกับการฆ่าเชื้อและบรรจุภัณฑ์ซึ่งมีแต่บริษัทข้ามชาติเท่านั้นที่ทำได้ นอกจากนี้ช่างฝีมือและช่างศิลป์ถูกทำลายด้วยผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมซึ่งมีคุณภาพต่ำและเปรียบเสมือนขยะจากตะวันตก

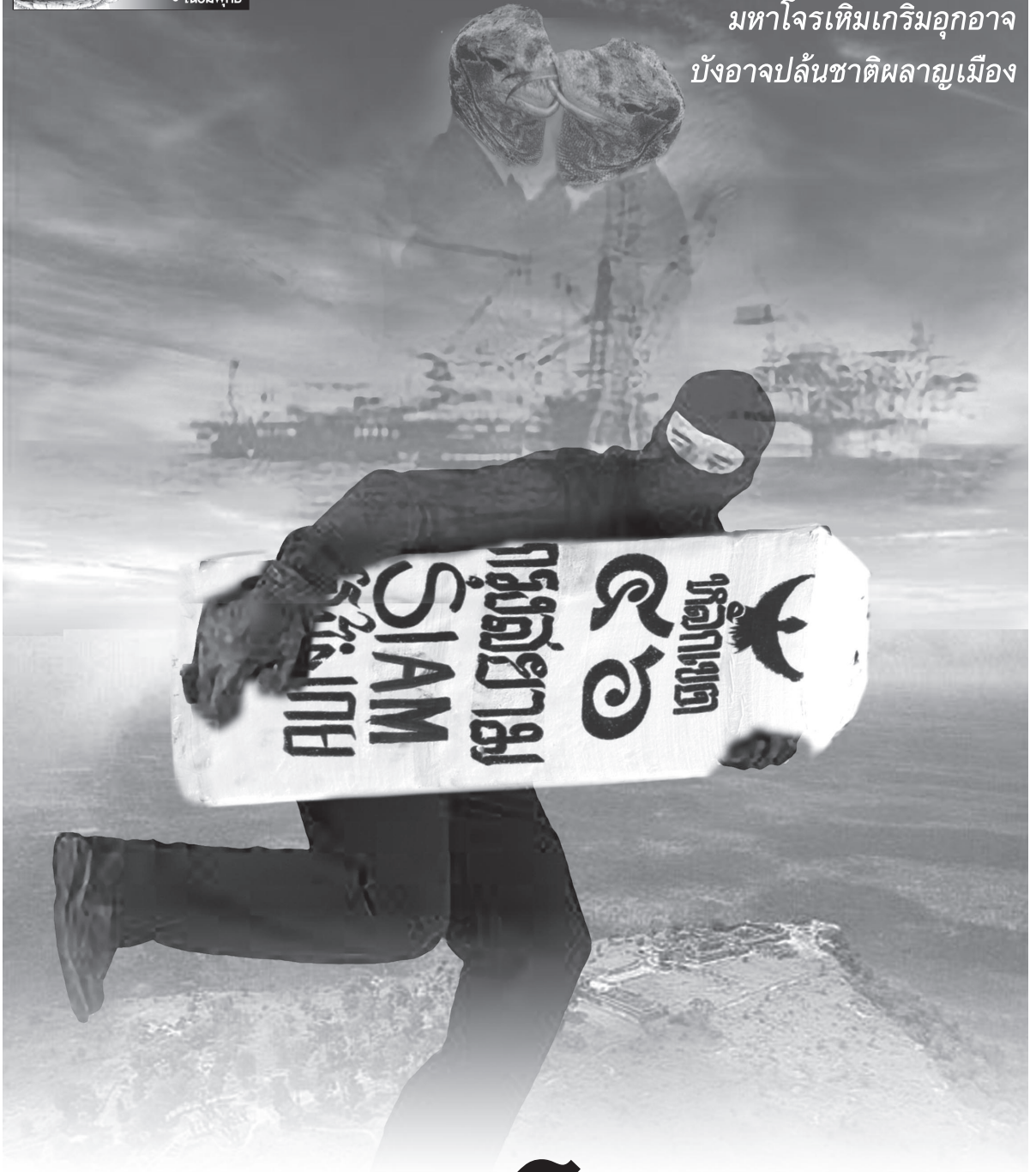
๖.๕ โลกาภิวัตน์คือการยกเลิกกฎระเบียบเพื่อให้อิสระแก่ “ตลาด” : นโยบายโลกาภิวัตน์ไม่มีความเหมือนกับทฤษฎีเศรษฐกิจใด ๆ โลกาภิวัตน์บังคับให้ลดการใช้ระเบียบที่ปกป้องสิ่งแวดล้อม ยกเลิกกฎหมายแรงงานและการปฏิรูปที่ดินซึ่งขัดขวางการทำธุรกิจ โลกาภิวัตน์บังคับใช้กฎระเบียบที่ให้จ่ายค่าสิทธิบัตรผูกขาด หรือกฎระเบียบที่เป็นผลดีต่อต้นทุนของผู้ผลิตรายใหญ่เท่านั้น และทำลายการแข่งขันของผู้ประกอบการขนาดเล็กและผู้ผลิตในท้องถิ่น ทำให้บริษัทขนาดใหญ่สามารถควบคุมตลาดและกำไรได้อย่างเต็มที่

๖.๖ โลกาภิวัตน์เพิ่มทางเลือกให้ผู้บริโภค : ประชาชนในประเทศส่วนมากต้องการสิทธิที่จะเลือกบริโภค **“อาหารตัดแต่งพันธุกรรม”** หรือไม่บริโภคและประเทศส่วนมากต้องการมีข้อจำกัดบางประการรวมทั้งการติดฉลาก แต่ **“การค้าเสรี”** ได้ทำลายกฎเรื่อง **“ปลอดภัยไว้ก่อน”** และสิทธิดังกล่าวอย่างสิ้นเชิง ผู้บริโภคตกอยู่ในภวังค์ที่ให้เลือกกระหว่าง **“ยี่ห้อ”** และ **“เครื่องปรุงรส”** แต่ในเรื่องที่สำคัญกว่า เช่น **“สภาพของการผลิต”** หรือ **“ความเสี่ยงต่อสุขภาพ”** หรือ **“ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม”** กลับถูกละเมิด ข้อเท็จจริงก็คือตลาดเสนอ **“การบังคับ”** มากกว่า **“การเลือก”** ประชาธิปไตย

นอกจากนี้ ทางเลือกที่มีอย่างผิวเผินดังกล่าว ก็ไม่ได้เข้าถึงชาวโลกส่วนใหญ่ซึ่งมีผู้คนถึง ๒.๗ พันล้านคนที่มียาได้ต่ำกว่า ๒ ดอลลาร์ต่อวัน เขาเหล่านี้ยากจนสมบูรณ์ และสูญเสียการควบคุมทางเลือกพื้นฐานจนถูกบังคับให้อพยพจากพื้นที่อยู่และต้องขายลูกหลานในตลาดเซ็กซ์ บริษัทข้ามชาติไม่ได้ใช้อำนาจเพียงเพื่อครอบงำโลก ระบบเศรษฐกิจระดับชาติและท้องถิ่น การรวบรวมศูนย์ความมั่นคง การปฏิบัติต่อแรงงานและอธิปไตยของประเทศ แต่ยิ่งเพื่อครอบคลุมคุณภาพของการดำรงชีวิตด้วยการกำหนดมาตรฐานทางวัฒนธรรม ความหมายของศักดิ์ศรี รวมทั้งไม่ให้ความเคารพต่อสิ่งแวดล้อม

๖.๗ โลกาภิวัตน์คือประชาธิปไตย : ธนาคารโลกและองค์กรการเงินระหว่างประเทศ (ไอเอ็มเอฟ) หลีกเลียงระบบกลไกสากลซึ่งเป็นที่ประชาธิปไตย และทำตนเป็น **“รัฐบาลตัวแทน”** ของสหรัฐฯ ซึ่งเป็นประเทศที่ควบคุมการออกเสียงที่สำคัญ และการประชุมที่ไม่เป็นประชาธิปไตยอย่างยิ่ง องค์การค้าโลกอ้างว่าปฏิบัติงานโดยใช้ “ฉันทามติ” ของประเทศสมาชิก แต่ข้อเท็จจริงก็คือจะ ไม่มีการออกเสียงของประเทศสมาชิกเด็ดขาด เพราะกลุ่มประเทศจี ๗ (ต่อมารวมรัสเซียเป็นจี ๘) ซึ่งมีเพียงไม่กี่ประเทศจะพ่ายแพ้ถ้าใช้วิธีดังกล่าว กระบวนการ **“ฉันทามติ”** คือการใช้อิทธิพลเพื่อการข่มเหงเอาเปรียบประเทศกำลังพัฒนาเพราะเอกสารต่าง ๆ จะถูกเขียนโดยคนกลุ่มเล็ก ๆ ที่อยู่ภายใต้ผลประโยชน์ของประเทศจี ๗ แล้วถูก เสนอในที่ประชุมในลักษณะ “เอาหรือไม่เอา” นโยบายการค้าเสรีลวงละเมิดกฎหมายสากลเช่น คำประกาศขององค์การสหประชาชาติในเรื่องสิทธิมนุษยชน ข้อบังคับขององค์การแรงงานสากล (ILO) ข้อบังคับขององค์การอนามัยโลก (WHO) และสนธิสัญญาต่าง ๆ ในเรื่องสิ่งแวดล้อม รวมทั้งค่อย ๆ ทำลายหลักการของประชาธิปไตยและแทนที่คำว่า **“สิทธิของประชาชน”** ด้วยคำว่า **“คุณค่าและสิทธิของผู้บริโภคนิยม”** ๓ อ่านต่อฉบับหน้า

● อาศัยทำเลเหมาะสมปล้น
สินบนคนมีอำนาจ
มหาโจรเหิมเกริมออกอาจ
บังอาจปล้นชาติผลาญเมือง

มหาโจร

สมัยหนึ่ง พระศาสดาได้ตรัสกับ
บรรดาภิกษุว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย หาก**มหาโจร**
ประกอบด้วยองค์ ๓ ประการ ก็จะทำให้การ
ย่องเบาจัดแฉะบ้าง คอยดักแย่งชิงในทาง
เปลี่ยวบ้าง ล้อมบ้านเรือนแล้วปล้นบ้าง

องค์ ๓ ประการนี้เป็นไฉน

**๑. มหาโจรในโลกนี้ ย่อมอาศัยที่
ขรุขระ** คือ อาศัยสถานที่ขรุขระตามภูเขา
ตามที่กันดารลำบาก

๒. ย่อมอาศัยป่าชฎ (รกทึบ) คือ
อาศัยสถานที่ที่หยาบรกทึบบ้าง ต้นไม้รกทึบ
บ้าง ริมตลิ่งบ้าง ราวป่าใหญ่บ้าง

๓. ย่อมอาศัยผู้มีกำลัง (อำนาจ) คือ
อาศัยพระราชา (ผู้นำ) หรือมหาอำมาตย์
(ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่) ด้วยความคิดอย่าง
นี้ว่า ถ้าใครจะกล่าวหาอะไรเรา พระ
ราชาหรือมหาอำมาตย์เหล่านี้ จะช่วยกัน
ปกปิดโทษของเราแล้วว่ากล่าวอรรถคดี
(เรื่องที่ฟ้องร้องกันในโรงศาล) ก็เมื่อมีใคร
กล่าวหาอะไรมหาโจรนั้นเข้า พระราชา
และมหาอำมาตย์เหล่านี้ ต่างก็ช่วยกัน
ปกปิดโทษของมหาโจรนั้นแล้วว่าความช่วย
มหาโจรในคดีนั้น ๆ

นี้แหละ หากมหาโจรประกอบด้วยองค์
๓ ประการนี้แล้ว ก็จะทำให้การย่องเบาจัด
แฉะบ้าง คอยดักแย่งชิงในทางเปลี่ยวบ้าง
ล้อมบ้านเรือนแล้วปล้นบ้าง ฉันทใด

ฉันทนั้นก็เหมือนกัน **ภิกษุผู้ลามก**
(หยาบซ้ำเลวทราม) หากประกอบด้วยองค์
๓ ประการ ก็จะทำให้บริหารตนให้ถูกจำกัดถูก
ทำลายถูกวิญญูชน (ผู้รู้ผิดรู้ถูก) ดิเตียน
มีโทษภัย ทั้งจะประสบบาปเป็นอันมาก

องค์ ๓ ประการนี้เป็นไฉน

**๑. ภิกษุผู้ลามกในธรรมวินัยนี้ ย่อม
อาศัยกรรมอันขรุขระ** เป็นการกระทำที่

คดไม่ตรง คือ มีการกระทำทางกายที่
คดโกงไม่ซื่อตรง มีการกระทำทางวาจาที่
คดโกงไม่ซื่อตรง มีการกระทำทางใจที่
คดโกงไม่ซื่อตรง

๒. ย่อมอาศัยป่าชฎ คือ เป็นคนมีความ
เห็นผิด (มิจฉาทิฎฐิ) ประกอบด้วยอันต-
คาหิกทิฎฐิ (เป็นความเห็นผิดแล่นไปอย่าง
สุดโต่งมี ๑๐ ประการ คือ ๑. โลกเที่ยง
๒. โลกไม่เที่ยง ๓. โลกมีที่สุด ๔. โลกไม่มี
ที่สุด ๕. ชีพก็อันนั้น สรีระก็อันนั้น ๖. ชีพ
อย่างหนึ่ง สรีระอย่างหนึ่ง ๗. สัตว์เบื้อง
หน้าตายไปมีอยู่ ๘. สัตว์เบื้องหน้าตายไป
ไม่มีอยู่ ๙. สัตว์เบื้องหน้าตายไปมีอยู่ก็มี
ไม่มีอยู่ก็มี ๑๐. สัตว์เบื้องหน้าตายไปก็มี
อยู่ก็มีใช่ ไม่มีอยู่ก็มีใช่ พระไตรปิฎกเล่ม
๑๓ ข้อ ๑๔๗)

๓. ย่อมอาศัยผู้มีอำนาจ คือ อาศัย
พระราชาหรือมหาอำมาตย์ เธอคิดอย่างนี้
ว่า ถ้าใครจะว่ากล่าวอะไรเรา พระราชา
หรือมหาอำมาตย์เหล่านี้ จะช่วยปกปิด
โทษของเรา แล้วว่าความไป ก็เมื่อมีใคร
ว่ากล่าวอะไรภิกษุลามกนั้น พระราชาและ
มหาอำมาตย์เหล่านี้ ต่างก็ช่วยกัน
ปกปิดโทษของภิกษุลามกนั้นไว้ แล้วว่า
ความช่วยภิกษุลามกในคดีนั้น ๆ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **ภิกษุลามก**
ประกอบด้วยองค์ ๓ ประการนี้แล้ว
ย่อมบริหารตนให้ถูกจำกัด ถูกทำลาย
ถูกวิญญูชนดิเตียน มีโทษภัย ทั้งจะ
ประสบบาปเป็นอันมากอีกด้วย

๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๐ “มหาโจรสสูตร”
ข้อ ๔๙๐)

••

มหาโจร
ย่อมอาศัย
ผู้มีอำนาจ
ด้วยความคิด
อย่างนี้ว่า
ถ้าใครจะ
กล่าวหาอะไรเรา
ผู้มีอำนาจ
ก็จะช่วยกัน
ปกปิดโทษ
แล้วว่ากล่าว
อรรถคดี
ช่วยมหาโจร
ในคดีนั้น ๆ

••

จับตายุคเปลี่ยนผ่านรัฐบาลราชการ เป็นรัฐบาลเอกชน!

เป็นเรื่องตลก ตื่นใจและตื่นเต้น
เมื่อระบบบริหารราชการแผ่นดินกำลังเปลี่ยนไป
การบริหารจัดการบ้านเมือง ก้าวกระโดด
ครั้งใหญ่
นักการเมืองนำรูปแบบการจัดการของบริษัท
เอกชน มาปรับใช้แทนระบบราชการเดิม
ทั้งระบบบุคลากร ทั้งระบบการเงินการคลัง
จะว่าต่อยอด
จะว่าบูรณาการ
หรือจะเป็นการทำลายวัฒนธรรมการทำงาน
เดิม ๆ ก็สุดแต่จะไขว่คว้า !
ไม่มีการเกิดใดที่ไม่เจ็บปวด
เมื่อเปลือกไขแตกดังโพละ ลูกนกจะลืมตาดูโลก
แต่จะเป็นอินทรีหรืออู๋กา ไม่ต้องรอสัมผัสที่ ๖
ก็ตอบได้ !

ยุทธศาสตร์บุคลากร
เมื่อบริษัทจะก้าวหน้า ถ้าแกจะเลือกใคร ย่อม
มีสิทธิ์
บ้างก็ลูกหลาน บ้างก็ที่ตัวเองชอบ
การพิจารณาดูอาวุโส ดูคุณธรรม จริยธรรม
ประกอบ ออกจะเป็นเครื่องถ่วงความเจริญ
คิดเร็ว-ทำเร็ว กูเลือกคนนี้ !
ก.พ.ก็ ก.พ.เถอะ อาจจะเป็นส่วนเกินของ
บริษัทที่เข้ามาใหม่
เอกภาพเป็นเรื่องสำคัญ ALL ต้อง FOR ONE
ไม่ใช่พวกเราต้องเอาออก !
เพื่อจะได้ร้องเพลงเดียวกันถนัดถนี่
เพราะเหตุนี้ทุกหน่วยงานทุกกระทรวง กรม กอง
เราต้องร้องเพลงเดียวกัน อย่าแหกคอก !
เดินพร้อมกัน - นอนพร้อมกัน - กินพร้อมกัน!

โชคดียังไม่มีใครมองตำแหน่งการโรมง
มีฉะนั้นแล้ว การโรมงคนเก่าก็คงต้องหนาว
ตามนาย!

ยุทธศาสตร์การเงินการคลัง

บริษัทที่ดีต้องมีเงินสดหมุนเวียนมากพอ เพื่อ
ให้เกิดสภาพคล่อง และหากมีเงินเก็บเงินออม
การปล่อยยืมให้เม็ดเงินอยู่เฉย ๆ ถือเป็นเรื่อง
เลวร้ายต้องทำให้เกิดมูลค่า ต้องทำให้เกิดราคา
เงินกองนี้ต้องเอาไปลงทุนในกิจการอื่น ๆ
เพื่อให้ดอกผลงอกเงย

เสี่ยงหรือ ? ทุกอย่างก็ล้วนมีความเสี่ยง
เป็นธรรมดา

ทฤษฎีเงินสำรองเพื่อความมั่นคง คุณจะ
ทฤษฎีพวกเต่าล้านปีเสียมากกว่า

โลกของเราวิ่งไปถึงไหนแล้ว ยังจะซีความ
ทำงานได้อย่างไร ?

“คุณปู่ครับ ขอทรัพย์สินสมบัติที่สำรองไว้ตั้งแต่
ปู่ตายาย ไปลงทุนผลิตดอกออกผลดีกว่านะครับ
คุณปู่ไม่เชื่อ ผมอาจเตะคุณปู่ในฐานะจอมตื้อ
ก็ได้ นะครับ !” โอ้โฮ ! เด็กสมัยนี้มันดูเหลือเกิน

ยุทธศาสตร์รายได้

เพราะถือว่าคนเราต้องกินต้องใช้ กินอย่าง
เดียว ไม่หาเงิน อีกหนอยก็หมด

คนธรรมดา คิดสั้น เขาก็ไปขายยาบ้า

รัฐบาลคิดสั้น เขาจะขายยาขายมูข

ตั้งบ่อนขายหวย ขายยาเสพติดที่ถูกกฎหมาย
เขาก็จะทำ

เรื่องไม่มีเงิน โปรดวางใจ !

ยุทธศาสตร์เงินทองของนอกกาย

ระบบราชการจะคอยถ่วงรัฐบาลเสมอ ใ้วันนี้
ไม่ได้ ใ้วันนี้ก็ผิดกฎ

งบประมาณไม่มี ให้ไม่ได้ นะครับ !

ก็ต่อสู้อกเถียงมาตลอดแต่วันนี้เปลี่ยนไป !

หากฝ่ายบริหารต้องการฝ่ายงบ ๆ ต้องเตรียม

ไว้ให้พร้อม หามาให้ได้ !

จำเป็นต้องกู้ก็ต้องกู้ เพราะคนจ่ายคืนไม่ใช่
พวกเรา แต่เป็นพวกอนาคต !

จะตำเราวันนั้น เราก็คงไม่ได้ยินหรอก เราไปที่
ชอบๆ แล้วจะ !

ถ้าเป็นแม่ยุคก่อน แม่จะคุมเข้ม จนกระดิก
กระเดี้ยไม่ได้ ทำอะไรก็ติดขัด ไม่ค่อยผ่อนปรน

แต่แม่ยุคใหม่ต้องสลายอัตตามีรัฐบาลเป็นลูก
บังเกิดเกล้าจะเอาอะไร ต้องให้ ๆ ๆ เป็น
กระเป๋าดังค์อย่างเดียว

ยุทธศาสตร์บูรณาการ

คนฉลาดย่อมสามารถนำส่วนดี ๆ ของแต่ละ
อย่างมาปรับใช้

ยิ่งทำก็ยิ่งพัฒนา

คนเก่งก็ยิ่งเก่ง คนโง่งก็ยิ่งโง่ง!

ระบบราชการมีจุดอ่อนจุดแข็งอย่างไร

ระบบเอกชนมีจุดอ่อนจุดแข็งอย่างไร

บูรณาการตั้งแต่หัวถึงหาง ปรับตกแต่ง
เคาะโป้ว ฟันสีให้ถ่วนทั่ว

ได้สัตว์ประหลาดพันธุ์ใหม่ เหมือนตัวสมเสร็จ

ช่างก็ไม่ใช่ หมูก็ไม่เชิง แต่เป็นได้ทุกอย่าง

ดูเหมือนจะดี ถ้าปรับเพื่อส่วนรวมดูเหมือน
แล้วถ้าปรับเพื่อประโยชน์ พวกฟอง !

บทสรุป

บทบาทของโรบินฮู้ดครองเมือง กำลังก้าวเข้า
สู่ภาคที่ ๓

ทั้งตื่นเต้นและหวาดเสียว !

มีทั้งเสียงเฮลละใจ ระคนด่าทอเป็นระยะ

แต่ไม่ว่าโรบินฮู้ดจะเล่นอีกกี่ภาค แต่จะมี
ภาคสุดท้ายที่คอยกินรวบทุกภาค

นั่นก็คือ การกึ่งหลักของรัฐบาล

“อย่าลืมหากกึ่งหลักเด้อ !” เสียงพร่ำย้ำเตือน
จากแดนไกล กระตุกต่อมฮอโรโมน สูดฉีดเลือด
พลาซ่าชบซ่า !

“ผู้จัดการคนเก่าต้องกลับมา !” **☒**

ชาวบ้านยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา
ขาดไป ๒๓๕ บาท กรมสรรพากรจึงเรียกเก็บ
ชาวบ้านไม่ยอม ยื่นฟ้องกรมสรรพากร
ต่อศาลภาษีอากรกลาง
ปรากฏว่า กรมสรรพากรแพ้
แต่ไม่ยอมยุติคดี ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา...
ศาลฎีกาได้ตัดสินให้กรมสรรพากรแพ้

ภาพจากหนังสือ "เย็นศิระ"

ถ้าประเทศนี้ คนรวยทำอะไร ๆ ก็ไม่ผิด ???

คดีภาษีโอนหุ้นชินคอร์ป
ที่มีการประเมินภาษี
สูงเกือบ ๑๒,๐๐๐ ล้านบาท
แต่กรมสรรพากรกลับไม่ยอม
ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา
ให้วินิจฉัยข้อกฎหมาย
เป็นบรรทัดฐาน

ใราคาจำกัดชุกหุ้นครั้งประวัติศาสตร์ของการเมืองไทยกันได้ ในครั้งนั้นมีการเปรียบเทียบกันว่า ลูกรับมรดกหุ้นจากพ่อ กรมสรรพากรฟ้องบังคับให้จ่ายภาษี แต่นายกฯไทยขายหุ้นให้เทมาเสกเป็นมูลค่าหลายหมื่นล้านกลับไม่เสียภาษีเลยซักบาท ซึ่งสร้างความไม่พอใจให้กับประชาชน จนเกิดการชุมนุมประท้วงขับไล่รัฐบาล และไม่น่าเชื่อว่าเพิ่งผ่านไปไม่กี่ปี เหตุการณ์ในทำนองนี้ก็กลับมาเกิดขึ้นอีก

□ จากผู้จัดการออนไลน์ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๔
“ประสงค์” อัดสรรพากรสองมาตรฐาน ไล่ล่าภาษีชาวบ้าน ๒๓๕ บาท จนถึงฎีกาโดยไม่สนว่าต้องเสียค่าใช้จ่ายเท่าไร ขณะที่ภาษีโอนหุ้นชินคอร์ป ๑.๒ หมื่นล้านบาท ของตระกูลชินวัตร กลับไม่ยอมอุทธรณ์

นายประสงค์ เลิศรัตนวิสุทธิ์ อดีตรรณธิการบริหารหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ, หนังสือพิมพ์มติชน และอดีตนายกสมาคมนักข่าว นักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ที่เพิ่งลาออกจากราชการ “มติชน” ที่เขาทำงานมาอย่างยาวนาน ๒๖ ปี ได้เผยแพร่บทความผ่านเว็บไซต์ www.prasong.com เรื่อง “เปิด (ไว้ ?) มาตรฐานสรรพากร ภาษีแค่ ๒๓๕ บาท ยื่นอุทธรณ์ แต่ภาษีชินวัตรหมื่นล้าน อุ่มเฉย?” โดย มีรายละเอียดดังนี้....

“สำหรับนักวิชาการด้านกฎหมายภาษีแล้ว การที่กรมสรรพากรไม่ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา กรณีที่ศาลภาษีอากรกลางมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ ให้นายพานทองแท้ และ น.ส.พินทองทา ชินวัตร บุตร พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี ชะคดีที่ยื่นฟ้องกรมสรรพากรซึ่งเรียกเก็บภาษีโอนหุ้นชินคอร์ปอเรชั่น จำกัดหรือชินคอร์ป มูลค่าประมาณ ๑๒,๐๐๐ ล้านบาท เป็นเรื่องที่ผิดปกติอย่างยิ่ง

เพราะที่ผ่านมา กรมสรรพากรมักตามไล่ล่าภาษีจากชาวบ้านแบบไม่ลดละไม่ว่าจำนวนเงินจะมากน้อยขนาดไหนก็ต้องสู้กันถึงศาลฎีกา

คดีที่ถูกหยิบยกมาเป็นตัวอย่าง เป็นชาวบ้าน

ที่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา แต่กรมสรรพากรเห็นว่า ขาดไปเพียง ๒๓๕ บาท จึงเรียกเก็บ ชาวบ้านไม่ยอมยื่นฟ้องกรมสรรพากรต่อศาลภาษีอากรกลาง

ปรากฏว่า กรมสรรพากรแพ้ แต่ไม่ยอมยุติคดี ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาโดยไม่สนใจว่า ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดี ค่าใช้จ่ายในศาลและของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมากมายมหาศาลเพียงใด

แม้ชนะคดีก็ได้เงินเข้าคลังมาเพียงไม่กี่ร้อยบาท (แต่ที่สุดแล้วศาลฎีกาได้ตัดสินให้ กรมสรรพากรแพ้ คดียื่นตามศาลอุทธรณ์) ขณะที่คดีภาษีโอนหุ้นชินคอร์ปที่มีการประเมินภาษีสูงเกือบ ๑๒,๐๐๐ ล้านบาท แต่กรมสรรพากรกลับไม่ยอมยื่นอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาให้วินิจฉัยข้อกฎหมายเป็นบรรทัดฐานทั้ง ๆ ที่ไม่เคยมีกรณีเช่นนี้มาก่อน

พฤติกรรมของผู้บริหารกรมสรรพากรทำให้ถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่า ต้องการเอื้อประโยชน์ครอบครัวชินวัตรเหมือนที่เคยทำมาแล้วในช่วง พ.ต.ท.ทักษิณ เป็นนายกรัฐมนตรี

ความเห็นแย้งที่มีต่อคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

และสำหรับคดีหลีกเลี่ยงการชำระภาษีอากรที่อัยการสูงสุด เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง นายบรรณพจน์ ดามาพงษ์ อดีตรประธานกรรมการบริหารชินคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) พี่ชายบุญธรรม คุณหญิงพจมาน, คุณหญิงพจมาน ณ ป้อมเพชร์ อดีตรักษาพ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี และนางกาญจนาภา หงษ์เหิน อายุ ๕๑ ปี เลขาธิการส่วนตัว เป็นจำเลยที่ ๑ - ๓ ในความผิดฐานร่วมกันโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบายหรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร

และ โดยรู้อยู่แล้ว หรือโดยจงใจ ร่วมกันแจ้งข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงการชำระภาษี

ข้าพเจ้าเห็นว่า ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ที่มีการหลีกเลี่ยงในคดีนี้มีจำนวนสูงถึง ๒๗๓,๐๖๐,๐๐๐ บาท ไม่สมควรรอกการลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๑

□ นายชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม ประธานศาลอุทธรณ์

อากรหุ้นบริษัทชินวัตรคอมพิวเตอร์ แอนด์ คอมมิวนิเคชั่น จำกัด (มหาชน) มูลค่าหุ้น ๗๓๘ ล้านบาท และภาษีที่หลีกเลี่ยงจำนวน ๕๘๖ ล้านบาท อันเป็นความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๓๗ (๑) (๒) และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ และ ๙๑ คดีดังกล่าวศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ให้คุณหญิงพจมาน และนายบรรณพจน์มีความผิด ต้องจำคุกคนละ ๓ ปี ส่วนนางกาญจนาภาจำคุก ๒ ปี แต่เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคมที่ผ่านมาศาลอุทธรณ์ได้มีคำพิพากษากลับยกฟ้องคุณหญิงพจมาน และนางสาวกาญจนาภา ส่วนนายบรรณพจน์พิพากษาแก้ไขเหลือโทษจำคุก ๒ ปี และปรับ ๑ แสนบาท โดยโทษจำคุกให้รอลงอาญา ๑ ปี

ประธานศาลอุทธรณ์ ทำความเห็นแย้ง องค์คณะผู้พิพากษา คดีเลี่ยงภาษีบริษัทชินวัตร ไม่เห็นด้วยรอกการลงโทษ ‘บรรณพจน์’ ระบุ เงินเลี่ยงภาษีสูง ควรต้องโทษจำคุก ๒ ปี

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า จากกรณีศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษา ให้รอกการลงโทษจำคุก นายบรรณพจน์ ตามพงศ์ ที่เป็นจำเลยที่ ๑ ในคดีเลี่ยงภาษีบริษัทชินวัตร คอมพิวเตอร์ ฯ และให้ยกฟ้องคุณหญิงพจมานและนางกาญจนาภา นั้น ปรากฏว่า คดีนี้ นายชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม ประธานศาลอุทธรณ์ ได้ทำความเห็นแย้งองค์คณะผู้พิพากษาไว้ โดยเห็นว่า ไม่ควรรอกการลงโทษจำคุกไว้ เนื่องจาก ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาที่มีการหลีกเลี่ยงในคดีนี้มีจำนวนสูงสำหรับรายละเอียด ในความเห็นแย้งของประธานศาลอุทธรณ์ มีดังนี้

ข้าพเจ้าได้ตรวจสอบจำนวนคดีนี้แล้ว ที่ผู้พิพากษาองค์คณะทั้งสามคนพิพากษาแก้ไขเป็นว่า จำเลย

ที่ ๑ มีความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๓๗ (๒) ลงโทษจำคุก ๒ ปี และปรับ ๑๐๐,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอกไว้มีกำหนด ๑ ปี ข้าพเจ้าเห็นว่า ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ที่มีการหลีกเลี่ยงในคดีนี้มีจำนวนสูงถึง ๒๗๓,๐๖๐,๐๐๐ บาท ไม่สมควรรอกการลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ อาศัยพระธรรมนูญศาลยุติธรรมมาตรา ๑๑ (๑) จึงขอทำความเห็นแย้งว่า

พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๓๗ (๒) ลงโทษจำคุก ๒ ปี ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น นายชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม ประธานศาลอุทธรณ์ ผู้สื่อข่าวรายงานว่า สำหรับเหตุผลที่ศาลอุทธรณ์ เห็นควรรอกการลงโทษจำคุก นายบรรณพจน์นั้น องค์คณะในคดีนี้ ให้เหตุผลว่า ประมวลรัษฎากร เป็นกฎหมายที่มีเจตนาเพื่อให้เกิดการจัดเก็บภาษีของเจ้าหน้าที่สรรพากร เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมุ่งหวังให้รัฐได้รับการชำระหนี้ ซึ่งความรับผิดชอบทางอาญาที่ประมวลรัษฎากรบัญญัติไว้ จึงเป็นเพียงมาตรการเสริมการจัดเก็บภาษีให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นเท่านั้น อีกทั้งจำเลยที่ ๑ เป็นเพียงนักธุรกิจ ไม่ใช่ผู้มีอำนาจหรือดำรงตำแหน่งทางการเมือง โดยเมื่อถูกตรวจสอบเรื่องการรับโอนหุ้น ก็ยอมรับว่าได้มาจากจำเลยที่ ๒ ซึ่งไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ เคยต้องโทษจำคุกมาก่อน หรือมีชื่อเสียงเป็นผู้อิทธิพล ผู้ประกอบอาชีพในทางไม่สุจริตโดยจำเลยที่ ๑ เคยรับราชการมาก่อน และสร้างคุณงามความดีให้กับสังคม ด้วยการบริจาคเงินจำนวนมากให้กับมูลนิธิไทยคมเพื่อส่งเสริมการศึกษาให้กับผู้ที่ด้อยโอกาส <http://www.komchadluek.net>

ข้อวินิจฉัยที่แตกต่างกันระหว่างศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์...

□ ส่วนปัญหาว่าจำเลยทั้งสามร่วมกันกระทำโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดฯ เพื่อหลีกเลียงการเสียภาษีอากรหรือไม่ ?

ศาลชั้นต้น	ศาลอุทธรณ์
<p>ศาลชั้นต้นเห็นว่า ตามที่ข้อเท็จจริงรับฟังได้ เป็นที่ยุติว่าจำเลยที่ ๒ เจตนาจะยกหุ้นให้จำเลยที่ ๑ แต่ได้ทำการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ฯ โดยจำเลยที่ ๒ เป็นผู้ชำระค่าหุ้นทั้งหมดแทนจำเลยที่ ๑ และในที่สุดเงินค่าหุ้นจำนวนนั้นก็กลับไปเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๒ โดยมีจำเลยที่ ๓ เป็นผู้ดำเนินการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ฯ แทนจำเลยที่ ๑ - ๒ และ น.ส.ดวงตา ในเบื้องต้นแม้การให้ผู้อื่น เป็นผู้ถือครองหุ้น แทนในตลาดหลักทรัพย์จะกระทำได้และเจ้าของหุ้นที่แท้จริงสามารถขายหุ้นนั้นได้เอง แต่คดีนี้เห็นได้ชัดแจ้งว่าพฤติการณ์การซื้อขายหุ้นตามฟ้องระหว่างจำเลยที่ ๑ และ ๒ ไม่ได้ซื้อขายกันจริงแต่เป็นการกระทำโดยลวงเพื่ออำพรางการให้ตามเจตนาที่แท้จริง</p> <p>จึงเป็นการกระทำโดยความเท็จ</p> <p>สรุปศาลชั้นต้น...ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นที่ยุติว่าจำเลยที่ ๑ และ ๒ กระทำโดยลวงเพื่ออำพรางการให้ตามเจตนาที่แท้จริง จึงเป็นการกระทำโดยความเท็จ</p> <p>□ ปัญหาวินิจฉัยข้อสุดท้ายมีว่าจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันแจ้งข้อความเท็จ ให้ถ้อยคำเท็จ ฯ เพื่อหลีกเลียงการเสียภาษีอากรหรือไม่</p> <p>ศาลชั้นต้นเห็นว่า จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เข้าให้การต่อเจ้าหน้าที่ตรวจสอบภาษี กรมสรรพากร มีสาระสำคัญทำนองเดียวกันว่าจำเลยที่ ๒ ต้องการให้จำเลยที่ ๑ มีครอบครัวและมีฐานะมั่นคง</p>	<p>ศาลอุทธรณ์....“...และเมื่อจำเลยที่ ๒ ประสงค์ที่จะยกหุ้นให้จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นพี่ชายบุญธรรม และเคยมีบุญคุณเคยอุปการะช่วยเหลืองานกันมา ซึ่งจำเลยที่ ๒ มีฐานะร่ำรวยมั่นคงมีทรัพย์สินกว่า ๒ หมื่นล้านบาท ที่มีฐานะเศรษฐกิจดีกว่าจำเลยที่ ๑ มาก โดยมูลค่านายหน้า และค่าภาษีมูลค่าเพิ่มนั้นมีมูลค่าเพียง ๓ ล้านบาทเศษ จึงเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่พี่น้องจะปฏิบัติต่อกัน ไม่ใช่เป็นข้อพิรุณสงสัย</p> <p>ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังและเป็นที่ยุติว่าจำเลยที่ ๒ ต้องการให้หุ้นกับจำเลยที่ ๑ แต่ได้ทำการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ฯ โดยจำเลยที่ ๒ ส่งจ่ายเช็คชำระค่าซื้อขายหุ้นเอง จึงเป็นเรื่องปกติธรรมดา</p> <p>สรุปศาลอุทธรณ์...ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นที่ยุติว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดา (ของคนรวย) ไม่ใช่เป็นข้อพิรุณสงสัย</p> <p>ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า นอกจากนั้น การให้ถ้อยคำกับเจ้าพนักงานที่จะเป็นการให้การเท็จหรือไม่นั้น ก็จะต้องปรากฏข้อเท็จจริงด้วยว่าถ้อยคำที่ให้นั้น ไม่ได้มีอยู่จริงหรือไม่เคยมีอยู่</p>

ปัญหาวินิจฉัยข้อสุดท้ายมีว่าจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันแจ้งข้อความเท็จ ให้ ถ้อยคำเท็จ ๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือไม่

ศาลชั้นต้น

ศาลอุทธรณ์

คงตัดเทียบพี่น้องจึงสนับสนุนให้จำเลยที่ ๑ แต่งงานและจะให้หุ้นเป็นของขวัลญวันแต่งงานแต่เนื่องจากเป็นช่วงเวลาที่ พ.ต.ท.ทักษิณ เข้าทำงานทางการเมือง จึงมาให้ในภายหลังเมื่อบุตรของจำเลยที่ ๑ จะมีอายุครบ ๑ ปี ซึ่งปรากฏว่าคำให้การนั้นไม่เป็นความจริงดังที่ศาลวินิจฉัยมาแล้วข้างต้น (การโอนหุ้นของจำเลยที่ ๒ ที่มีชื่อ น.ส.ดวงตา จึงสามารถทำได้โดยจำเลยที่ ๓ เพียงคนเดียว ซึ่งหากจำเลยที่ ๒ จะโอนหุ้นให้จำเลยที่ ๑ ในโอกาสการแต่งงานจริงก็สามารถทำได้ในโอกาสนั้นโดยจำเลยที่ ๒ เพียงแจ้งให้จำเลยที่ ๓ ดำเนินการเท่านั้น ไม่ได้เป็นภาระหรือเกี่ยวข้องกับ พ.ต.ท.ทักษิณ และการจัดการเรื่องการบริหารงานตามที่อ้างแต่อย่างใด)

การกระทำของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จึงเป็นการร่วมกันยกข้อที่ไม่เป็นจริงขึ้นมาอ้างเพื่อให้เข้าข้อยกเว้นเพื่อไม่ต้องเสียภาษี ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จงใจแจ้งข้อความเท็จหรือให้ถ้อยคำเท็จฯ เพื่อหลีกเลี่ยงภาษีตามฟ้อง

สรุปศาลชั้นต้น..รับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จงใจแจ้งข้อความเท็จหรือให้ถ้อยคำเท็จฯ เพื่อหลีกเลี่ยงภาษีตามฟ้อง

โดยผู้ให้ถ้อยคำนั้นเสกสรรปั้นแต่งขึ้นเอง เมื่อข้อเท็จจริงคดีนี้จากทางนำสืบของจำเลยที่ ๑-๒ ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ เป็นพี่ชายบุญธรรมของจำเลยที่ ๒ จริง และได้อยู่อาศัยในครอบครัวเดียวกันมาตั้งแต่เด็ก โดยช่วยเหลือทั้งเรื่องครอบครัวและธุรกิจการค้ามาโดยตลอด ต่อมาจำเลยที่ ๑ ได้แต่งงานกับ น.ส.บุษบา จริง จึงเป็นการให้ถ้อยคำที่มีข้อเท็จจริงเกิดขึ้น และมีอยู่จริง ไม่ใช่เป็นการปั้นแต่งสิ่งที่ไม่เคยมีอยู่ จึงไม่อาจรับฟังได้ว่าเป็นความเท็จ เพียงแต่มีน้ำหนักเชื่อถือได้น้อยเท่านั้น

เมื่อโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานอื่นมานำสืบยืนยันให้เห็นชัดเจนว่า ถ้อยคำที่จำเลยที่ ๑-๒ ให้กับเจ้าพนักงานประเมินนั้นเป็นความเท็จอย่างชัดเจน โดยปั้นแต่งข้อเท็จจริงขึ้นมาใหม่ การกระทำของจำเลยที่ ๑-๒ จึงไม่เป็นความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๓๗ (๑)

อุทธรณ์ของจำเลยประเด็นนี้ฟังขึ้น

สรุปศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า..ไม่อาจรับฟังได้ว่าเป็นความเท็จ เพียงแต่มีน้ำหนักเชื่อถือได้น้อยเท่านั้น

บทสรุป ด้วยความเคารพในคำพิพากษาของศาลทั้งสอง แม้ศาลอุทธรณ์จะมีดุลพินิจที่แตกต่างออกไป หรือแม้แต่ประธานศาลอุทธรณ์ ก็ยังเห็นต่างออกไปอีกจากศาลอุทธรณ์ แต่คำวินิจฉัยในองค์คณะผู้พิพากษาศาลชั้นต้น ซึ่งประกอบไปด้วยผู้พิพากษาอาวุโสที่อยู่ในศาลฎีกามาก่อน ย่อมมีน้ำหนักแห่งความน่าเชื่อถืออย่างสูง เมื่อศาลมีดุลพินิจที่แตกต่างกันเช่นนี้ อัยการในฐานะของทนายแผ่นดินจึงควรได้นำเรื่องขึ้นสู่ศาลฎีกา เพื่อหาข้อยุติ และหามาตรฐานที่จะได้รักษาผลประโยชน์ของแผ่นดินเอาไว้ แต่น่าเสียดายที่อัยการไม่ฎีกา กลับไปทำในสิ่งที่ทำให้สังคมมองว่า มุ่งรักษาผลประโยชน์ของคนรวยเหมือนกรมสรรพากร ที่คนรวยทำอะไร ๆ ก็ไม่ผิด **☹**

เวทีความคิด

● นายนอก ทำเนียบ

การจะอยู่ในตำแหน่งนายกฯ ได้ยั่งยืน
และมีเกียรตินั้น จะอยู่ได้ด้วย

“การพูดความจริง หรือการพูดโกหกประชาชน ?”

อยากให้นายกฯ ปูอยู่นาน ๆ

ผมได้ติดตามนายกฯ ปู (หญิงคนแรก) ของประเทศไทย ด้วยความรู้สึกลุ้นอยู่ในใจว่าอย่าเดินตามรอยพี่ชายที่สร้างความแตกร้างให้กับสังคมไทยอย่างมาก ชนิดไม่เคยปรากฏมาก่อน

โดยเฉพาะความไม่ซื่อสัตย์ สุจริต ต่อชาติ ศาสน์ กษัตริย์ และการบริหารที่มุ่งผลประโยชน์มาให้แก่ตัวและพรรคพวก

มีผู้หวังดีต่อนายกฯ ปู ได้ฝากแง่คิดให้กับนายกฯ ปู ก็ไม่รู้ว่าท่านจะได้ยินหรือไม่ก็ตาม แต่ผมก็เห็นว่าเป็นแง่คิดที่จะเป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่าย โดยเฉพาะตระกูลของท่านนายกฯ เลยทีเดียว

แง่คิดดังกล่าวก็คือ การที่เราจะอยู่ในตำแหน่งนายกฯ ได้ยั่งยืนและมีเกียรตินั้น จะอยู่ได้ด้วย

“การพูดความจริง หรือการพูดโกหกประชาชน ?”

ผมได้ฟังแง่คิดที่มีผู้ให้แก่ท่านนายกฯ นี้แล้ว ผมรู้สึกว่า ไซ่เลย แบบโดนใจผมมากและต่อให้เราไม่โกหก แต่เราต้องถูกออกจากตำแหน่งนายกฯ ด้วยประการใด ๆ ก็ตาม ผมมั่นใจว่าท่านนายกฯ ปูจะนั่งเป็นนายกฯ อยู่ในใจคนไทยได้อย่างยั่งยืน และได้รับความเคารพนับถือจากทุกฝ่าย ทั้งตระกูล ไม่เหมือนพี่ชายของท่านนายกฯ ที่ทำผิดและหนีการจำคุก จะมีคนเกลียดเข้ากระดูกดำมากมาย แม้จะมีคนรักก็มาก แต่คนที่รักก็จะหมดรัก หมดความเคารพนับถือ เมื่อรู้ความจริงว่าถูกโกหกหลอกลวงในที่สุด

☒

เรื่องสั้น

• ช. วัชรินทร์

บุญมหาชาติ

“เจ้าครับ... ได้บวชมาแล้วหนึ่งพรรษา จิตใจ
คงจะเยือกเย็นลง เห็นตัวตนที่แท้จริงบ้างแล้ว
ออกพรรษาหากคิดจะสึกละก็ ทหารตำรวจเขาก็
ยังรับสมัครอยู่นะ หรือตำแหน่งครูอัตราจ้าง
โรงเรียนแถวบ้านเราก็ก็น่าจะมี” เสียงกล่าวแสดง
ข้อคิดเห็นโดยไม่ต้องการคำตอบของโยมบิดา
กล่าวด้วยท่าทีซ่อนความหวังโย

“หากอยู่ในร่มเงาของพระธรรมแล้วสบายใจ
ก็นิมนต์ต่อไปเถิดเจ้าคะ โยมขออนุโมทนา” โยม
มารดา กล่าวยกมือสาธุท่วมหัว

ความเป็นห่วงเรื่องอนาคตของโยมบิดาที่มี
ต่อข้าพเจ้านั้นมีอยู่มากล้น ถึงแม้ว่าการบวชจะ
เป็นเรื่องที่ท่านพอใจ แต่นั่นเป็นเพียงวิธีการให้
ลูกได้มีโอกาสหยุดพัก สัมผัสกับความสงบเสียบ้าง
เพื่อวางแผนอนาคตข้างหน้าอย่างมีรูปมีร่าง
มากกว่าที่จะมุ่งให้ลูกบวชตลอดชีวิต ถึงแม้ว่า
ผู้เป็นแม่จะยกมือสาธุ สนับสนุนในการบวชของ
ลูกอย่างมีศรัทธาก็ตาม

เมื่อวันออกพรรษาผ่านพ้นไป ทางวัดก็จัดให้
มีงานเทศน์มหาชาติเช่นทุกปี ข้าพเจ้าบัดนี้ได้บวช
มาแล้วครบพรรษา สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าต้องการใน
ขณะนี้คือ อยากรอกออกไปสู่โลกภายนอกตามที่ตั้งใจ
แต่ต้องรอให้เสร็จสิ้นงานบุญเทศน์มหาชาติของ
ทางวัดเสียก่อน จึงจะเอ่ยคำกับท่านเจ้าอาวาส
แต่ความรบเร้าทางเสียงและเกิดเทิงที่แห่แห่นเข้า
วัดอย่างครึกครื้นนี้ลิ้มหัวใจพระหนุ่มอดรุ่มร้อนไม่ได้
นึกถึงคำกล่าวของโยมพ่อที่ว่า “การได้บวชครั้งนี้
คงได้เห็นตัวตนอะไรขึ้นมาบ้าง”

คำว่าตัวตน คงจะหมายถึงตัวเองที่เมื่อก่อน
เป็นคนไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร ไปเรียนหนังสือจน
จบปริญญาตรีครุศาสตร์ ฝากเงินพ่อแม่ไปไม่รู้
เท่าไรหรอกว่าจะจบออกมาได้ มันก็สมควรที่พ่อแม่
เตือนสติให้ยั้งคิดอยู่บ้าง คนได้บวชเรียนแล้ว
สึกออกมาก็เชื่อว่าจะเป็นคนดีได้เสมอไป ดูอย่าง
มหาเถรียงจบมหาเปรียญห้าประโยค ลาเพศ
บรรพชิตได้ไม่นานก็ตีหม้อหัวราน้ำ ราศีความ
เป็นผู้ได้รับการบวชเรียนมาก่อนไม่เห็นมีเลย

บางคนบวชเป็นสมภาร มีลูกศิษย์ลูกหามากมาย
สึกมาก็หนีไม่พ้นน้ำสุรยาเมาเหมือนกัน หรือว่า
การบวชคือการได้เห็นอะไรที่ไม่จริงเคยได้ยิน
อาจารย์ท่านหนึ่งกล่าวเป็นที่เล่นที่จริง เมื่อคราว
เป็นนักศึกษาว่า **พระหนึ่ง หมอหนึ่ง และครูหนึ่ง
บรรดาคำพูดของคนเหล่านี้ ฟังได้แต่อย่าเชื่อ
ให้มาก**

พระมักชักชวนให้คนทำความดี หมอมัก
ชักชวนให้คนดูแลสุขภาพและครูก็มักสั่งสอนให้คน
มีความขยัน มีความประพฤติเรียบร้อย โดย
ไม่ศึกษาสภาพของสังคม หรือปัจจัยอื่นเลยว่าเป็น
ไปไม่ได้มากนักแค่นั้น ถ้าเราทบทวนกันให้ดี ๆ
แล้วใครก็คงเคยได้ยินข่าวครูที่ทำในสิ่งตรง
กันข้ามกับคำที่ตัวเองสั่งสอนอยู่เสมอ ครูข่มขืน
ลูกศิษย์ พรากผู้เยาว์ เรื่องชู้สาวครุมาเป็นอันดับ
หนึ่ง โกงวัสดุก่อสร้างและอะไรอีกเยอะแยะ

หมอนั้นเล่ามักอ้างสุขภาพอยู่ในคลินิกของตน
แอบซ่อนความโลภไว้ในวิชาชีพเพื่อสร้างความ
ร่ำรวยเงินทอง แล้วยังได้บุญคุณอีกต่างหาก
หลังจากการเป็นผู้ประเมินค่าชีวิตของคนไข้ด้วย
เวชภัณฑ์ที่คิดค่าราคาแพง แล้วยังเป็นมือสังหาร
ที่ยอดเยี่ยม เยือกเย็น แนบเนียน ภายใต้
เครื่องหมายสีขาว มีมิดหมอเป็นอาวุธคมกริบ
สะอาดและละเอียดพร้อมที่จะฉีดยาได้ทุกเวลา
หาความผิดค่อนข้างยาก

ส่วนพระนั้น กลับเป็นกลุ่มที่เทศนาในสิ่งที่ตน
ไม่เชื่อมากที่สุด เท็จจริงเทศนาไปตามหน้าที่ แล้ว
ไปประพฤติในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับหน้าที่มีถมเถ
**คนมีอุดมการณ์กลุ่มหลักของสังคมไซ้จะเชื่อได้
เสียทั้งหมดก็หาไม่**

ดีชั่วอยู่ที่ตัวทำ สูงต่ำอยู่ที่ทำตัว ภาษิตนี้
ใช้ได้เสมอ คนเราชั่วดีอยู่ที่สันดาน คนดีมีสันดาน
ดี เมื่อได้บวชศึกษาพระธรรมก็ยิ่งเพิ่มพูนปัญญา
ยังมีเหตุผลพาคณทำได้ แต่คนที่มีสันดานชั่ว
ยากที่จะมีจิตใจใฝ่ธรรมะ บวชก็ไม่ต่างอะไรกับ
เอาผ้าเหลืองมาห่อต่อไม้ เหมือนปลาอยู่ในน้ำแต่
มองไม่เห็นน้ำ ทั้งที่น้ำแช่ตัวมันอยู่ตลอดเวลา คน

เหล่านี้บวชไปก็ร้างแต่พาให้ศาสนาเสื่อมเสีย สันดอนขุดทิ้งกันได้ แต่สันดานขุดอย่างไรก็ไม่หาย กลายเป็นบัวเห่าสุดท้ายของพระศาสนา แชน้ำ เน่าเปื่อยทับถมจมดินเป็นอาหารเต่าปลาไป ต่อ ให้บวชสักร้อยพรรษา เดินเข้าวัดจนทางสึกก็แค่นั้น

ฟังเทศน์ปีนี้ผู้คนหนาตาไม่แพ้ปีก่อน ๆ เสียงเทศน์ของภิกษุบรรณธรรมาส์กลางศาลาใหญ่ดังเจ็ยแจ้ว จังหะลูกคอดจลมพัดใบไม้พลิว กัณฑ์พระเวสสันดรจะจากพระนางมัทรีไปอยู่ป่า พระผู้เทศน์กัณฑ์นี้เล่นบทบาทลูกคอดมโหฬาร เริ่มจากบทเกี่ยวออเซาะหวานซึ่ง บทจำเป็นต้องจากไปอยู่ป่าจำศีลภาวนา บทต่อว่าต่อขาน บทร้องให้รำพึงรำพันของนางมัทรีที่มีต่อพระเวสสันดร สะกดใจผู้ฟังให้แน่นิ่งดิ่งลงสู่จินตนาการของจินตภาพ เคลื่อนไหวไหลไปตามแผ่นฟิล์มเหมือนหนังรักโรแมนติกของอินเดีย เสียงแหล่ใส่ลูกคอดได้เหนือชั้นกว่าพระองค์อื่น ๆ เป็นที่ประทับใจของญาติโยมผู้มาฟัง ก็กลายเป็นการไหลมาเทมาของปัจฉิมกัณฑ์เทศน์อย่างน่าทึ่ง จบจากกัณฑ์นี้ก็จะ เป็นกัณฑ์ชูชกสองกุมาร พระภิกษุผู้รับเทศน์กัณฑ์นี้ก็เสียงดีไม่แพ้กัน แต่ลูกคอดคงไม่ถึงพระผู้เทศน์กัณฑ์มัทรี คิดว่าปัจฉิมกัณฑ์เทศน์คงจะไหลเข้ายามมีใช้น้อยเช่นกัน

ภายนอกศาลา ขบวนแห่กัณฑ์ของโรงเรียนประจำหมู่บ้านก็เกิดเท็งกันเข้ามา ครุณานักเรียนเดินเรียงแถวอย่างมีระเบียบ นักเรียนชายร่างโชนงแต่งกายเป็นชูชก ใส่หนวดเคราเพิ่มเติมคางนุ่งหม้อขาวแบบพรหมณ์ สะพายย่ามใบใหญ่จนหลังโก่ง เดินจูงเด็กวัยสี่ขวบสองคน มัดข้อมือผูกด้วยด้ายฝ้ายสีขาว สมมุติว่าเป็นกัณฑ์กับขาลีตามชาตกตาชูชกนั้นบางทีกะบัดไม้ดิ่งเชือกทำที่เป็นโหดร้ายอยู่ตลอดเวลา บางทีก็หวัดกันด้วยแล้หนังสือพิมพ์ ที่ม้วนเป็นแท่งแทนไม้เรียว ส่วนกัณฑ์กับขาลีนุ่งโจงกระเบนสีแดงเป็นมันสวมเสื้อสีเขียวสดใส ประดับเพชรพลอยแพรวพราว ใบหน้าจิ้มลิ้ม เขียนคิ้วทาปาก ม้วนผมเป็นจุกนารักไปอีกแบบ ถูกอิตาชูชกจูงเดิน

ผ่านผู้คน พร้อมกับบังคับให้ทั้งสองกุมารขอทานจากผู้มาเที่ยวชมงาน ผู้คนต่างหัวเราะชอบใจ ล้วงหยิบเงินในกระเป๋า เหยียดบาท เหยียดสิบลีงใส่ลงในขันอะลูมิเนียมในมือเด็กน้อยที่คอยรับ เฒ่าชูชกเจ้าเล่ห์ก็กระซอกซันจากมือเด็กมาเทใส่ย่ามเฉย ท่ามกลางเสียงหัวเราะชอบใจของผู้บริจาคว่าอย่างชื่นชม ว่าหาเงินทำบุญได้เก่งแท้

กัณฑ์ชูชกจะเริ่มต่อจากนี้ เพราะผู้รับเป็นเจ้าภาพแห่กัณฑ์เข้ามาถึงแล้ว

มองออกไปทางริมรั้วรอบนอกของลานวัด มีเพิงหมาแหงนตั้งเรียงราย มุงหลังคาด้วยผ้าพลาสติกสีแดงสดเตะเนยน้ำตาล ต่อชั้นไม้สูงจากพื้นดินประมาณหนึ่งเมตร สำหรับตัวหุ่นตุ๊กตาตัวเล็ก ๆ เป็นรูปทหารถือปืน และรูปตัวคิงคอง ตั้งเรียงรายได้ระยะพอประมาณ ส่วนหน้าล้อมด้วยผ้า ติไม้พาดให้คนฟัง และสำหรับวางปืนลมที่ยิงด้วยจุกไม้ก๊อกวางเรียงแถว เด็ก ๆ พอเหลือบเห็นต่างก็ยื้อยุดุดมือผู้ปกครองเข้ามาหา เช่าปืนคนละบาทสองบาท ยิ่งตุ๊กตาให้ล้มคว่ำ หากยิงแม่นก็มีสิทธิ์ได้ยิงฟรีอีกรอบ

คนขายลูกโป่งก็ขายตีเป่าลูกโป่งด้วยถังอัดลมใส่ที่ละใบ มัดด้วยด้ายใยสีขาว ลูกโป่งหลากสีมัดไว้กับตะขอเหล็กข้างถัง ปล่อยลอยเป็นพวงล่อตาล่อใจ พวกเด็ก ๆ เดินผ่านก็ขี้มือให้แม่ซื้อ อย่างน้อยก็คนละใบ เจ้าหนูบางคนเปลือมือปล่อยลูกโป่งลอยเคว้งขึ้นท้องฟ้า กลายเป็นลูกโป่งสวรรค์แล้วตัวเองก็นอนติดดินร้องจ้า จนกว่าจะได้ลูกใหม่มาทดแทน

ปะรำพิธีของคณะกรรมการวัด ตรงกลางทำเป็นหุ่นพระภิกษุเดินจงกรม ใช้เพลาเครื่องรถไถนาเดินตามช่วยจุด โดยต่อสายพานจากด้านหลังปะรำ พระพุทธรูปอุ้มบาตรเดินจงกรม ผ่านซุ้มผ้าเหลืองวนเวียนเข้าออกอยู่ตลอดเวลาตลอดคืน เพื่อดึงดูดความศรัทธาของชาวบ้านผู้มาร่วมบุญต่างมายืนมุงดูอยู่เป็นกลุ่ม ๆ กรรมการก็ประกาศเชิญชวนให้พี่น้องเข้ามาร่วมบุญร่วมกุศล ด้วยการถวายเงินลงในบาตรตามแต่ศรัทธา กว่าจะ

หมดงานนี้ทางวัดก็คงจะได้เงินเข้ามามีใช้น้อย การคิดค้นหาเงินเข้าวัดมีหลายแบบหลายวิธี ความเชื่อถือศรัทธาของชาวพุทธที่ว่า ทำบุญกับพระสงฆ์ ตายไปได้ขึ้นสวรรค์ การหาเงินจากผู้มีจิตศรัทธาจึงหาได้ง่าย

ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากหลวงพ่อบุญเจ้าอาวาสให้ดูแลเรื่องตะไลกับพลู จึงขอกำลังศิษย์วัดช่วยชิงลวดจากขอบหน้าต่างกุฎิ์ด้านบน ดึงไปผูกมัดติดกับต้นมะพร้าวด้านหลังเวทีหมอลำ ไกลๆป่าช้า เส้นลวดยาวมารวมสามร้อยเมตร ลองเอากระบอกตะไลผูกติดกับเส้นลวด อัดดินดำแน่นจ่อไฟที่สายชนวน ตะไลถูกหนูพุ่งพราวไปตามเส้นลวด วิ่งไประเบิดอยู่กับต้นมะพร้าวริมป่าช้า โชนท่ามกลางเสียงเฮของชาวบ้านที่เข้ามาชมงานอย่างตื่นเต้น พลันพลุกก็คารมเสียงตูมขึ้นสู่ท้องฟ้าอย่างมีจังหวะ จบกันที่เทศน์กัณฑ์หนึ่งก็จุดพลุดอกหนึ่ง หรือบางทีชบวนแห่กัณฑ์เข้ามาถึงจุดต้อนรับ สนุกก็ที่เด็ก ๆ ศิษย์วัดพาสัมครพรรคพวกมาเชียร์ ตบมือกันเกรียวในกุฎิ์ บางคนขอลอดูบ้าง พอไฟพะเนียงแตกแสงพราวก็โห่ร้องปรบมือกันครึกครื้นเกรียวกราว สนุกกันสุด ๆ ตามประสาเด็ก

บ้ายกล้าแดดแรง ตะวันเยื้องดวงไปทางทิศตะวันตก ไบหน้าผู้มาเที่ยวงานขึ้นมันด้วยหยาดเหงื่อ แต่แวตาท่าที่ยังสนุกเรริง ยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่มีทีท่าของความเหน็ดเหนื่อยใด ๆ ให้เห็น

ข้าพเจ้ากวาดสายตาดูรอบ ๆ บริเวณงานอย่างตั้งอกตั้งใจ ตรงปากประตูทางเข้าวัด ผมหยุดจ้องเขม็งเหมือนโดนนะจ้งจ้ง เมื่อเห็นโต๊ะขายน้ำแข็งเจ้าหนึ่งที่เคยรู้จักขวดโหลตั้งเรียงราย โหลน้ำเชื่อม โหลถั่วดำ โหลลูกจาก ครอบแครงตัวดวงเขียวแดง รอน้ำเชื่อมอย่างย้วยวน น้ำแข็งใสก้อนโตสับมีอวางอยู่บนราง ถาดอ้อยคว้นเหลาไม้เสียบห้อยไว้เป็นพวง สาวเจ้าของวัยไม่เกินสิบแปด หน้าตาขาวผ่อง ผมยาวประไหล่ สวมเสื้อแขนกระบอกสีแดงระยับ ผ้าถุงน้ำเงินเข้ม สะโพกกลมเบียดรัดด้วยเข็มขัดเงิน นิ้วเรียวยก

ขึ้นลูปเรื่อนผมที่ดำดูจนกา ตามควาดมองผู้คนอยู่ไปมา

“โอ้..เธอนั่นเอง...” ข้าพเจ้าหยุดคิด ก้มดูตัวเองอย่างผิด ๆ จีวรสีผาดคือกำแพง ต้องตัดลินใจดึงสายตากลับก่อนที่หัวใจจะกระเจิงไปมากกว่านี้

“คนอื่นที่เขาบวชกัน เขามีจิตใจพิเรนทร์เหมือนอย่างเราหรือเปล่าหนอ?” ข้าพเจ้าถามตัวเองอย่างสงสัย

พลันหูกี้แว่วไปอย่างไม่ตั้งใจ เสียงพระวัยเบญจเพสบนธรรมาสน์เทศนามาจากศาลาใหญ่สะกดใจจ้จุดให้ข้าพเจ้าต้องสงบ ตั้งสติรับฟังอย่างตั้งใจ

“...จิตคนเรามีทั้งหยาบและละเอียด แล้วแต่ใครจะขัดเกลادنเองได้มากน้อยแค่ไหน พื้นฐานครอบครัว สิ่งแวดล้อม มิฉชาติฐิ์ เป็นส่วนหนึ่งที่ส่งผลออกมาทางจิตบางคนอาจใช้ความคิดทางความต่ำช้าของตน ประเมินความคิดของพระอรหันต์ว่าเป็นไปไม่ได้ ไม่จริง...”

ข้าพเจ้าตัดลินใจลุกหนีออกจากความวุ่นวายหลายหลาก ผู้คนที่มาชมงาน เดินเข้าสู่มุมสงบในกุฎิ์เพื่อจะรับฟังเนื้อหาของบทเทศนาที่ไม่เหมือนใครของพระมาใหม่องค์นี้ ปกติการเทศนาของพระปุ่เจ้าทั้งหลายจะแหล่ใสลูกคองจนเดินยึก ๆ เอื้อนยาวเป็นจ้งหวะ เพื่อให้ผู้ฟังได้อารมณ์ก่อนยกมือสาธุเมื่อจบกัณฑ์ แล้วโมนาด้วยซองปัจจัยหนา ๆ ก่อนหลวงตาจะกลับวัดอันเป็นถิ่นพำนักของตน

“มนุษย์เราทุกคนมีสิทธิ์แสดงความคิดเห็นได้ แต่ต้องไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น จะเป็นไปเพื่อสร้างสรรค์หรือทำลายนั้นเป็นผลที่ตามมา ก็แล้วแต่ปัญญาของผู้ที่ได้รับสื่อ นั้นจะพิจารณา” ข้าพเจ้านั่งหลับตา พะเอียดหน้าอย่างเห็นด้วย

“การแสดงความคิดเห็นที่ละเมิดกฏสังคัม อาจจะได้รับการยกย่อง ถ้าเป็นการสร้างสรรค์และทำลายกฏเกณฑ์ที่มงาย ไม่เกิดประโยชน์ออกไปเสียบ้าง นับเป็นการรื้อเครื่องกิดขวางเพื่อเดินสู่เส้นทางสายนิพพานได้ง่ายขึ้นนั่น ถือเป็น

ความกล้าหาญ แต่ถ้าเป็นการแสดงที่ละเมิดกฎของศีลธรรม ก็ต้องถามก่อนว่า ศีลธรรมคืออะไร และอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้คนไม่เชื่อมั่นในระบบประเพณี และศีลธรรมมนุษย์ กรอบกฎ จาริตสำหรับอาตมา ศีลธรรมเองเป็นเกณฑ์ ซึ่งบางอย่างมนุษย์ก็เข้าใจผิด ๆ เป็นเรื่องดิงามศีลธรรมไม่ใช่กรอบกฎจาริตที่มนุษย์สร้างขึ้น แต่สิ่งเหล่านั้นตั้งขึ้นโดยใช้ขอบเขตของศีลธรรมจึงต้องใช้ปัญญาแยกแยะออกมาให้ได้ว่าแต่ละสิ่งนั้นคืออะไร เช่น ประเพณีงานบุญของเราวันนี้ การเทศน์ถึงกัณฑ์พระเวสสันดรเป็นกฎของศีลธรรมหรือไม่ การตักลงยาว ฟ้อนรำหน้านาคตตอนแห่หน้าคเข้าบวช เป็นประเพณี แต่ไม่ใช่ศีลธรรมหรือเปล่า เพราะการตักลง การฟ้อนรำส่วนมากเกี่ยวข้องกับสุรายาเมา เป็นเรื่องการผิดศีล แก่นแท้ของพุทธศาสนาไม่มีรูปแบบของพิธีกรรม ถ้าศึกษาถึงกฎและวินัยจะเห็นได้ชัดเจน”

ข้าพเจ้านั่งคิดอยู่ในใจว่า ทำไมหลวงพี่ไม่เทศน์บอกตรง ๆ ไปเลยว่า ประเพณีเทศน์แห่แบบหลวงตาไม่ให้ประโยชน์ใด ๆ นอกจากทำให้เสนาะเพราะหู เหมือนยืนดูหมอลำหน้าเวทีเท่านั้น ธรรมะไม่แตกฉาน รู้แจ้งลึกเท่าไร ชาดกก็จำกัดอยู่เท่านั้น รู้แล้วก็รู้อีก ฟังแล้วก็ฟังอีก ไม่ขยายผลไปสู่เนื้อแท้ของคำสอนพระพุทธองค์ จะได้ก็เพียงแค่อุดนิทานเรื่องหนึ่งเท่านั้นเอง

“เรื่องตำนานของมนุษย์ อันหมายถึงความอยากทั้งหลาย ตั้งแต่อยากเสพกามจนถึงอยากบรรลุสู่นิพพานก็เรียกตำนาน เมื่อโยมผู้ชายคนหนึ่งอยากเสพกาม เขาอาจจะเดินเข้าไปในช่องโสเภณี แต่ถ้าเขาอยากจะไปนิพพาน เขาอาจจะเดินเข้าหาธรรมะใช้ปัญญา และถ้าเขายังอยากนิพพานอยู่อีก เขาจะไม่มีวันได้ เพราะความอยากของเขายังมีอยู่ เขามีตัณหา คนอยากเสพกามก็มีตัณหา ลองคิดดู คนสองคนนี้เหมือนกันหรือต่างกัน

ประการที่สอง การดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ซึ่งทำให้เกิดมีการร่วมประเวณีกันขึ้น นี่คือนิพพาน

อย่างหนึ่งในการดำรงอยู่ของเผ่าพันธุ์ เราคงจะปฏิเสธไม่ได้ว่าเรามีตัวตนมาได้ก็เพราะตัณหาอันนี้ถ้าความอยากสองอย่างที่กล่าวถึงเป็นสิ่งเดียวกัน แล้วสิ่งที่อาตมาจะกล่าวถึงอีกต่อไปนี้คือสิ่งเดียวกันหรือไม่ ชายคนหนึ่งอยากฆ่าคนส่วนอีกคนหนึ่งอยากช่วยเหลือคนให้พ้นจากทุกข์ อารมณ์เพศถูกนำมาเปรียบเทียบอนินิพพานสมควรหรือไม่ที่พุทธศาสนาได้ประณามการมีเพศสัมพันธ์เป็นของต่ำทราม หรือว่าศีลธรรมถูกใช้เป็นเครื่องมือในการกล่าวหาเรื่องเพศเป็นของต่ำและสกปรก ใครจะสรุปเช่นนั้นได้หรือไม่ ? แล้วผู้สรุปใช้ปัญญามากน้อยเพียงใด ใช้ข้อมูลอะไรมาเป็นตัวกำหนด

คนบางคนบอกว่า เขาเชื่อมั่นในแก่นแท้ของพระพุทธศาสนา เขาก็จะแปรการเสพสังวาสกับสมาธิ โดยอาศัยวิญญาน ความรู้สึกเป็นอุปกรณ์สำเร็จความใคร่ในตัวตน”

มาถึงตอนนี้ ข้าพเจ้าสิ้นศรัทธาไปมา เพราะความไม่เข้าใจในเนื้อหา หลวงพี่แกจะเทศน์ไปทางไหน เพราะเหมือนวิไลชนาทางวิชาการญาติโยมเริ่มขยับแขนขามองหน้ากันไปมา แต่ก็ยังอยู่ในอาการสงบระงับ

“มนุษย์เราบางคน ในขณะที่จิตของตนตกต่ำถึงขีดสุด เขากลับคิดว่าตนเองสูงส่งถึงขีดสุดก็มีคนเรานานาจิตตัง ทุกคนมีเสรีทางความคิด อาตมานั่งเทศน์อยู่นี้ใช้ว่าใครจะเห็นตามอาตมาได้หมดตรงกันข้าม ความขัดแย้งทางความคิดอาจมีขึ้นหลังอาตมาลงจากธรรมาสน์ไปแล้ว ผู้ใหญ่หลายท่านในที่นี้ส่วนมากท่านเคร่งครัดประเพณี แต่คนที่ย่อหย่อนก็มี อะไรที่ทำให้เกิดการโน้มเอียง เมื่อพระพุทธเจ้าตรัสรู้ใหม่ ๆ พระองค์ทรงปรารภว่าอย่าประกาศธรรมที่เราบรรลุแล้วโดยอยากนี้เลย เพราะธรรมนี้บุคคลผู้เพียบด้วยราคะ ถูกความมืดครอบงำแล้ว ย่อมไม่อาจเห็นธรรมที่ทวนกระแส (ตัณหา) ละเอียดย่อน ลึกซึ้ง และเห็นได้ยากนี้”

เทศน์มหาชาติปีนี้ชักเริ่มกร่อย องค์กรสุดท้ายที่ขึ้นเทศน์คือพระหนุ่มในตำบล หลังจากบวชเป็น

พระแล้ว ก็เดินทางไปเรียนบาลีที่กรุงเทพฯ มีโอกาสมาเยือนบ้านเกิดตอนออกพรรษา ญาติโยมจึงนิมนต์ให้ขึ้นเทศน์แสดงข้อคิดเห็นสรุปหลังจากท่านเอวังลงจากธรรมมาสน์ไปแล้ว ก็มีการชูปิณฑน์ วิจารณ์ แสดงความคิดเห็นกันต่าง ๆ นานา บางท่านที่เคยบวชศึกษาธรรมวินัยก็ว่า ท่านเทศนาแบบภาคกลาง บ้างก็ว่าถูกต้องแล้ว เราไม่ควรติดกับสิ่งเก่า ๆ ที่ได้ประโยชน์น้อย เหมือนแบกท่อนซุงไว้อย่างนั้น ไม่เคยนำไปแปร รูปใช้สอยให้เกิดประโยชน์ แต่อีกหลาย ๆ คน กลับเห็นว่า พระองค์นี้เทศน์อะไรไม่เห็นรู้เรื่อง อยู่ดี ๆ จะให้เลิกประเพณีช่ออย่างนั้น แต่บางคน แย้งว่าท่านไม่ได้ให้เลิก แต่ให้เปลี่ยนวิธีบ้างบาง พรรคบางตอน เช่น การเล่นลูกคอบแบบหมอลำ การแห่ล่บทเกี่ยวพาราสิ ระหว่างพระนางมัทรี กับพระเวสสันดร อ้อนออเซาะงอนง้อกันอยู่ ไปมา อันเป็นเรื่องไม่เหมาะสมที่พระผู้อยู่ในเพศ บรรพชิตแห่ล่เกี่ยวนิยายรัก เป็นการหยีบของสูง

มาล้อเล่นกับกิเลส กลายเป็นสิ่งต่ำในความรู้สึกของผู้ฟัง ชาดกมีที่มาแบบไหนก็ว่าไปตามนิทาน ควรหยิบสิ่งดีของข้อธรรมมาขยายความมากกว่าที่จะไปม้วนเม็ดเดาเสริมนิทานอยู่กับเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ เพื่อหวังเพียงความเสนาะเพราะหูท่านผู้ฟัง แล้วติดกัณฑ์เทศน์เยอะ ๆ พระเทศน์แบบนี้มีมากแถวบ้านเรา อันเป็นเรื่องไม่สร้างสรรค์ในการแสดงธรรม เจตนาของชาดกคงไม่ได้หมายความว่าให้เราคิดอะไรพิเรนทร์แต่เพียงผิวเผิน แต่มันมีเจตนาของหลักธรรมดี ๆ ซ่อนอยู่ภายในอีกเยอะเยาะ แล้วมันก็ไม่ใช่นิยายรักอันขมขื่นหรืออะไรทำนองนั้น และก็จริงที่เราควรจะแสดงข้อคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์ได้บ้าง เพื่อนไปสู่ความวิวัฒนาการ ดีกว่าปล่อยให้วินาศนาการอยู่แบบนี้

ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับเหตุผลของผู้อธิบาย และสังเกตดูมีอีกหลายคนเหมือนกันที่เห็นด้วย แต่ยังมีอีกจำนวนมากที่ไม่เข้าใจ และเห็นว่าพระผู้เทศน์ไม่เข้าใจคำว่าประเพณี ๓

ขอแสดงความยินดี ครบรอบ ๑๗ ปี “เราคิดอะไร”

พจน.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

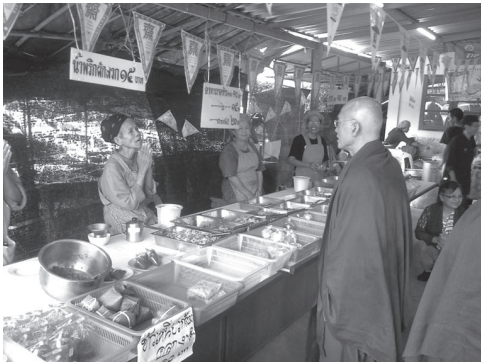
โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์
๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย
(กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐
☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓
แฟกซ์ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๑

● ลูกหม่อน ช่วยป้องกันอัลไซเมอร์

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๕๔<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

● เทศกาลเจ ปี ๒๕๕๔ ที่สหกรณ์บุญนิยม อุบลราชธานี

แต่ถ้าคนไม่ติดเนื้อสัตว์
หรือไม่ต้องกินเนื้อสัตว์
ไม่เห็นว่าเป็น "เนื้อสัตว์" เป็นอาหาร
คนก็จะไม่อ้างว่า "ต้องฆ่าสัตว์มากิน"
เพราะกินพืชพันธุ์ธัญญาหารกับบริบูรณ์แล้ว
ไม่ขาดธาตุอาหารอะไรแล้ว รู้จักกินก็แล้วกัน
ชีวิตจะยืนยาวกว่าคนกินเนื้อสัตว์ด้วยซ้ำ

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **"ลูกพระรัตนตรัย" ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **"ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ"** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **"ลูกพระรัตนตรัย"** ก็ดีของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **"ลูกพระรัตนตรัย"** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มีความ
ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม) นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน “ปรมัตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช
๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น “สธณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัต” จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดโดย
ประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ “สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “ปรมัตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เฝ้าอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรูปเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกตรรกุมิ” ได้อย่าง

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้
๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อตถิ ทินนัง) หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฐิ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล” (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จะจึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันพิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมนตรี เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขึ้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็นทางการ “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิฐิสูตตร-ลักกายทิฐิสูตตร-อตตทานุทิฐิสูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตานั้น” ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปีสสติ) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียบ

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถ “รู้” “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรามสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง “อวิชา ๙” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิฐิ” (มิจฉาทิฐิ) แค่ว่า “ปรโลก” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธรูปเจ้าทรง นิยามความเป็น “อาริยะ” จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น **โลกุตระสังข** จึงจะเป็น **มรรคผล** ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนี้ก็เกิดจากการปฏิบัติ **ที่ถึงพร้อมด้วยวิชิชาและจรณะ**

ถึงพร้อมอย่างไร “**จรรยา**”ที่เกิด**“วิชา**”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่นในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้นัยสำคัญอย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจนัยแฝง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณได้ตั้งโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า **“มรรคองค์ ๘”** ปฏิบัติอย่างไร และเมื่ออะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น**..คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาทุศ”**

[ผู้ที่**“พหูสูต”**นี้ คือ**“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักแจ้งในธรรม อันเป็นอุตรตรินุสสรธรรมของตน”** เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น**“คุณวิเศษ”** (อุตรตรินุสสรธรรม) **นั้นๆจริง**]

ด้วยประสิทธิภาพแห่ง**อริปัญญาสิกขา**ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า เมื่อศึกษาอย่าง**สัมมาทิฏฐิ**และปฏิบัติก็จะรู้อยิ่งใน**นามธรรม**นั้นๆได้ ซึ่งเป็น**“ความรู้”**ที่ผู้ศึกษาจะสามารถใช้ เป็น**“เครื่องมือ”**ได้ดีกว่าสามัญปุถุชนทั่วไป(อุตรตรินุสสรธรรม) ที่ไม่เคยฝึกฝนอย่างเป็นหลักสูตรจนสำเร็จเป็นกิจจะลักษณะ จึงไม่สามารถจะใช้เป็นธรรมมาวุธได้

แต่ถ้าตั้งใจเรียนรู้อะไรๆ ก็จะเกิดได้มีได้ เป็นวิทยาศาสตร์ ไม่ลึกลับ ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดที่พิสดารไม่ได้

จิตหรือวิญญาณที่“ถูกรู้” ก็คือ **จิตของเราเอง** เป็น**“สิ่งที่ถูกรู้”** จึงเรียกว่า**“รูป”** เมื่อเป็น**นามธรรม** ก็ใช้ภาษาบัญญัติเรียกให้ชัดขึ้นว่า**“นามรูป”**หรือ**“นามกาย”**

ส่วน**จิตหรือวิญญาณ** ที่ทำหน้าที่**“หยั่งรู้”** ก็คือ **จิตของเราเอง**อีกนั่นแหละ ที่เป็น**“ตัวรู้”**หรือ**ญาณ** ซึ่งเป็น**ความรู้ขั้นญาณหรือความรู้ขั้นพิเศษ** แบบพุทธศาสนา

ซึ่งถ้า**“มั่นใจคนผู้ใดยังมี“ธาตุรู้คือวิญญาณทำหน้าที่อยู่”(วิญญาณรู้สติ)**

ถึงแม้จะมี**สติสัมปชัญญะ** แต่**สติสัมปชัญญะ**ก็ยังแค่**สติสัมปชัญญะขั้นปุถุชน**

หรือแค่**สติสัมปชัญญะขั้นกัลยาณชน**เท่านั้น

หรือมี**สติสัมปชัญญะ**แต่ไม่**สัมมาทิฏฐิ**ตามทฤษฎีของ**พระพุทธเจ้า**

จิตใจของ**ผู้นั้น**ก็นับว่า **ยังมี“อวิชา”**

เพราะมี**ความรู้ทางพุทธศาสนา**ยังไม่ถูกต้องถูกแท้ ถูกถ้วน(**สัมมาทิฏฐิ**)

จึงฝึกฝนแล้ว**“อริปัญญาสิกขา”**ก็ไม่อาจจะเจริญถึงขั้น**สามารถกำหนดรู้“นามรูป”**ได้

จึงไม่สามารถศึกษาฝึกฝนปฏิบัติจนกระทั่ง**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**ใน**“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”**และ**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**ใน**“กาม-เวทนา-ตัณหา”**อย่าง**บริบูรณ์** แล้ว**“กำจัด“กิเลสกาม-กิเลสในเวทนา-กิเลสในตัณหาที่ยังเป็นภพเป็นชาติ”**อันเกิดจาก**“อาหาร ๘”**นั้นๆได้

ตราบใด ผู้ที่**“อวิชา”**อยู่ **ไม่มีปัญญารู้“อาหาร ๘”**

แต่**ชีวิตก็ยังอาศัย“อาหาร ๘”**นี้**อยู่**

กิเลสจึงยังหนำขิ้นโตขึ้นตราบนั้น เป็น**อทิปปัจจยตา**

หรือเป็น**ปฏิจจสมุปบาท**ไปตลอด **ไม่มีหยุดหย่อน**

ดังนั้น คนปุถุชนที่มี**กิเลสลดน้อยลง**ได้จริง จึงจำเป็นต้องมี**ความรู้ระดับ วิปัสสนาญาณ หรือ วิชชา ๘**

ความรู้ระดับวิปัสสนาญาณ หรือ วิชชา ๘ ที่ว่านี้ คือ**ความรู้**ที่ต้อง**“รู้”**ชนิด**“ปัสสตี,ปัสสิ”**หรือ**“ปัสสนา”**ซึ่งเป็นศัพท์ที่อยู่ในหมู่ความหมายเดียวกันคือ**ต้องเผชิญของจริง**หรือ**ต้องสัมผัสสิ่งจริงนั้นๆ** หมายถึงต้อง**“รู้”**ถึงขั้น**“เห็นหรือพบ”**ของจริงนั้นๆหลักๆโทน่เท่ากันทีเดียว

จะไม่ใช้การรู้แค่**“ตรรกะ”** หรือรู้ด้วยความนึกเอาตามเหตุตามผล รู้ด้วยการขบคิดจนละเอียดล่องถึงผลสูงสุด หรือรู้ด้วยการอนุมาน รู้ด้วยการคาดเดา การเก็ง

แต่ต้องเป็น**“การรู้”**ด้วย **ทวาร ๖ สัมผัส “สิ่งที่ถูกรู้”**

นั้นอยู่หลักๆเป็นปัจจุบัน ซึ่ง**รู้(ชานาติ)เห็น(ปัสสตี)“ธรรม”**ขั้น**“นามธรรม”**แท้ๆทีเดียว ที่เป็น**“สิ่งที่ถูกรู้”**อยู่ขณะนั้น

เช่น **รู้เห็น“จิต”** **รู้เห็น“เจตสิก”** **รู้เห็น“เวทนา”** เป็นต้น

และ“นามธรรม”ต่างๆที่ว่ามี “อสังขาร” ด้วยนะ คือไม่มีสรีระ

“สรีระ” นั่นก็คือ ร่างกาย “อสังขาร” ก็ไม่มีร่างกาย ไม่มีโคม ไม่มีรูปร่างให้เห็นด้วยตา หรือซัดๆครบๆก็คือ เป็น“การเห็น”(ผัสสฺ)ที่ **ไม่มี“รูป, เสียง, กลิ่น, รส, เย็น ร้อน อ่อน แข็ง”**ที่สัมผัสแล้วก็ **“รู้เห็นได้”** เหมือนที่ทวารทั้ง ๕ ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย“เห็น”(ผัสสฺ) **โดยการสัมผัส**

แต่“การเห็น”(ผัสสฺ)ที่ **ไม่มี“รูป, เสียง, กลิ่น, รส, เย็น ร้อน อ่อน แข็ง”**ที่สัมผัสแล้วจึง **“รู้เห็นได้”**ของ“วิชาที่เรียกว่า วิปัสสนาญาณ” นี้ก็“เห็น”(ผัสสฺ)ได้แจ้งจริงชัดเจนยิ่ง **โดยการสัมผัส“เห็น”**ดูจเดียวกับกับทวาร ๖ สัมผัสเห็น

ซึ่งเป็น“การเห็น”(ผัสสฺ)ได้ ด้วย“ใจ”(ในใจ)ที่เป็น “ญาณ”(เรียกว่าวิปัสสนาญาณ)เท่านั้น **ไม่ใช่“เห็น”เป็นรูป เป็นร่าง** ดังที่ตาภายนอกเราเห็น“รูปร่างตัวตน” มีสรีระ ร่างกาย เช่นที่มีรูปร่างสีเส้นแสงให้“ตา”เห็น

และ“การเห็น”(ผัสสฺ)ด้วยญาณนี้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ว่า **“เห็น”(ผัสสฺ)**ด้วยญาณของเราเองที่สัมผัสรู้ได้เท่านั้น ไม่ใช่การคิดเอาหรือจินตนาการ แต่“เห็น”ด้วยสัมผัสจากสภาพ“**อาการ**” มี“**นิมิต**”ในใจ

“**นิมิต**”คือ“**อาการ**ของใจ”ขณะนั้นแสดงภาวะปรากฏที่เราจับ“**อาการ**”แล้วเราก็กำหนดหมายมีลักษณะ**เครื่องหมาย** (นิมิต)ให้ผู้รู้กำหนดรู้เอาเองได้ เป็น**ลีลา“อาการ**”เท่านั้น ไม่มีรูปร่างเส้นแสงสีเสียงกลิ่นรสอะไรเลย แต่รู้ได้ด้วย“**อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ**” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ นั่นได้ ด้วย“**ญาณเฉพาะของตนเอง คนอื่นไม่อาจ“เห็น”ร่วมด้วยได้**

ซึ่งเป็น**ญาณทัสสนะพิเศษ** หรือเป็น**ปัญญาที่รู้ยิ่งกว่าความรู้ปุถุชนปกติทั่วไป**(อุตริมนุสสรธรรม)ที่มีกันเป็นสามัญ และพระพุทธเจ้าตรัสเรียกว่า **“วิชา ๘”** อันมีระบุมอยู่ใน“**พุทธคุณ ๘ ของพระพุทธเจ้า**”

ได้แก่ **“วิชาจรณสัมปันโน”** นั่นเอง และ**“วิชาจรณสัมปันโน”**นี้ก็คือ“**พุทธธรรม**”แท้ๆ ของชาวพุทธทั้งหลายที่ผู้ต้องการความเจริญความประเสริฐที่แท้จริงทุกคนจะต้องพยายามให้“**สัมปันโน**”(สำเร็จ)ให้ได้

“วิชาจรณสัมปันโน”แยกเป็น**“วิชา”** และ**“จรณะ”** ส่วน**“สัมปันโน”**ก็คือ **ถึงพร้อมแล้ว** หรือ**สำเร็จ, สัมบูรณ์, ดีพร้อม** หรือ**กอบปรด้วย, มีอุดมด้วย“วิชา”และ“จรณะ”**

“วิชาจรณสัมปันโน” ก็คือ **ถึงพร้อมด้วย“วิชา”** และ**“จรณะ”**

วิชา ก็คือ **“วิชา ๘”** ซึ่งมี**“วิปัสสนาญาณ”**เป็นข้อที่ ๑ และท้ายสุดข้อที่ ๘ คือ **“อัสวักขยญาณ”**

วิชา หมายถึง ความรู้ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ที่สามารถรู้“**ปรมาตถธรรม**” รู้“**โลกุตระธรรม**” รู้ความเป็น“**เทวะ**”(เทวนิยม) และความเป็น“**อเทวะ**”(อเทวนิยม)อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ **วิชา** มีความหมายคนละข้อตรงข้ามกับคำว่า **อวิชา** **อวิชา** ไม่ใช่“**ความไม่รู้**”ที่หมายถึง“**โง่**”เพราะสมองไม่ดี เพราะไอคิวไม่สูง หรือเพราะไม่ได้เรียนรู้วิชาการต่างๆ **อวิชา** นั้น มีนิยามไว้ชัด ว่า มีอยู่ ๘ ข้อหลัก หาดูได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๔ ข้อ ๗๑๒ “**อัสวาโคจฉณะ**” ได้แก่

๑. **ไม่รู้“ทุกข์”(ทุกข อัญญาณัง)**
๒. **ไม่รู้เหตุให้เกิดทุกข์”(ทุกขสมุทเย อัญญาณัง)**
๓. **ไม่รู้“ความดับทุกข์”(ทุกขนิโรธ อัญญาณัง)**
๔. **ไม่รู้“ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์”(ทุกขนิโรธคามินิยา ปฏิปทาย อัญญาณัง)**
๕. **ไม่รู้“ในส่วนอดีต”(ปุพพันเต อัญญาณัง)**
๖. **ไม่รู้“ในส่วนอนาคต”(อปันเต อัญญาณัง)**
๗. **ไม่รู้“ทั้งในส่วนอดีตและอนาคต”(ปุพพันตาปันเต อัญญาณัง)**
๘. **ไม่รู้“ในปัจจุสมุปบาท ว่า สิ่งทั้งหลายอาศัยกันและกันเกิดขึ้น”(อิทิปัจจุสมุปบันเนสฺสมัมเมสุ อัญญาณัง)**

วิชา จึงไม่ใช่ความรู้สามัญตามที่คนทั่วไปในโลกแสวงหากัน และไม่ใช่ที่เล่าเรียนกันอยู่ในมหาวิทยาลัยสูงถึงชั้นดอกเตอร์ ที่ภาษาไทยเขียนว่า**“วิชา”** ซึ่งรู้กันเป็นสามัญ ดังนั้น ผู้มี**“วิชา”**ความรู้ที่คนทั่วไปแสวงหากันเป็นสามัญนี้ แม้จะมี**“วิชา”**มากเก่งยอดเป็นปราชญ์ขนาดไหน ก็ไม่ใช่**“ความรู้”**ที่เรียกว่า**“วิชา”**

คนมี**“วิชา”**อาจจะ**ไม่มีความรู้**ที่เป็น**“วิชา”**เก่งเท่ามากเท่ากับคนที่มี**“วิชา”** แต่คนมี**“วิชา”**สามารถ**“พันทุกข์”** เป็น**อารยชน**(คนประเสริฐ) **บรรลุเป็นอรหันต์**ได้

ส่วนคนมี**“วิชา”**ต่อให้เก่งเป็นปราชญ์ราชบัณฑิต อัจฉริยะปานใด**“วิชา”**ก็ไม่พาให้บรรลุเป็นอรหันต์ได้ และคนผู้มี**“วิชา”**ที่ไม่แสวงหา**“วิชา”**เลยนั้นต่าง

หาก ที่มีกลาดเกลื่อนดาษดื่นมากเต็มสังคม เป็นคนเก่งแต่ “วิชา” แล้วก็ใช้แต่ “วิชา” ทำมาหากิน แย่งชิงกอบโกยลาภ ยศสรรเสริญโลกียสุข เช่นหมากันอยู่ในสังคม ใครเก่งก็อยู่

อย่างได้เปรียบ ใครไม่เก่งก็เป็นเบี้ยล่าง อย่างที่เห็นๆ เต็ม สังคม ทุกสังคม ในโลกปุถุชนสามัญ จึงมีแต่การสร้างทุกข์ เพราะเป็นปุถุชนผู้โลกิธรหลงอยู่ในโลกีย์ ไม่ได้

เรียนรู้ “วิชา” ลดกิเลสจริงจัง จึง “หลงโลก” แน่นนอน ยังมี “วิชา” เหนือกว่าผู้อื่น ก็ใช้ “วิชา” นั้นเองแย่งกันแข่งกัน กอบโกยลาภยศสรรเสริญโลกียสุข ให้ได้มากได้เหนือใครๆ

อย่างไม่มีขอบเขต ไม่มีพ้อ ไม่มีสิ้นสุด ไม่หยุดมีหยุดเอา ที่ “อวิชชา” ซัดก็คือ ทำลายคนร่วมโลก ทำลายโลก ทำลายธรรมชาติ ทำลายสิ่งแวดล้อมด้วยความฟุ้งเฟ้อ

ฟุ่มเฟือย สรุ่ยสร่าย หูหว่า ทำลายคนในสังคมด้วย กิเลสที่ “อวิชชา” เพราะไม่ศึกษาฝึกฝนจนมี “วิบชา” นั้นเอง และที่คนยุคนี้ได้เข้าใจเพี้ยนผิดไปจาก “ความจริง”

หลงผิดไปอย่างมาก ก็คือ ผู้มี “วิบชา” นั้น ต้องตัดขาดจาก “วิชา” ไปเลย มันเป็นเรื่องของพวกเขาโลกีย์ “เขา” ไม่ใช่เรื่อง ของธรรมะ ไม่ต้องไปยุ่งกับพวก “เขา” ต่างคนต่างอยู่ ถือว่า ไม่ใช่กิจสงฆ์ไปเลย อะไรก็ว่าไป ที่จะพุดให้ตัดขาดกัน

ซึ่งความหมายสำคัญก็คือ หมายเอาว่า ธรรมะ คือ ความบริสุทธิ์ สิ่งสะอาด อย่าไปเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ ตรงนี้ต้องขออธิบายนิดหน่อย คำว่า ธรรม นี้ หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่าง อะไรๆ ก็เป็น “ธรรมะ” ทั้งนั้น ชั้นแรกที่ควรรู้ ก็คือ

ธรรม หมายถึง ดี **อธรรม** หมายถึง ไม่ดี **ธรรม** หมายถึง ถูก **อธรรม** หมายถึง ผิด **ธรรม** หมายถึง แท้ **อธรรม** หมายถึง ไม่แท้ เป็นต้น

จริงๆนั้น อะไรที่คนสามารถ “ตามไปรู้ได้” หรือ “เรียนรู้ได้” คือ ธรรม ทั้งนั้น แม้แต่ความเป็น “สุญญตธรรม” คือ

ว่างเปล่าแท้ๆ ไม่มีอะไรแท้ๆ เราก็ยังเรียกว่า ธรรมะ หรือนอกโลกที่ไกลแสนไกลที่ “ตามไปเรียนรู้ได้” เช่น ดิน น้ำ

ไฟ ลม อากาศ อวกาศ ดวงดาว ดวงอาทิตย์ เนบิวลา แก๊สลัดชี่ สารพัด ก็คือ ธรรม ซึ่งจัดอยู่ในหมู่ “รูปธรรม” และเป็นธรรมะที่จัดอยู่ในหมู่ “นามธรรม” เช่น จิต เจตสิก

รูป นิพพาน ซึ่ง “ตามไปรู้ได้” ถึงภาวะที่ “ทำให้เกิดขั้นที่ตน วนเป็นความจริงที่เรียกว่า “นิพพาน” ก็คือ ธรรมะ และ “นิพพาน” นี้เองคือ “ธรรม” สูงสุดของศาสนาพุทธ

วิชา คือ ความรู้ที่จะเรียนรู้ “ธรรม” จนกระทั่ง “เห็นชนิดรู้แจ้ง” (สัจฉิ) นิพพาน เป็นที่สุด จึงจะเป็นผู้บรรลุ ถึง “ธรรม” ที่สูงสุดด้วย “วิชา” นั่นคือ ไม่มี “อวิชชา” แล้ว จบสุดแล้วในความเป็น

มนุษย์ คือ เป็นคนที่มี “ใจ” สูงสุดแล้ว (มนุษย์ คือ ผู้มีใจสูง) “วิชา” สามารถเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ควรเรียน ซึ่งรวมทั้งความรู้ที่เรียกว่า “วิชา” ด้วย แม้แต่ “วิชา” การเมือง เพราะสำคัญกับสังคมแห่งความเป็นมนุษย์อย่างยิ่ง

ส่วน “วิชา” นั้นเป็นที่รู้กันทั่วไปอยู่แล้วว่า หมายถึง “ความรู้” ที่เรียนกันไม่ใช่เพื่อบรรลุนิพพาน เป็น “ความรู้” ที่นำไปประกอบอาชีพเลี้ยงชีวิตเป็นหลัก แม้แต่ “ความรู้” ทางธรรมทุกลัทธิ หาก “มีจิตที่พบนิพพาน

ขอยืนยันว่า คนเข้าใจผิดกันไปเอง เพราะสอนมาผิด กันนั่นเองว่า คนที่เรียนรู้ “วิชา” ต้องไม่ยุ่งกับ “วิชา” ไม่สามารถเรียน “ความรู้” ที่เป็น “วิชา” หรือย่นนำ “ความรู้” ที่เป็น “วิชา” นี้แหละไปใช้กับสังคม ไปช่วยสังคม ก็ไม่ได้

[แต่ที่น่าสังเกตอย่างมีนัยสำคัญก็คือ คน “วิชา” นั้นแหละยัง บิดเบือนจาก “สังคม” เลี้ยวชีพตนอยู่นะ หรืออาศัยทุกสิ่งทุกอย่างทาง วัตถุจาก “สังคม” ตลอด ดีไม่ดีหลอกเอาอะไรอะไรจากสังคมเขาด้วย

แต่ไม่ช่วยสังคม ไม่ทำงานที่ควรช่วยสังคม คิดดูเถิด ออกตัญญูใหม่] ที่ถูกต้องแท้จริงนั้น คน “วิชา” มีใช้ว่ามี “วิชา” ไม่ได้ ซึ่ง “คน” ก็ต้องทำงานที่เป็น “วิชา” ถ้า “สัมมาทิฐิ” ใน

ความเป็นพุทธศาสนาจริง ไม่ว่าจะป็นฆราวาส หรือนักบวช เพียงแต่ว่า “นักบวช” นั้นมี “วินัย” หรือมีหลักเกณฑ์ ที่ต้องอยู่ในกรอบ ต้องละเว้น “วิชา” บางอย่างบ้าง มิใช่

จะไปทำอะไรไปเสียทุกอย่าง เหมือนฆราวาสไปเสียหมด เพราะ “นักบวช” คือ ผู้ไม่ต้องสะสม ไม่ต้องมีสมบัติวัตถุ ทั้งวัตถุสมบัติหมดแล้ว (โภคคณธบายะ) ไม่ควรทำอย่าง ดั่งนั้น นักบวชแม้จะสอนเรื่องเกี่ยวกับ “วิชา” แก่ ฆราวาส ก็ได้ เท่าที่ตนสามารถรู้ ถึงขั้นรู้ดีก็ทำตาม แต่ก็

“วิชา”คือ ความรู้ความสามารถที่จะทำงานได้รับลาภ ได้ผลผลิต ได้สิ่งแลกเปลี่ยนที่จะนำมาเลี้ยงชีพสำหรับผู้ยังต้องอยู่ใน“อาชีพ”ที่ยังไม่พ้น“ลาภาน ลาภัง นิหิตังสนตา” (เลี้ยงตนด้วยลาภแลกแลก) แต่สำหรับ“นักบวช”มีวินัยหลายข้อ ทำงานมี“ลาภแลกแลก”ไม่ได้(ลาภาน ลาภัง นิหิตังสนตา ซึ่งเป็นมัจฉาอาชีพข้อ ๕ ที่นักบวชทำไม่ได้) ไม่สะสมเงินทองเข้าของที่มีค่าทางโลกเขาแล้ว(ชาตรูปชตปฏิกคหหา เวรมณิ)

แต่สำหรับ“คน”ทุกคน ไม่ว่าจะนักบวชหรือฆราวาส เมื่อยังเป็นคนก็ต้องมี“วิชา”เพราะเป็นความรู้เพื่อทำอยู่ทำกิน น้อยหรือมากก็ตาม “วิชา”จะเรียนจากไหนก็ตามในโลก คนทุกคนก็ต้องมีความรู้ความสามารถ ที่จะนำมาทำงานเพื่อเลี้ยงชีพเน่ๆในความเป็นชีวิตคน ซึ่งผู้เป็น“นักบวช”ก็ต้องมีเช่นกัน แต่ทำได้ตามวินัยที่มี จะทำงานที่“ควรทำ”เท่านั้น นั่นคืองานนั้นก็ต้องเป็นงาน“อนวัชชะ”(งานที่ไม่เป็นโทษ งานที่ปราศภัยตำหนิไม่ได้)

ผู้จะเข้าใจและมีความรู้ว่างานใดเป็น“อนวัชชะ”นั้น ต้องมี“วิชา”จึงจะรู้งานที่มีโทษภัยได้ดี ยิ่งกว่าคนมี“วิชา” เพราะมี“พลังปัญญา”ที่รู้แจ้งในความเป็น“อบาย”ของโลก

อีกอย่าง ที่เข้าใจผิดกันมากก็คือ เชื่อว่า นักบวชหรือผู้ศึกษา“วิชา”จะเรียน“วิชา”ไม่ได้ มีความรู้ใน“วิชา”ที่ควรรู้ควรเรียนด้วยไม่ได้ จะทำงานที่เป็น“วิชา”ก็ไม่ได้

ที่ถุกนั้นผู้ศึกษา“วิชา”ก็เรียนรู้ฝึกฝน“วิชา”ได้ด้วย เพียงแต่มีข้อแม้คือ “วิชา”ที่ควรเรียนควรรู้ และต้องเป็น “วิชา”ที่นำไปทำงาน“อนวัชชะ”(งานที่ไม่เป็นโทษ) เท่านั้นด้วย

“วิชา”ที่ไม่ควรเรียน เป็นต้นว่า เตรีจจานวิชา วิชาที่ขวางทางนิพพาน หรือไสยศาสตร์ วิชาที่เมื่อเรียนแล้วพาดนหมกมุ่นมัวเมาหลงมกยไปกบความเพลิดเพลินทางกามทางอบาย วิชาที่เป็นข้อห้ามไว้ในจุฬศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล

“ความรู้”หรือ“วิชา”อันควรแก่ชีวิตที่ดีของมนุษย์ซึ่งเป็นคุณค่าแม้จะไม่ใช้ความรู้พาไปนิพพานโดยตรง แต่เป็น “ความรู้”ที่มี“ประโยชน์”สำคัญต่อชีวิตคน ที่ต้องอาศัยอย่างจำเป็น ก็สมควรเรียนทั้งนั้นแหละ เพราะเป็น“ประโยชน์”ไม่แก่“ตน”ก็แก่“ท่าน” ทุกคนจึงต้องสำคัญที่“ประโยชน์”

พุทธไม่ใช่ศาสนาที่เห็นแก่“ประโยชน์ตน”ถ่ายเดียวเท่านั้น ประเด็นนี้สำคัญอย่างยิ่ง เพราะศาสนาพุทธทุกวันนี้

หลงผิดไปมาก จนสุดโต่งไปเห็นว่า ผู้มุ่งนิพพานจะต้องปฏิบัติแบบอยู่แต่ผู้เดียว หนีคนให้ไกล อย่าคิดถึงใครทั้งสิ้น ลืมอะไรให้หมด ลืมแม่แต่พระอนุสาสนีที่สำคัญ คือ“สาราณียธรรม”ไปแล้ว ไม่เห็นแก่ประโยชน์ท่านเลย เห็นแต่ประโยชน์ตนถ่ายเดียวสุดโต่ง เหมือนศาสนาหลายศาสนา

ตามความเป็นจริงของชีวิตต้อง“อาศัย”กันและกัน เช่น เป็นภิกษุ ไม่สะสมอะไรแล้ว ก็ต้องบิณฑบาต ฟังสั่งคมอยู่นะ ต้อง“อาศัย”งานที่จำเป็นและสมควรสำหรับชีวิตที่เป็นอยู่อันควรยิ่ง จึงควรเรียนทั้งนั้นไม่ว่า“วิชา”หรือ“วิชา”

แม้แต่ผู้มี“วิชา”ก็เรียน“วิชา”ได้ด้วย และควรเรียนยิ่ง ตามความเป็นพุทธนั้น ศึกษาไปพร้อมกันได้เลย

แต่เพราะสอนกันมาผิด ชาวพุทธได้มัจฉาทิฎฐิ์ไปมาก ไปยึดเอาทฤษฎีของลัทธิอื่นศาสนาอื่นกันมา แล้วหลงว่าเป็นของพุทธ เช่น หลงยึด“สมาธิ”แบบทั่วไปว่าเป็น“สัมมาสมาธิ” หรือหลงยึดว่า จะปฏิบัติเพื่อไปนิพพาน เพื่อลดกิเลส นั้นต้องไปนั่งหลับตา ปฏิบัติ“สมาธิ”แบบที่ต้องแยกตัวออกไปนั่งเฉยๆ ทำอะไรไม่ได้ ต้องหลับตาสะกดจิตเข้าไปในภวังค์ ว่า นี่คือ “สัมมาสมาธิ” เป็นต้น

จึงเป็นการเข้าใจผิด หลงผิด สับสน จนเข้าใจยาก เพราะศึกษาพุทธ“มัจฉาทิฎฐิ์”นี้เอง “วิชา”กับ “วิชา” จึงถูกแยกกันอย่างมีนัยสำคัญ

และเข้าใจผิดไปไกลว่า “วิชา”เป็นความรู้ที่จะมีความรู้แบบ“วิชา”เขามิเขาเก่งกันนั้นไม่ได้เลย

ซึ่งเป็นการเข้าใจผิดไปไกลมากอย่างยิ่ง

ความจริงนั้น ผู้ที่จะมี“วิชา”นั้นจะมี“วิชา”ได้ด้วย และจะมีอย่างดี คือ“วิชา”ตามที่โลกเขามิทั้งหมด ในความรู้ที่เป็น“วิชา”จะสามารถรู้ว่า “วิชา”อะไรไม่ควรมี “วิชา”อะไรไม่ควรเรียน ก็ไม่เรียน ไม่ต้องมี

โดยเฉพาะ“วิชา”ทางโลกนั้น คือความรู้ที่ไม่สามารถกำจัด“กิเลส”ได้อย่าง“สัมมาทิฎฐิ์”(ถูกต้องถูกแท้ถูกถ้วน)จนกระทั่งหมดสิ้นเกลี้ยงได้สัมบูรณ์ และหมดจริงสนิทนานถึงขั้นเที่ยงแท้(นิจจัง) ยิ่งยืน(ฐวัง) ตลอดกาลนรันดร์(ัสสตัง) ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่นไปอีก(อบริตถมธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหริัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังขပ္ปัง)ได้เลยสัก“วิชา”เดียว เพราะไม่มี“วิชา”ใดจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กิเลส”

หยาบ-กลาง-ละเอียดได้จริง จนถึงขั้น“อนุสัยหรืออาสวะ” เหมือนศาสนาพุทธ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า ศาสนาที่ไม่มี “มรรค อันมีองค์ ๘” จะไม่สามารถมีภูมิอาริยะที่เป็นโลกุตระ ต้องเรียน“วิชา”ของพระพุทธศาสนา และต้อง **สัมมาทิฏฐิ**ด้วย จึงจะสามารถกำจัด“กิเลส”ได้จริง จนสิ้นเกลี้ยงสนิทจริง และยิ่งยืนถาวรสัมบูรณ์ได้สูงสุดแท้

และผู้ศึกษาพุทธศาสนาที่บรรลุธรรมได้อย่างแท้จริง นั้น **“พลังปัญญา”**พร้อมกับ**“พลังอีก ๓”** ได้แก่ **พลังวิริยะ-พลังอนวัชชะ-พลังสังคหะ** (ครบความเป็นผู้มี“พลัง ๔”ของหมวดธรรมนี้) ซึ่งจะมีประสิทธิภาพพิเศษยิ่งกว่าสามัญ

“จิต”ก็เป็น**“โลกุตรจิต”** คือ จิตมี**“สัมมาสมาธิ”**

“สัมมาสมาธิ”ของพุทธนั้น คือ**“จิต”**ที่พร้อมพรุ่งไปด้วย**“สัมมาญาณ”**กับ**“สัมมาวิมุตติ”** เพราะได้พัฒนาเป็น

อารยธรรม-โลกุตรธรรมสั่งสมมาตลอดสายของการปฏิบัติ **“ไตรสิกขา”**เมื่อได้ศึกษาฝึกฝนจนเจริญเป็น**“จิต”**ที่สัมบูรณ์แล้ว ถึงขั้นมี**“ความตั้งมั่นแข็งแรงยืนยงอย่างยั้งตลอดกาล”**(নিজจ.ฐวัง.สัสตัง ฯลฯ) อำนาจของความเป็นโลกีย์ทำอะไรผู้บรรลุธรรมหรือมี**“สัมมาสมาธิ”**สัมบูรณ์แบบพุทธนี้ไม่ได้ แม้จะทำให้ตกต่ำเป็นทาสโลกีย์ก็ไม่ได้อีกแล้ว

เพราะจิต**“อยู่เหนือ”**(อุตตระ)ความเป็นโลกีย์สัมบูรณ์นิรันดร์แล้วจริง

นี่คือ**“สัมมาสมาธิ”**ที่เป็น**“โลกุตรจิต”**ของ**อารยชน**

ส่วน**“ปัญญา”**ก็เป็น**“โลกวิทู”** คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็นโลก ที่หมุนวนอยู่กับ**“ความสุข-ความทุกข์-ความไม่สุขไม่ทุกข์”** และ**“ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”**ของโลก ที่เป็น**“โลกอบาย-โลกกามคุณ ๕-โลกรรรม ๘-โลกอัตตา ๓”** หรือ**โลกอุปปาติกะที่เป็นสัตว์เทวดามารพรหม** และได้ปฏิบัติจน**“หลุดพ้นความเป็นสัตว์อุปปาติกะ”**ทั้งหลาย(วิสังโยค.พันสังโยชน)ไปตามลำดับกระทั่งที่สุดสัมบูรณ์

โดยมี**“พลังปัญญา”**สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น**“เวทนียม”**บริบูรณ์ แล้วปฏิบัติกระทั่ง**“ดับความเ็นสัตว์เทวดามารพรหม”**ในความเป็น**“สัตว์อุปปาติกะ”**ได้สำเร็จเป็นวิทยาศาสตร์ เพราะมี**“วิชา ๔”ตามพระอนุสาสนี เป็น“อนุสาสนีปฏิหาริย์”** สัมบูรณ์ด้วย**“สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ”** สั่งสมลงเป็น**“สัมมาสมาธิ”** จึงหลุดพ้น**“ความเป็น**

สัตว์เทวดามารพรหม”ได้**สัมบูรณ์**

การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“สัตว์อุปปาติกะ”**ได้อย่างจริงแท้ สัมผัสของจริงทั้ง**“ความเกิด-ตั้งอยู่-ดับไป”**อย่างบริบูรณ์ ฉะนั้นเอง จึงชื่อว่า **วิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณ**

อีกทั้งรู้จักสังคมโลก รู้จักความเป็นโลกีย์ คือ **ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข**ที่คนโลกีย์ตกเป็นทาสหนักหนาสาหัส ซึ่ง**“จิตวิญญาณ”**ตัวที่**มั่นติดยึดโลกีย์ทั้งหลาย อาริยกุศลของพุทธ**ก็ได้ปฏิบัติกำจัด**ตัวนั้นจนดับสนิท**ได้จริงสัมบูรณ์ จึงพ้น**“อวิชา”**ในความเป็น**“เวทนียม”**แท้จริง

•••

ที่นี้ก็เป็นปัญหาของ คุณ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

- ๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
- ๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
- ๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชั้น ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่าย ๆ คือ ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ **กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”**ได้แก่ **ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชา “ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถามเต็มออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะเห็นได้ว่า**“ชีวิตนี้”**เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ

“พีชะ” เกี่ยวกับ “จิต” และจะเกี่ยวกับ “กรรม” เกี่ยวกับ “ธรรมะ” อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด “ความเป็น” (ภาวะ) ของแต่ละ นิยามกัน แคะไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้ [และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่ง เรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม” หรือ “การกระทำ” ที่เกิดขึ้นของ “เจ้าของชีวิต” ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น “**ทรัพย์ของตนๆ**” (กัมมัตสกะ) แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจ บันดาลบันดาล “ชีวิต” ของผู้นั้นๆ ไป トラบ “ปรีนิพพาน” ที่เดียว เพราะ “**กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน**” แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับ วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ “กรรม” กับ “ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ” (วิบาก) นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชะตาเดินไป ใครจะประสบ กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก “กรรม” หรือ “การกระทำ” ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม “กรรม” ไม่ว่าจะเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี “**วิบาก**” (ผลแห่งกรรม) มาก จนกระทั่งเป็น “**พลัง หรือฤทธิ์พิเศษ**” ก็เป็น “**บารมี**” จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลก หรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาด พิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็ **เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญ บารมี” ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบ ก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาบ]

“**อำนาจพิเศษ**” ตามนัยดังกล่าวนี้ **นี่เองที่มนุษย์นับถือ ว่า เป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ” หรือ “เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือ แม้แต่ “**อำนาจของขาตาน**” ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มี บารมีแห่ง “**กรรมวิบาก**” อย่างใดๆ ถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี “**ผลบุญ**” ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี “**อำนาจ พิเศษ**” หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี “**พระเจ้า**” ที่จะบันดาล บันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก “**พระเจ้า**” อย่างสุดร้อง สุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี “**พระเจ้า**” บันดาลให้แก่ๆ มิหนำซ้ำ

สำหรับผู้มี “**ผลบาป**” ของตนจริง ก็จะมี **ขาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ ที่เดียว เป็นผู้บันดาล บันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้เป็นไปตาม ฤทธิ์ แรงแห่ง “**ผลบาป**” ของผู้นั้นๆ นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่ นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวน ว่า “**เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า**” ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลว ต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่กี่ “**พระเจ้าลงโทษ**” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง “**อำนาจขาตาน**” ต่างหากชนะ “**พระเจ้า**”]

“กรรม” ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนี้ที่เดียว

ด้วยเหตุว่า “กรรม” เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น ถึงปานฉะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“**กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาทิ-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ-กัมมปฏิสรโณ**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็ เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆ นั้น มีเนื้อหาและนัย ละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยั้งกัน ในที่นี้ก็จะขอ ให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น ทรัพย์ของตนทั้งหมด ไม่ว่าจะทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม” ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละของรูลักษณะไหน แม้แค่ เกิดเป็น “ชาติริเริ่มดำริ” ขึ้นในใจ (อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันทั้งห้า คือ “กรรม” สั่งสม เป็น “วิบาก” (ผลของกรรม) นับเป็น “มโนกรรม” แล้วทีเดียว อันคือทรัพย์ คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า “กัมม” ที่นำหน้า คำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ “กรรม” ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]**

[รายละเอียดของ “**กัมมัตสกะ**” หรือ “**กัมมัตสโกมทิ**” และ “**กัมมทายาทิ**” ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ “**กัมมโยนิ**” ก็ได้ อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง “**กัมมพันธุ**” จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง “**กัมมปฏิสรโณ**” ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ “กรรม ทั้ง ๕” เราเพิ่งเริ่มอธิบาย “**กัมมปฏิสรโณ**” ใน ฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“**ทางประพตีสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน**” ก็คือ “**จรรยา ๑๕**” ดังนั้น **ความประพตีสู่ ๑๕** (จรรยา ๑๕) นี้ จึงเป็น เครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ชี้บ่ง “**ความเป็นพุทธ**”

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราว

ที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัฏสะกะ” อันเป็นของ
ตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมา
ถึง“กัมมปฏิสนธิ” ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง
ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน
ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว
ว่า **“อนุสาสนีปาฏิหาริย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม่“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐
ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดล่อ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้
ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ
ข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ
“จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริย
สังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึง
พร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติ
ตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต
ขั้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขั้นสูงขึ้น และศีลยิ่งๆ
ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ
หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มี
ศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังฆธรรมของแต่ละคน และมี
ศีลยิ่งๆกว่านั้น ก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรม
ถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีพ ไม่มี“การค้าขายผิด”
(มิจฉาอาชีพ ๕) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็น**มิจฉาชีพ**
การค้าขายที่เป็น**มิจฉาชีพ ๕** ข้อนั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มิจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ”
ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์”
กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

เพราะตามลัจจะนั้นคนกินเนื้อสัตว์ที่เป็น**อุทิมังสะ**
แม่“ไม่เจาะจงระบุแก่ใคร”หรือไม่เจตนาให้คนกิน มัน
ก็บาปอยู่แล้ว กินเนื้อสัตว์ชนิดนี้เป็นบาปจริงๆ

เพราะ“เนื้อ”นี้ไม่บริสุทธิ์จาก“บาป” เป็น**เนื้ออุทิต**

มังสะ(เนื้อที่คนเจาะจงหรือจงใจฆ่ามัน) ซึ่งไม่ใช่**เนื้อปวัตต**
มังสะ(เนื้อที่เป็นไปตามธรรมชาติตายโดยไม่มีคนจงใจหรือเจาะจง
ฆ่ามัน) **เนื้ออุทิมังสะ**เป็นเนื้อที่คนเจาะจงหรือจงใจฆ่า ก็
เป็น“เนื้อบาป”แล้วไง เมื่อคนติดคนก็ต้อง“กินเนื้อสัตว์”
คนก็ต้อง“ฆ่า”สัตว์กันต่อไปด้วยประการฉะนี้

แต่ถ้าคนไม่ติดเนื้อสัตว์ หรือไม่ต้องกินเนื้อสัตว์
ไม่เห็นว่าเป็น“เนื้อสัตว์”เป็นอาหาร คนก็จะไม่อ้างว่า“ต้องฆ่า
สัตว์มากิน” เพราะกินพืชพันธุ์ธัญญาหารก็บริบูรณ์แล้ว
ไม่ขาดขาดอาหารอะไรแล้ว รู้จักกินก็แล้วกัน ชีวิตจะยืน
ยาวกว่าคนกินเนื้อสัตว์ด้วยซ้ำ

ดังนั้น พระพุทธเจ้าจึงตรัสโดยอนุโลมเอาไว้ เพราะ
ในโลกมาถึงยุคที่พระองค์อุบัติขึ้นมาในโลกนั้น คนหลง
ผิดได้กินเนื้อสัตว์กันมากมายแล้วในโลก พระพุทธเจ้า
จึงจำเป็นต้องตรัสให้ทั้ง“**อุทิมังสะ**” และมีทั้ง“**ปวัตต**
มังสะ” ว่า เนื้อสัตว์ที่ไม่บริสุทธิ์โดยส่วนสาม อย่ากินเลย
ตามที่ได้พูดถึงมาแล้ว

แม่เนื้อสัตว์ที่เป็น“ปวัตตมังสะ”(เนื้อสัตว์ที่ตายเอง
หรือเนื้อที่เป็นแดนสัตว์กิน)ก็เออะ ก็ไม่ควรกินเลย เดี่ยวจะ
ไป“**ยินดี**”เข้าไป ไปติดยึดเข้าก็เป็น“กิเลส”ติดเนื้อสัตว์
นั่นแหละ“บาป”แล้ว กินเนื้อสัตว์หรือ“**ยินดี**”เนื้อสัตว์อยู่
ไม่มีดีเลย มันก็ต้องกินเนื้อสัตว์ แล้วจะหา“ปวัตต
มังสะ”กินกันย่ำแย่เลย จึงจะไม่บาป มันเป็นการระหนก
หนาแคไหนคิดดูซิ

**การมี“กิเลส”ติดยึด จนทำให้ตนต้อง“อยากได้
มาบำเรอตน”**(ตนต้องได้เสพรสแล้วสุข คือ“กิเลสราคะ” ตน
ได้มาเป็นของตน คือ“กิเลสโลภ” **นี่แหละคือ“บาป” หรือ
“เวร” ตัวสำคัญ ที่เป็น“ความไม่หลุดพ้น”ตัวแท้ หรือ
เป็น“เครื่องผูกสัตว์ไว้”อยู่ในโลกีย์**(สังโยคหรือสังโยชน์)
การกินเนื้อสัตว์จึงยังเป็นทางมาแห่ง**รูลี** หรือทาง
มาแห่ง**กิเลสเน่นอน ไม่มีทางเสี่ยเลย** ว่าแต่ใครปรารถนา
อย่างไรเท่านั้น

ผู้ปรารถนา**ความเจริญ**ที่เป็น**“ความหลุดพ้นจาก
โลกีย์”**ก็ต้องศึกษาให้เข้าใจ ทำ**สัมมาทิฐิ**ให้ได้เกิด
แล้วปฏิบัติให้**สัมมา**อีกด้วย จึงจะบรรลุมรรคผลจริง

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

กำปั้นทุบดิน

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

จู่ ๆ จะมาล้มคำพิพากษาศาลชั้นอุทธรณ์ไปแล้วไม่รู้แล้ว
จึงออกฟิลิปปินส์ โลกสากลที่ไหนเขาทำกันมีทราบ
เวรกรรม สำนักสื่อเลื่องเลื่องแดงแหล่งนิติศาสตร์
นำเป็นห่วงพวกฉลาดตรรกศาสตร์
จนขาดแคลนมนโธธรรมสำนักดี..'

เห็นกงจักรเป็นดอกบัว กลัวอะไรฤาไม่พินาศ

■ วิปริตนิติราษฎร์ วิปลาสหลายมาตรฐาน

นับวันผู้คนยิ่งบ้าดีเดือด เข้ารกเข้าพงจัด
หนักขึ้นทุกที แค่เห็นผู้หญิงยุคนี้แต่งตัว มันน่า
ปวดหัว คุณเธอไม่รู้จะยั่วอะไรใครโดยไม่รู้ตัวเป็น
แน่ หรือตั้งใจเต็มแก่ตามแฟชั่นเขาปั่นกระแส

เดิมทีสตรีงามเพราะปกปิด เตี้ยวนี่มันกลับหัว
ทาง ต้องเปิดเนื้อเผยหนังให้มากที่สุด ๆ เป็น

จุดขายแทนยางอาย ผู้ชายกลับชื้ออายมากกว่า
นั่นคือค่านิยมศีลธรรมไม่สำคัญ สำนักดียอม
ขาดแคลน ไม่เว้นกระทั่งครูบาอาจารย์ กลายเป็น
อาจารย์เพี้ยนเหลือเชื่อ

ดังกรณีนิติราษฎร์ นำโดยนายวรเจตน์ ภาคีรัตน์
อจ.นิติฯ มธ.ออกแถลงการณ์ “๕ ปี รัฐประหาร ๑ ปี
กลุ่มนิติราษฎร์” ให้ล้างบางปฏิวัติ ๑๙ กันยา ๒๕๔๙
โดยให้ถือว่าไม่เคยเกิดขึ้น และไม่มีผลทางกฎหมาย

นิติราษฎร์ยังเสนออีกสามประเด็นคือแก้กฎหมาย
อาญา ม.๑๑๒ หมิ่นสถาบัน เยียวยาผู้เสียหายหลัง
๑๙ กันยา และล้ม รธน. ๒๕๕๐ ที่มาจากเผด็จการ

ผลพวงทั้งหมด เข้าตาทักษิณเต็ม ๆ สุดยอด
ปรารภนาเพื่อไทยแดงทั้งแผ่นดิน ทักษิณเจ็บปวด
แสนสาหัสคาคอถึงทุกวันนี้ เขาพาลโทษตัวแลบ
ปฏิวัติ ๑๙ กันยา เป็นต้นเหตุนั่นแหละ นี่คือจุด
ยืนหยัดหัวชนกำแพงไม่เคยเปลี่ยน !

นิติราษฎร์ออกไอดียกระฉูดรูดมหาราษฎร์ขนาด
นี้ ทักษิณน่าจะตบรางวัลยิ่งกว่าลุงขนม ๒ ล้าน
หลายร้อยเท่า แม้ฝันยังไม่เป็นจริงวันนี้มีโรตอก

ทักษิณสั่ง ยิ่งลักษณ์ลุย แก้วไข่มุกแก้วแก้ว แต่
เอาคืนก็เหลือแหล่

ใครจะขวางได้ งานนี้สภาจะออกกฎหมาย
ตามเป้านิติราษฎร์ยิ่งงืด คงต้องพึ่งพิงนิติเหลิม
เจ้าของวาทะ ทักษิณไม่ได้ทำอะไรผิด เพียงทำสิ่ง
ที่กฎหมายห้าม (ฮา)

ก่อน ๑๙ กันยา ช่วงตลอดห้าปีกว่าที่ทักษิณ
เผด็จการรัฐสภาและรัฐบาล เผด็จการอำนาจ ทั้ง
โคตรโกงคอร์รัปชันนโยบาย แทรกแซงองค์กร
อิสระ ก่อคดีตัดตอนยาเสพติด และคดีกรือเซะ
ตากใบ พฤติกรรมทั้งหมดเช่นว่านี้ กลุ่มนิติราษฎร์
รับได้ไม่ติดใจว่าชั่วร้ายทำลายนิติธรรมนิติรัฐ
มโหฬารอะไรเลยหรือ !

ในขณะที่มหาชนต่อต้านประท้วงขับไล่กระทั่ง
คปค.ออกโรงปฏิวัติ ๑๙ กันยา ตะเพิดทักษิณ
เรียบริ่อย ยินดีทั่วแผ่นดิน ให้ดอกไม้กันสนุก โพล
ออกมาราว ๘๕ % โอเค นี่เป็นเสียงประชาธิปไตย
อันควรกวาดทิ้งหรือต้องขานรับกันแน่ ?

นิติราษฎร์ สามารถปล้ำมตมมหาชน ๑๙ กันยา
ซึ่งเป็นตัวจริง เสียงจริง บริสุทธ์ ครั้งนั้น ได้ด้วยหรือ
ราวกับว่ามันไม่เคยเกิดขึ้น!

ตกลง ปชต. นิติราษฎร์ นิติราด นิติเรด อยู่
บรรทัดฐานไหนเอ่ย...

พุดง่าย ๆ ทักษิณทุ่มซื้อเสียง ซื้อพรรคตั้งแต่
ไทยรักไทย จนมาถึงเพื่อไทยพานะเลือกตั้งตลอด
มันถูกกติกาประชาธิปไตยสามัญ เผด็จการเพื่อ

ตัวเองแบบนี้ ถูกต้องแล้วครับ เพราะกฎหมาย
เอาผิดอะไรไม่ได้ (เมื่อ กกต.ไม่เอาไหน)

ตรงกันข้าม เผด็จการปฏิวัติที่เข้ามาหยุด
โคตรโกง ไม่ให้เผด็จโกงต่อ โดยมือสะอาดเพื่อ
ประโยชน์สุขชาติบ้านเมือง ปชต.ที่โดนใจมหาชน
ทั้งประเทศปานนี้ วิเศษยิ่งงี้ก็ไม่เอา เลือแดงเขา
ต้านปฏิวัติทุกรูปแบบ แต่ที่ประชาธิปไตยเลือกตั้ง
มั่ว ๆ เลวชั่วท่าไหน ถูกกฎหมายหมด ใช้ได้แะ...

มันน่าสังเวชที่ยึดถือเพียงรูปแบบเลื้อคลุม
ประชาธิปไตยเลือกตั้ง โดยไม่ยอมสำคัญในแก่น
สาระ เลือกตั้งโจรเข้าสภานับเป็นเทวดา ส่วน
สรรหาคนเสียสละ ต่อให้ตีแท้นาไหน ใช้ไม่ได้
ทั้งนั้น ชินมิตบอดเช่นนี้ใครว่าดีก็พิสูจน์คอยดูไป

อนึ่ง ทักษิณชอบอ้างคดีที่หนักทุกวันนี้ว่า
เป็นคดีการเมือง โดนกลั่นแกล้ง ความจริงคดีโกง
ที่ดินรัชดาเป็นความผิดตาม รธน. ม.๔๐ ชัดแลน
ชัดว่าผิดเต็มประตู ทักษิณช่วยแม่แก้ว ๓๑ ธันวาคม
เป็นวันราชการ เพื่อให้เมียเสียค่าโอนถูกลงไม่กี่
ล้านเอง กรณีนี้ต่อให้นายวรเจตน์ เป็นผู้พิพากษา
จะไม่ว่าตามเนื้อผ้าได้ไหนหนอ...

ปฏิวัติ ๑๙ กันยา ห้าปีก่อน มหาชนต้อนรับ
ด้วยดอกไม้คุณธรรม วิบากกรรมทำดีไม่พอ ไม่
ต่อเนื่องให้กล้าจริง เลยยิ่งเสียของตั้งแต่ยุค
ชิงแก้ว ๆ ยันยุคเด็กดีต่อต่อแหล

■ เอาคืนยุติธรรมกู เสียสละกยุติธรรม

ประชาธิปไตยแบบไทย ๆ (ศรีธนนุชชัย) มัน
หนีไม่พ้นโดนปฏิวัติสลับฉากอยู่เรื่อยที่แล้ว ๆ มา
รัฐบาลโดนปฏิวัติ ก็ยอมถอย ปล່อยให้ผู้มีอำนาจ
ใหม่ขึ้นมาพิสูจน์ตัวเองบ้างอย่างน้ำใจนักเลง รู้
แพ้รู้ชนะรู้ถอย จะยุติธรรมหรือเปล่า ก็ไม่เอา
เป็นเอาตายถึงไหนนักหนา ยอมยุติธรรมโดยดี

สำหรับทักษิณออกจะพิเศษไม่เหมือนใคร
แทนที่จะอยู่เย็นเป็นสุข เหมือนผู้หลุดอำนาจคน
อื่น ๆ บ้าง กลับไม่สามารถ แม้จะคุยไม่ว่าผม
หพอแล้ว จะขอแทนคุณแผ่นดิน ทว่ากระบวนการ
การทักษิณตั้งหน้ารับใช้แผ่นดิน โดยลงทุนทุ่มสุด

ตัว ไม่ได้ด้วยలేห์ เอาด้วยกล จนถึงวันนี้ ทักซิณ เป็นเทพหรือมารอย่างไรโดน...

มันนำคิดใหม่กับสงครามกลางเมือง เพื่อเอา ยุติธรรมอำนาจของข้าศึกินมา ด้วยกองกำลัง เลื้อแดง ซึ่งแฝงด้วยแดงเทียมดำแท้ประมาณนั้น วิถีรุนแรงอันแอบแฝงพร้อมใช้ทุกเมื่อ แล้วใครจะ เชื่อนำมานต์คำหวานไม้แก้แค้น โดยเฉพาะเอา คินล้างบางไม่เสร็จ

แม้เช่นนิตราษฏร์เลือกกำจัดปฏิวัติ ๑๙ กันยา ให้เป็นโมฆะ แล้วโยไม่หาเรื่องกับปฏิวัตีก่อนหน้า โนน ไหน ๆ จะล้มผลงาน คตส. เหมือนเลื้อแดงไล่ รัฐบาลอภิสิทธิ์ ข้อหาเป็นผลพวงรัฐ คมช. แหมมัน ก็น่าจะล้มกระดานตั้งแต่รัฐบาลสมศรี สมชาย แม้ ยิ่งลักษณะด้วยใหม่ละ เหมือนไม่เคยเกิดขึ้น ยก ทักซิณขึ้นเป็นนายกฯต่อจาก ๑๙ กันยา โนนมา ชะเลย จบ ๆ กันไป

จู่ ๆ นิตเรตจะมาล้มคำพิพากษาศาลอันยุติไป แล้วไม่รู้แล้ว จึงออกพิลึกล้นดี โลกสากลที่ไหน เขาทำกันมิทราบ

เวรกรรม สำนักลือเลื่องเหลืองแดงแห่ง นิตศาสตร์ นำเป็นห่วงพวกลาดตระเวนศาสตร์ จนขาดแคลนมนโธธรรมสำนึกดีมีศีลธรรมประจำ จิตหรือหาไม่

■ ประชานิยม ล้มเหลวเลวเกินคาด

วิถีคิดทักซิณ เก่งตามสโตร์ทุนนิยมสามานย์ วิสัยพ้อคำหน้าโลहितถนัดตั้งทำเอาเปรียบถือเม็ดเงินเป็นตัวตั้ง ยิ่งเป็นรัฐบาล ก็ยิ่งมั่นใจใช้ ประเทศเหมือนบริษัท แต่บ้านเมืองอยู่เย็นเป็นสุข ใช้จะต้องร่ำรวยด้วยเงินกำไร ยิ่งแขวนชีวิตไว้กับ เงินเท่าใด ยิ่งเดือดร้อนสาหัสทวีคูณ

ดังเช่น มหาทุนนิยมอย่างอเมริกา กำลัง หมดทำดั่งที่ปรากฏ เพราะไม่ได้ยืนอยู่บนขาตัวเอง พังเพราะลัทธิบริโภคนิยม ล่มจมเพราะก่อหนี้ ไม่หยุดเป็นจุดสำคัญตรงข้ามเศรษฐกิจพอเพียง

ฉะนั้น ประชานิยมซื้อเสียง ค่าแรง ๓๐๐ บาท ๑๕,๐๐๐ รถคันแรก บ้านหลังแรก หรือหันแหลก

แจกแถมสารพัด ล้วนเสียมากกว่าได้

เมื่อขึ้นค่าแรง ข้าวแพง ของอื่นขึ้นราคา แนนอน มันจะได้อย่างไรเมื่อข้าวยากหมากแพง คนจนยอมตายหยั่งเขียดก่อนเพื่อน แทนที่จะดัน ค่าครองชีพให้แพงขึ้น ลู้หาทางลดต้นทุนลึงจำเป็น ให้คนพึ่งตนเอง ทำกินเองใช้เอง เหลือค่อยขาย แแบ่งปัน คนจนจะลืมหัดเอาปากได้จ่ายขึ้นแนนอน

เรื่องรถ บ้าน มันไปช่วยคนรวยและชนชั้น กลางมากกว่า คนจนแทบไม่ได้ประโยชน์การลด ภาษี และที่แท้รัฐบาลหมายกระตุ้นธุรกิจผลิตรถ ปลุกบ้านขาย

การกระตุ้นบริโภคนิยม เร่งเศรษฐกิจโต เป็น จุดหลงทางของเศรษฐกิจทุนนิยมที่พากินมาก ใช้เปลืองผลาญพรา คนมีดั่งค์ใช้รถหรูขึ้น ใช้บ้าน ใหม่หลายหลังขึ้น ล้วนทำลายเศรษฐกิจ ซึ่งเป็น เหตุคนจนขาดแคลนปัจจัยสี่ที่ต้องกินใช้ข้าวของ แพง เพราะปัจจัยการผลิตถูกดูดไปสนองอุปสงค์ ของคนมีฐานะมากกว่าก่อนทำเพื่อขายคนจน

ทักซิณ มอมเมาคนให้เพลินกับการเป็นหนี้ แล้วเป็นทาสปล่อยไม่ไป เพราะไม่มีปัญญาคิน เงินต้น ต้องคอยกู้ใหม่จ่ายดอกต่อ เป็นต้น

การปล่อยให้คนจนเล่นห่วย คนรวยเล่นหุ้น ล้วนก่อเศรษฐกิจฟองสบู่ เป็นงูกินหาง ไม่ได้สร้าง เศรษฐกิจผลผลิตข้าวน้ำอะอะไรให้คนกินใช้ ยิ่งเกิด การพนันโรงหวยโรงหุ้นมากเท่าไร ยิ่งบรรลัย ขยายตัวเท่านั้น

ใคร ๆ มักขี้โลภอยากเอาเปรียบ ทักซิณรู้ทัน จึงใช้ประชานิยมเป็นเหยื่อล่อให้ติดกับ แล้วค่อย ล้วงตักกินไส้ที่หลังจากคอร์ปชั่นนโยบาย เป็นต้น

แต่ไหนแต่ไรมา บรรพบุรุษสร้างชาติให้พึ่ง ลำแข้ง อาบเหงื่อต่างน้ำ ขยัน ประหยัด พร้อม แแบ่งปันมากน้ำใจ

สำหรับทักซิณ ไม่มีแนวคิดชวนประหยัด หวย ออนไลน์คงเดินหน้าอบายมุขบันเทิงคอมเพล็กซ์คง ตามมา แม้จะส่งเสริมไอทีอุป ก็มุ่งเพิ่มมูลค่าทาง การตลาด ทำของให้แพงขึ้นหลอกดูดเงินคนซื้อ

ลัทธิแข่งกันเอาเปรียบ ทำกำไรสูงสุดแบบ

ทักษิณลิ่ง จึงเป็นอันหมดหวัง ที่จะเห็นการกินดี อยู่ดี ด้วยข้าวของอุดมราคาถูกลงๆ เพราะทักษิณลิ่งมิกส์มันไปตรงข้ามกับเศรษฐกิจพอเพียง ชนิดหน้ามือกับหลังเท้า

■ ดอกบัวเกิดจากโคลนตม

โลกยอมพร่องอยู่เป็นนิจ พระพุทธภาษิตว่าไว้ บ้านเมืองจึงไม่มีวันหมดปัญหา ยิ่งเกิดปัญหาเยอะเท่าไร ยิ่งต้องใช้ปัญญาคมลึกแมนประเด็นเท่านั้น ท่านถึงสอนให้รู้ทันชีวิตต้องมีอุปสรรค ดังทะเลต้องมีคลื่น อุปสรรคเป็นบันไดก้าวหน้าของทุกคน ผู้ไม่รู้จักเผชิญหน้าอุปสรรค นับว่าเคราะห์ร้ายด้วยซ้ำไป

สำหรับวิถีทางเลือกตั้งน้ำเน่าดั่งที่เด็กคือตาไลจัดให้หนัก เป็นเหตุผลสักประเทศให้เดินหน้ามาถึงสถานการณ์ดังปรากฏขณะนี้ กลายเป็นหนีเสือปะจระเข้ไม่ผิดคาด

เมื่อผู้คนไม่รู้เท่าทันความจริง สื่อโดนสกัดไม่ทำหน้าที ผู้มีอำนาจสามารถใช้อำนาจเป็นธรรม ตามฐานะน้ำขึ้นให้รีบตัก ทุกอย่างยอมประจักษ์ชัดไปเรื่อย ๆ หากรัฐบาลถือธรรมเป็นอำนาจ แน่นนอนปัญหาย่อมลดลง หากกลับตาลปัตร บ้านเมืองลุกเป็นไฟ รัฐบาลก็อยู่ไม่รอด

น่าสังเกตว่า กองกำลังพิทักษ์รัฐบาล เพียรข่มขู่พวกคิดปฏิวัติ ประหลาดที่พวกเขากลัวเกินเหตุ ถ้ารัฐบาลซื้อสัตย์ทำเพื่อประโยชน์สุขบ้านเมืองแท้จริง ประชาชนยอมหนุนเนื่อง ใครจะไปหาเหตุล้มรัฐบาลลงไหว

นอกจากรัฐบาล หลงผิดทำเลวทรามเอง มหาประชาชนเหลือทนลุกฮือขึ้นปฏิวัติเจียบแบมือเปล่า รัฐบาลนั้น ๆ ย่อมพัง จะทนทานผืนดินตุรังอยู่อย่างไร ศรัทธาและความจริงเท่านั้นแหละ จะคุ้มครองรัฐบาลของประชาชน

รัฐบาลไหน ๆ ถ้าไม่ฉลาดน้อย น่าจะคอยระวังตัวเองว่าทำอะไรเพื่อใครกันแน่ ทั้งให้ประโยชน์หรือเกิดโทษ ดีกว่ามัวระแวงคุกคามใครต่อใคร

ด้วยกองกำลัง ซึ่งใช้ได้กับพวกชี้ขาดขาดตาตำ สำหรับคนจริงคนกล้าแม้ตายยังบ่ยั่นเมื่อมันเกิดขึ้นไม่ทันก็หมดท่าจ่ายอมจำนนจนใจใช้เวรกรรมถึงกระนั้นไซ้จะเที่ยวกวาดหัวใครตามอำเภอใจได้ ชั่วนาตาปีทุกผู้คนจนหมดสิ้น

ยิ่งในขณะที่ย่างตัวเองเป็นรัฐบาลประชาธิปไตยมาจากการเลือกตั้ง ยอมรับโดยสากลนานาชาติ อีกทั้งต่อต้านรัฐประหาร ไม่เอาเผด็จการเสร็จแล้วไม่แคล้ว ปล່อยให้เรดการ์ดอาละวาดใช้อำนาจบาตรใหญ่ ไม่แพ้เผด็จการทหารเสียอีก กลายเป็นลวงโลกตบตาประชาสังคม เลยหมดท่าส่งางามไร้ศักดิ์ศรีผู้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน เงยหน้าต้องอายฟ้า ก้มหน้าสู้ภัยดิน จะยืนหยัดอาจหาญถึงไหนได้เชียว ก็แล้วแต่บาปบุญคุณโทษ กรรมใดใครก่อ บาปกรรมบุญกรรมเป็นของคนที่ทำตามจริง ไม่เชื่ออย่าลบหลู่

อยู่มาครึ่งค่อนอายุขัย จะตายวันตายพรุ่งมิรู้ที่ เคยฟังภาษิต เห็นกงจักรเป็นดอกบัว กระเบื้องเฟื่องฟูลอย น้ำเต้าน้อยต้องถอยจม ผู้ดีเดินตรอกชี้ครอกเดินถนน เข้าหุমানานไม่ทันซาบซึ่งเท่าถึงยุคสมัยผู้คนวิปริตผิดอาเพศ จนแจ้งประจักษ์พาลชนนอกศาสนากล้าทำบาปมหันต์ สำคัญว่ากำไรชีวิต คนเห็นผิดเป็นถูก มีตัวจริงเสียงจริง โทนโทเช่นนี้เอง ผู้น้อยขอลอยไม่แข่งเลวด้วย

ถือเป็นบุญของเราแล้วหนอ ที่ไม่มีติดบอดตามผีเปรต แม้ต้องร่วมสมัยเผชิญอำนาจยักษ์มาร ทำให้เห็นทุกข์ เกิดธรรมสังเวชไม่ประมาท เฉพาะอย่างยิ่งสงครามยื้อแย่งแก่งชิงผิมนุษย์ในหมู่สัตว์การเมืองหรือสัตว์เศรษฐกิจ ต่างไม่คิดจะเสียสละอะไรจริงจัง จึงหมดหวังจะเห็นอะไร ๆ ดีขึ้น นอกจากรังแต่จะพังกับพังไปตามวิสัยสามัญแห่งมัจฉาปฏิพัลชนคนตั้งหน้าเห็นแก่ตัวชี้โลกจัด เมื่อรู้เช่นเห็นชาติพันธุ์ เราทำนอยาไปหวังผิด ๆ เดียวผิดหวังเปล่า ๆ จะไปเอาอะไรกับเหล่ามนุษย์มูสฮาตาเฉย เป็นถึงผู้นำต่อแหล่งลวงโลกไม่เหลือใดให้ศรัทธาก็หมดราคาน่าสังเวช... ๒

ครั้ง

เมื่อพระพุทธองค์ประทับอยู่ ณ พระ

วิหารเชตวัน ที่นครสาวัตถี ในแคว้นโกศล

วันหนึ่งภิกษุทั้งหลายสนทนากันในโรงธรรมสภา

“ดูก่อนท่านทั้งหลาย พระเทวทัตได้กล่าว วาจาโกหก กระทั่งถูกแผ่นดินสูบไปแล้ว มี อเวจีมหานรกเป็นที่ไปในเบื้องหน้าเท่านั้น”

พอดีกับพระศาสดาเสด็จมา เหล่าภิกษุจึง กราบทูลให้ทรงทราบเรื่องนั้น พระพุทธองค์ทรง ทราบแล้วก็ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อนพระเทวทัตก็เคยพูดโกหก จนถูก แผ่นดินสูบมาแล้วเหมือนกัน”

แล้วทรงนำเอาเรื่องโบราณเก่าก่อนนั้นมาตรัสเล่า

ใน

อดีตกาล พระเจ้าอุปริจรรราชครอง ราชสมบัติอยู่ ณ โสถถียนครในเจตยรัฐ บ้างก็เรียก กันว่า พระเจ้าเจตยราช พระองค์ทรงเป็นผู้มาก ไปด้วยฤทธิ์ ๔ ประการ คือ ๑. ลอยตัวเหาะอยู่ใน อากาศได้ ๒. มีเทพบุตร (ผู้มีจิตใจประเสริฐ) ลีงค์ ถือพระขรรค์คอยรักษาอยู่ทั้งสี่ทิศ ๓. มี กลิ่นจันทร์หอมฟุ้งออกมาจากพระวรกาย ๔. มีกลิ่นดอกบัวหอมฟุ้งออกมาจากพระโอษฐ์

พระองค์มีพราหมณ์แก่ชื่อ กปิละ เป็นปุโรหิต ซึ่งมีตำแหน่งเป็นปุโรหิตมาตั้งแต่สมัยของพระ ราชบิดาของพระองค์แล้ว และกปิลพราหมณ์นี้ เองก็มีน้องชายคนหนึ่งชื่อ โกรกลัมพกะ ซึ่งเคย เล่าเรียนศิลปะต่าง ๆ มา ร่วมกับพระเจ้าอุปริ- จรรราชในสำนักอาจารย์เดียวกัน สมัยเด็ก ๆ จึงมี ความสนิทสนมคุ้นเคยกันดีมา กถึงขนาดที่ว่าเมื่อ ทรงเป็นพระราชกุมารอยู่นั้น ได้สัญญาไว้กับ โกรกลัมพกะพราหมณ์ว่า

“หากเราได้ครองราชย์สมบัติเมื่อใด เราจะ ให้ตำแหน่งปุโรหิตแก่ท่าน”

“แต่บัดนี้เมื่อพระเจ้าอุปริจรรราชขึ้นครองราชย์ แล้ว ก็ไม่อาจถอดกปิลพราหมณ์ออกจากตำแหน่ง ปุโรหิตได้ ทรงไม่สามารถหาความผิดใด ๆ มาปลด

ออก จึงมักทรงแสดงอาการอึดอัดให้ปรากฏอยู่ เสมอ

ฝ่ายกปิลพราหมณ์ก็รู้สึกได้ถึงอาการผิดปกติ ของพระราชชา แต่ไม่รู้ถึงความจริงของสาเหตุ นั้น กลับไปคิดไปว่า

“ตัวเราคงจะแก่เฒ่ามากแล้ว ทำอะไรหรือ คิดอะไรก็ไม่ทันใจคนหนุ่ม ฉะนั้นธรรมดาของพระ ราชชาหนุ่มผู้ปกครองบ้านเมือง ย่อมต้องการคน หนุ่มในวัยเดียวกัน มาร่วมบริหารกิจการต่าง ๆ เห็นที่เป็นเวลาอันสมควร ที่เราจะทูลลาพระราชชา เพื่อออกบวชได้แล้ว”

คิดดังนั้นจึงกราบทูลไปว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นสมมุติเทพ ข้าพระองค์ ได้แก่เฒ่ามากแล้ว จึงขอลาบวช ขอมอบภาระ หน้าที่ทั้งปวงให้แก่บุตรชาย ซึ่งยังหนุ่มแน่นเพียบ พร้อมด้วยศิลปะวิชาต่าง ๆ ขอพระราชทาน พระบรมราชานุญาต แต่งตั้งบุตรชายของ ข้าพระองค์ให้ดำรงตำแหน่งปุโรหิตสืบไปเถิด”

พระราชชาทรงไม่อาจหาข้อปฏิเสธใด ๆ ได้ จึง จำเป็นต้องพระราชทานไปตามนั้น เมื่อจัดการสิ่ง ต่าง ๆ จบสิ้นแล้ว กปิลพราหมณ์ก็ไปสู่เขตพระ ราชอุทยาน ออกบวชเป็นฤๅษี บำเพ็ญฌาน (สภาวะจิตสงบอันประณีตยิ่ง) และอภิญญา (ความ รู้อันยิ่ง) ให้เกิดขึ้น แล้วพักอยู่ในพระราชอุทยาน นั้นเอง โดยมีบุตรชายนั้นแหละคอยเอาใจใส่ดูแล หมั่นแวะไปเยี่ยมเยียนอยู่เสมอ ๆ

ฝ่ายโกรกลัมพกะพราหมณ์ ซึ่งเป็นน้องชาย ได้ผูกอาฆาตแค้นพี่ชายว่า

“พี่ชายของเราไม่ต้องการตำแหน่งปุโรหิต แล้วลาไปบวชทั้งที แต่ก็ยังไม่ยอมมอบฐานันดร คักดีแก่เราอีก มันน่าเจ็บใจจริง ๆ”

วันหนึ่ง...เมื่อเห็นเป็นโอกาสเหมาะ โกรกลัม- พกะพราหมณ์จึงกราบทูลทวงสัญญา กับพระเจ้า อุปริจรรราช

“ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นใหญ่ พระองค์ทรงได้ ครองราชย์มานานพอควรแล้ว แต่เหตุไฉนข้า- พระองค์ยังไม่ได้เป็นปุโรหิตสักทีเล่า พระเจ้าข้า”

“ทั้งหมดนี้ก็ขึ้นอยู่กับพี่ชายของท่านนั่นแหละ”

“พระเจ้าข้า พี่ชายของข้าพระองค์ไปบวชแล้ว แต่เขาได้ให้พระองค์ประทานตำแหน่งบรูโรหิตแก่บุตรของเขา พระองค์ก็ได้ประทานให้มิใช่หรือ”

“ก็จริง ! ถ้าอย่างนั้นท่านจะให้เราทำอะไร”

“พระองค์น่าจะประทานตำแหน่งนั้นแก่ข้าพระองค์ โดยทรงใช้อำนาจของพระราชาประกาศถอดพี่ชายออกจากตำแหน่ง อันสืบเนื่องมาตามประเพณีนั้นเสีย แล้วทรงแต่งตั้งข้าพระองค์ให้เป็นบรูโรหิตแทนได้”

พระราชาทรงครุ่นคิดสักครู่ตรัสเสียงหนักแน่น

“ก็ได้ ! เราจะแต่งตั้งท่านให้เป็นใหญ่ จะทำให้พี่ชายของท่านให้กลายเป็นน้องชายของท่านไปเสีย”

“พระองค์จะทรงกระทำได้ด้วยอุบายใดกัน”

“เรากระทำได้แน่ด้วยการกล่าวโกหก”

โกหกล้มพกวพราหมณ์ได้ยีนเช่นนั้นก็ดีใจใหญ่ แต่ก็ยังเกรงว่าพระราชอาอาจกลับพระทัย จึงพูดยั่วให้ทรงไม่กลับคำ

“ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นใหญ่ พระองค์ไม่ทรงทราบดอกหรือว่า พี่ชายที่บวชแล้วของข้าพระองค์นั้นมีฤทธิ์มากน่าอัศจรรย์ เขาจะหลอกหลวงพระองค์ด้วยอุบาย ด้วยคำพูดที่ไม่จริง จะแสรังทำให้ฤทธิ์ ๔ ประการของพระองค์เสื่อม เมื่อถึงเวลานั้นพระองค์ก็จะไม่อาจรักษาคำโกหกนั้นไว้ได้”

พระราชาทรงยียดอกขึ้นทันที พร้อมกับตรัสซึ่งขังว่า

“ท่านอย่างกลัวไปเลย เราจะยืนยันคำโกหกนั้นได้แน่”

“พระเจ้าข้า ขอให้พระองค์ทรงเข้มแข็งมั่นคงก็แล้วพระองค์จะทรงลงมือกระทำเรื่องนี้เมื่อใดกัน”

“นับจากนี้ไปอีกเจ็ดวัน ท่านจะสมปรารถนา”

ข่าวคราวที่พระเจ้าอุปริจรราชจะทรงกล่าวโกหก ได้กระจายไปสู่หมู่มหาชนทั่วพระนครอย่างรวดเร็ว ประชาชนทั้งปวงต่างพากันตื่นตื่นสงสัยและหวาดกลัว พูดคุยวิพากษ์วิจารณ์กันทั้งเมือง เพราะในสมัยนั้นผู้คนทั้งหลายมีแต่พูดคำสัตย์ ไม่มีใครรู้จักการกล่าวโกหกเลย จึงเอ็ดอึงถาม

ไต่กันว่า

“มุสากกล่าวกันยังไง ทำเช่นใด”

“คำโกหกเป็นอย่างไรหนอ”

“การไปปดมดเท็จรูปร่างอย่างไรดี สีอะไรกัน”
แม้บุตรชายของกบิลฤาษีพอได้รับรู้ข่าวนั้น ก็รีบไปแจ้งให้พระฤาษีทราบทันที

“พระคุณเจ้าผู้เจริญ เกิดเหตุใหญ่แล้ว นับจากนี้อีกเจ็ดวัน พระราชาจะทรงกล่าวมุสกา จะทำให้พี่เป็นน้อง จะทำน้องให้เป็นพี่ แล้วจะยกตำแหน่งบรูโรหิตของผมมอบให้แก่อา”

พระฤาษีฟังอยู่ด้วยอาการสงบ ปลอดภัยว่า

“อย่าหวั่นวิตกไปเลย ถึงพระราชาทรงกล่าววาจาไม่จริง ไปปดมดเท็จ ก็ไม่อาจพระราชทานฐานันดรบรูโรหิตของเจ้า ให้แก่อาของเจ้าได้หรอก จงคอยดูเถิดเมื่อถึงวันนั้น”

ครั้นครบเจ็ดวัน ประชาชนทั้งหลายมุ่งหน้าสู่ท้องพระลานหลวง ทำให้เมืองแน่นไปด้วยผู้คน บ้างก็ถึงกับผูกเตียงซ้อนๆกันขึ้นยีนดู เมื่อเวลาที่กำหนดไว้มาถึง พระเจ้าอุปริจรราชก็ทรงแสดงฤทธิ์ของพระองค์ เหาะลอยขึ้นประทับอยู่ในอากาศที่หน้าพระลานหลวง ฝ่ายกบิลฤาษีก็ได้เหาะมานั่งอยู่ในอากาศ ตรงหน้าพระพักตร์ของพระราชาราชเช่นกัน แล้วได้กราบทูลถาม

“ดูก่อนมหาพมิตร ในวันนี้ ณ ที่นี้ พระองค์ทรงประสงค์ที่จะประกาศคำมุสกา ให้แก่ประชาชนทั้งหลายได้รับรู้ โดยจะทำให้เด็กกลายเป็นผู้ใหญ่ แล้วพระราชทานยศศักดิ์แก่ผู้นั้น เป็นความจริงหรือ”

“ถูกแล้ว ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าคิดที่จะกล่าวอย่างนี้จริง”

เมื่อพระราชตรัสเช่นนั้น พระฤาษีจึงกล่าวเตือนสติขึ้นว่า

“ดูก่อนมหาพมิตร **ขึ้นชื่อว่ากล่าวโกหกเป็นบาปหนัก เป็นเครื่องกำจัดคุณความดี ทำให้ผู้กล่าวนั้นต้องไปเกิดอยู่ในอบายทั้ง ๔ (๑. นรก คือความเร่าร้อนใจ ๒. กำเนิดดิรัจฉาน คือเกิดความโง่เขลา ๓. ภูมิแห่งเปรต คือที่ตั้งแห่งความโลภ ๔. เป็นอสุรกาย คือ**

บังเกิดความขลาดกลัว)

ฉะนั้นธรรมดาของพระราชาหากทรงกล่าว
ไปปดมดเท็จ ตรัสคำที่ไม่เป็นธรรมอันถูกตรง
ยอมชื่อว่าทำลายธรรม ครั้นทำลายธรรมแล้ว
นั้นแหละยอมเป็นการทำลายตนโดยแท้

แต่ธรรมที่ถูกตรงอันบุคคลใดไม่ทำลายแล้ว
ยอมไม่ทำลายบุคคลนั้นแม้สักน้อยหนึ่งเลย
ฉะนั้นพระองค์ไม่ควรทำลายธรรมที่ถูกตรงนั้น
อย่าทรงกล่าวคำมุสาเลย”

หยุดนิดหนึ่ง แล้วทูลเตือนถึงผลบาปที่จะติด
ตามมา ให้พระราชาทรงใคร่ครวญว่า

“หากพระองค์ตรัสคำลวงที่ไม่จริง ฤทธิ์ทั้ง
๔ ของพระองค์จะเสื่อมไปสิ้น แต่ถ้าพระองค์ตรัส
สัจวาจา ก็จะทรงเป็นพระราชาผู้ทรงธรรมยิ่งใหญ่
ประทับอยู่ได้ในพระราชวังของพระองค์อย่างเป็นสุข”

พระเจ้าอุปราชาทรงได้สดับคำเตือนแล้ว ก็
ทรงมีพระทัยหวาดกลัวเกิดขึ้น หันไปทอด
พระเนตรดูโกธกรลัมพกพราหมณ์ พราหมณ์นั้น
จึงรีบกราบทูลย้าเตือนทันที

“ข้าแต่มหाराชเจ้า ขอพระองค์อย่าทรงกลัว
เลย ข้าพระองค์ได้กราบทูลเตือนเรื่องนี้แก่พระ
องค์ไว้ก่อนแล้ว มิใช่หรือ”

พระราชาทรงรับฟังแล้ว ก็มีพระทัยกล้าขึ้น
ทรงตัดสินใจจะรักษาคำสัญญา ที่ให้ไว้แก่โกธ-
กรลัมพกพราหมณ์ จึงได้ตรัสยืนยันประกาศออกไป

“ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ ท่านนั้นแหละ
เป็นน้องชาย ส่วนโกธกรลัมพกจะเป็นพี่ชายของ
ท่าน”

สิ้นคำมุสาในครั้งแรกนั้น บรรดาเทพบุตร
ทั้ง ๔ องค์พากันอุทานออกมาว่า

“พวกเราเป็นผู้ประเสริฐ จะไม่อาภักษาแก่
ผู้กล่าววาจาไปปดมดเท็จเป็นอันขาด”

แล้วได้ทิ้งพระขรรค์ไว้ที่บาทของพระราชา
อันตรธานหายไปจากที่นั้น อย่างพร้อมเพรียงกัน
ทั้ง ๔ องค์

แม้พระโอษฐ์ของพระองค์ก็เกิดกลิ่นเหม็น
เหมือนฟองไข่น้ำแตก ส่วนพระวรกายก็มีกลิ่น

เหม็นระเหยออกมา เหมือนเวจกุฎี (ลั้วม) ที่เปิดไว้
ฟุ้งตลบไปทั่ว แล้วพระราชาก็ตรว้งจากอากาศ
ลงสู่พื้นดิน ณ ที่ตรงนั่นเอง ฤทธิ์ทั้ง ๔ ได้เสื่อม
สูญไปหมดสิ้น

พระฤาษีเห็นดังนั้นจึงกราบทูลลอบพระทัย
“ข้าแต่พระราชาผู้เป็นใหญ่ ขอพระองค์อย่า
ได้ทรงตกใจกลัวไปเลย หากพระองค์ทรงกล่าว
วาจาด้วยคำจริง เลิกตรัสคำที่หลอกลวงไปเสีย
พระองค์ก็จะยังดำรงความเป็นพระราชาผู้มีฤทธิ์
ประทับอยู่ในพระราชวังตามเดิมได้”

แม้กปิลฤาษีจะพยายามทูลเตือนอย่างไร แต่
พระเจ้าอุปราชากลับเชื่อมั่นในโกธกรลัมพก
พราหมณ์มากกว่า ทรงย้อนกล่าวว่า

“ท่านทั้งหลายกปิลฤาษีก้าวอย่างนี้ เพราะ
ประสงค์ที่จะหลอกลวงพวกท่านให้เชื่อถือ ความ
จริงแล้วพระฤาษีนี้มีฐานะเป็นน้องชาย ส่วน
โกธกรลัมพกจะเป็นพี่ชายแน่แท้”

จบคำกล่าวโกหกเป็นครั้งที่ ๒ ร่างของ
พระราชาก็จมลงสู่แผ่นดิน ลึกลงไปถึงพระซงษ์
(แข็ง) ในบัดดล

ฝ่ายพระฤาษีเห็นดังนั้นแล้ว ยังพากเพียรที่
จะกราบทูลเตือนสติแต่พระราชาอีก

“พระราชาพระองค์ใดทรงทราบความจริง
อยู่ แต่เมื่อถูกถามความจริงนั้น กลับแก่ง
ตรัสโกหกเสีย ในแวนแคว้นของพระราชา
พระองค์นั้น ฝนยอมไม่ตกตามฤดูกาล แต่จะ
ตกในเวลาไม่ใช่ฤดูกาล

ด้วยเหตุนี้พระองค์โปรดตรัสสัจวาจาเกิด
แล้วพระองค์ก็จะประทับอยู่ในพระราชวังตามเดิม
ได้ แต่ถ้าพระองค์ยังทรงกล่าวคำโกหกต่อไปอีก
ก็จะต้องถูกแผ่นดินสูบลึกลงไปกว่านี้แน่”

พระเจ้าอุปราชาทรงหันไปสลายตากับ
โกธกรลัมพกพราหมณ์แล้ว ก็หันกลับมาตรัสย้า
ยืนยันอย่างจริงว่า

“ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ท่านนั้นยอมเป็นน้องชาย
แน่แท้ ส่วนโกธกรลัมพกจะยอมเป็นพี่ชาย”

ทันใดที่กล่าวคำโกหกเป็นครั้งที่ ๓ เสร็จ

แผ่นดินก็สุมร่างของพระราชามาจนถึงพระชานู (เช่า) แล้วกบิลฤๅษีจึงย้ายทูลเทพยให้ทรทราบอีก

“พระราชารพระองค์ใดทรงทราบความจริง อยู่ แต่กลับตรัสตอบด้วยคำเท็จ พระชีวหา (ลัน) ของพระราชารพระองค์นั้น จะแตกออกเป็นแฉกเหมือนลันงู ขอพระองค์อย่าได้ตรัสโกหกอีกต่อไปอีกเลย”

“ช่างเจรจาจริงหนอพระคุณเจ้า แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ท่านยังคงเป็นน้องชาย โกรกลัมพะกะ เป็นพี่ชาย”

ครั้งที่ ๔ ของการโกหก แผ่นดินได้สุมพระราชาราลิกกลงไปถึงบั้นพระองค์ (บั้นเอว) แล้ว แม้เหตุการณ์ถึงขนาดนี้ กบิลฤๅษียังคงพยายามแก้จิตมัจฉาทิฐิของพระราชารายูอีก โดยกราบทูลว่า

“ผลกรรมแห่งการกล่าวมุสา นั้น หากพระราชารพระองค์ใดทรงกล่าวเท็จ ทั้ง ๆ ที่ทรงรู้ อยู่ พระชีวหา (ลัน) ของพระราชารพระองค์นั้น ย่อมจะขาดหายไป (ไร้ความน่าเชื่อถือ) ไม่มีลันเหมือนกับปลา ฉะนั้นพระองค์อย่าได้ทรงมุสาเถิด”

แต่พระราชาราก็ไม่ทรงสำนึกบาป ทรงตอกย้ำ “เรายังจะยืนยันว่า ท่านนั้นเป็นน้องชาย แต่โกรกลัมพะกะเป็นพี่ชายของท่าน”

การมุสาเป็นครั้งที่ ๕ แผ่นดินก็อ่อนยวบลง ทำให้พระราชาราลิกกลงไปถึงนาภี (ท้อง) แล้ว

“พระราชารพระองค์ใด ตรัสคำโกหกทั้งที่รู้ อยู่ พระราชารพระองค์นั้นจะมีแต่พระธิดาเท่านั้นมาเกิด จะไม่มีพระราชารโอรสมาเกิดในราชสกุลเลย ขอให้พระองค์ทรงทราบดังนี้ไว้”

“ท่านจะข่มขู่เราอย่างไรก็แล้วแต่ ท่านก็ยังคงเป็นน้องชาย โกรกลัมพะกะยังคงเป็นพี่ชายของท่านนั่นเอง”

คราวนี้โกหกครั้งที่ ๖ แผ่นดินสุมร่างของพระราชาร ดิงลิกกลงไปถึงพระอุระ (หน้าอก) เลยทีเดียว แม้พระองค์จะพยายามดิ้นรนปีนป่าย แต่ก็ไม่อาจหลุดขึ้นมาได้ พระฤๅษีจึงทูลอ่อนวอนว่า

“ขอให้พระองค์โปรดตรัสคำสัตย์เถิด แล้วจะพ้นภัยทั้งปวง เพราะพระราชารพระองค์ใดกล่าว

มุสาอยู่อีก พระราชารพระองค์นั้นจะไร้พระราชารโอรส หรือถ้ามีอยู่ก่อนแล้ว พระราชารโอรสทั้งหมดจะต้องพากันหลีกหนีไปที่อื่นหมดสิ้น”

แม้โดนแผ่นดินสุมถึงขนาดนี้แล้ว พระเจ้าอุปริจรรราชก็ไม่ทรงเชื่อถ้อยคำของพระฤๅษีเลย กลับเชื่อฟังคนพาลอย่างโกรกลัมพะกะพราหมณ์ ได้ทรงยืนยันคำโกหกอีกเป็นครั้งที่ ๗

“ท่านนั้นแหละเป็นน้อง โกรกลัมพะกะเป็นพี่” ลันสุดคำโกหกครั้งนี้ แผ่นดินได้แตกแยกออกเป็นช่องลึก มีเปลวไฟร้อนแรงจากอเวจนิรกลุกโพล่งขึ้น เผาไหม้ท่อนร่างของพระราชาร ทรงแผดเสียงโหยหวนทูลนทราวย ร่วงหล่นหายไปในหลุมเพลิงนรกนั่นเอง

มหาชนทั้งหมด ณ ที่นั้น ต่างพากันตกใจกลัว ร้องขึ้นด้วยเสียงแตกตื่นดังระงมทั่ว

“พระเจ้าอุปริจรรราชกล่าวโกหก พุดจาใส่ร้ายพระฤๅษี ได้ตกลสู่วะณี ถูกไฟนรกเผาเผาไปแล้ว”

แม้พระโอรสทั้ง ๕ องค์ของพระเจ้าอุปริจรรราช ที่ได้ทรงอยู่ในที่นั้นด้วย ก็ล้วนหวาดหวั่นพระทัย พากันหมอบกราบไปที่กบิลฤๅษี แล้วทรงกล่าวโดยพร้อมเพรียงกัน

“ขอให้พระคุณเจ้า จงเป็นที่พึ่งของพวกข้าพเจ้าทั้งหลายด้วยเถิด”

พระฤๅษีเห็นอาการของพวกพระโอรสแล้ว ก็ให้เกิดเมตตาสงสาร จึงปลอบโยนไปว่า

“พระชนกของพระองค์ทำลายธรรมให้พินาศ ด้วยทรงกล่าวถ้อยคำโกหก ใส่ร้ายเรา ผู้เป็นฤๅษีประพฤทธิธรรม จึงต้องตกลสู่นรกอเวจี เพราะธรรมะนั้นหากผู้ใดทำลาย ผู้นั้นย่อมจะถูกทำลายเอง ส่วนพวกพระองค์ทั้งหมดก็ไม่อาจที่จะอยู่ในที่นี้ต่อไปได้ จะต้องพากันแยกย้ายสู่แผ่นดินใหม่เถิด”

แล้วทูลเรียกพระโอรสองค์ใหญ่เข้ามา

“ขอให้พระองค์จงออกทางประตูด้านทิศปรารจัน (ทิศตะวันออก) เสด็จตรงไปนั้นแหละ จนกระทั่งได้พบช้างแก้วตัวประเสริฐ มีสีเผือกล้วนทั้งตัว พระองค์จงสร้างพระนครของพระองค์อยู่

ณ ที่นั้น พระนครนั้นจะมีชื่อว่า **หัตถิปุระ**”

จากนั้นก็ให้**พระโอรสองค์ที่ ๒** เข้ามา แล้ว ทูลว่า

พระองค์จงออกไปทางประตูด้านทิศทักษิณ (ทิศใต้) เมื่อเสด็จไปจนได้พบม้าแก้วมวงคล มีสีขาวยาว พระองค์จงสร้างพระนครอยู่ที่ตรงนั้น ซึ่งพระนครนั้นจะได้ชื่อว่า **อัสสปุระ**

เมื่อถึงคราวที่**พระโอรสองค์ที่ ๓** เข้ามา

“พระองค์จงเสด็จทางประตูด้านทิศปัจฉิม (ทิศตะวันตก) เสด็จไปจนกว่าจะได้พบกับพญาราชสีห์ พระองค์จงสร้างพระนครขึ้นที่ตรงนั้น แล้วพระนครจะมีชื่อว่า **สิหปุระ**”

ลำดับต่อไปก็เป็น**พระโอรสองค์ที่ ๔** เข้ามาหา

“พระองค์จงเสด็จไปทางประตูด้านทิศอุดร (ทิศเหนือ) แล้วจะได้พบจักรบัญชา (หน้าต่ารูปจักร) ที่ทำด้วยแก้วล้วน พระองค์จงสร้างพระนครไว้ที่นั่นให้ชื่อว่า **อุตตรบัญชา**”

ส่วน**พระโอรสองค์ที่ ๕** กบิลฤาษีทูลว่า

“แม้พระองค์ก็มีอาจจะอยู่ในที่นี่ได้ จงสร้างพระสถูปใหญ่ไว้ในพระนครนี้ แล้วเสด็จออกไปทางทิศพายัพ (ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ) เสด็จไปจนได้พบภูเขาสองลูกโอบนยอดเข้าหากัน มีกระแสลมพัดผ่านเสียงดังว่า **ทัทระ** ตรงนั้นพระองค์จงสร้างพระนครของพระองค์เองเถิด พระนครนั้นจะมีชื่อว่า **ทัทระปุระ**”

พระราชโอรสทั้ง ๕ พระองค์ทรงเชื่อฟังกบิลฤาษี ได้ไปสร้างพระนครใหม่อยู่ในที่นั้น ๆ แล้วยึดมั่นคำสัตย์ ปกครองประชาชนโดยธรรม สืบต่อไปอย่างผาสุก

.....

พระพุทธองค์ทรงนำชาดกนี้มาแสดงจบแล้ว ก็ตรัสว่า

“พระเจ้าอุปริจรรราชผู้ซึ่งลำเอียงเพราะรักแก่โอรสล้มพกพราหมณ์ในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระเทวทัตในบัดนี้ ส่วนกบิลฤาษีได้มาเป็นเราตถาคตนี้เอง”

แล้วทรงเตือนภิกษุทั้งหลายไว้

“บัณฑิตทั้งหลายไม่สรรเสริญฉันทาคติ (ความลำเอียงเพราะรัก) ใคร ๆ ไม่ควรเป็นผู้มีจิตโดนความลำเอียงเพราะรักประทุษร้ายเลย ไม่ควรกล่าวโกหก ควรกล่าวแต่คำสัตย์เท่านั้น”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๑๖๓, อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙ หน้า ๕๓๑)

โกลาหล คนโต โทหกแก่ง

ทกคะเมน เค้นพระ ว่าเป็นผี

ตกอบาย ไร้สัตย์ สิ้นทำดี

อุสมิ รออยู่ ผู้หลอกลวง

● ขวัญกล้า

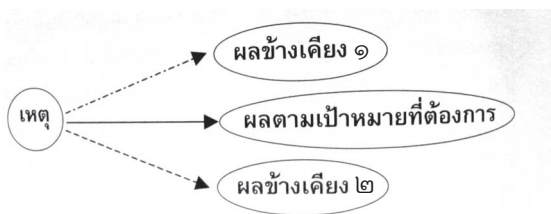
“ผลที่ดี” อันคือ “สิ่งที่มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” หรือ “ไม่เบียดเบียนโลก ไม่เบียดเบียนสังคม และไม่เบียดเบียนตนเอง”

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

เพราะการทำ “เหตุ” หนึ่ง ๆ มักจะส่งผลกระทบต่อให้เกิด “ผล” ได้หลายอย่าง โดยถึงแม้ผลบางอย่างอาจสามารถช่วยให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการก็ตาม แต่ก็อาจมี “ผลข้างเคียง” (Side Effect) หรือ “ผลกระทบภายนอก” (Externalities) อื่น ๆ ที่อยู่นอกกรอบเป้าหมายอันนำไปสู่ความ “ไม่มีประสิทธิผล ไม่มีประโยชน์ และทำให้ไม่มีความสุข” ที่มากยิ่งขึ้นกว่า “ผล” ตามเป้าหมายที่มุ่งหวังนั้น ๆ ก็ได้

เช่น ในการปราบปรามยาเสพติด ถ้ายึดหลัก “แนวสืออะไรไม่สำคัญขอให้จับหนูได้ก็พอ” หรือใช้วิธีการอะไรก็ได้ขอให้ปราบปรามผู้ค้ายาเสพติดให้หมดไปได้ก็พอ แล้วใช้วิธีการนอกกฎหมาย โดยตั้งหน่วยล่าสังหารผู้ค้ายาเสพติดที่เอาตัวมาลงโทษตามกฎหมายได้ยาก (แต่การลอบสังหารทำได้ง่ายกว่า) ถึงแม้วิธีนี้อาจจะทำให้ยาเสพติดลดน้อยลงได้ในระดับหนึ่ง แต่ก็จะมีผลกระทบข้างเคียงโดยไปสร้างกลุ่มผู้มีอิทธิพลเหนือกฎหมายในเครื่องแบบขึ้นมา และคนกลุ่มนี้ก็อาจเบี่ยงเบนกลายเป็นผู้มีอิทธิพลกลุ่มใหม่ที่แสวงหาผลประโยชน์จากสิ่งผิดกฎหมาย (รวมถึงการเที่ยววัดเหยียดยาบ้าให้กับประชาชนที่บริสุทธิ์เพื่อชู้กรรโชกทรัพย์ หรือกลายเป็นผู้ค้ายาเสพติดเสียเองด้วย) ที่น่ากลัวยิ่งกว่าเดิมก็ได้ เป็นต้น

การที่เทคโนโลยีสมัยใหม่สามารถสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกสบายให้กับมนุษย์ได้มากมาย อันเป็น “ผล” ที่มนุษย์ต้องการ แต่เมื่อไปมุ่งที่เป้าหมายของผลแคบ ๆ ในการแก้ปัญหาทางด้านวัตถุเพียงส่วนเดียว ในที่สุดการทำ “เหตุ” ที่ไม่สมบูรณ์นั้น ๆ ก็อาจส่งผลกระทบต่อภายนอกหรือผลข้างเคียง จนทำให้เกิดเป็นปัญหาใหม่ ๆ ตามมา ที่มากขึ้นเร็วกว่าปัญหาส่วนที่ได้รับการแก้ไขด้วยเทคโนโลยีเหล่านี้เสียอีก (ดังเช่นที่ซูเมกเกอร์ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ตามที่อ้างถึงในบทก่อน)

ด้วยเหตุนี้ การพิจารณาเปรียบเทียบทางเลือกต่าง ๆ ด้วยความ “รอบรู้ รอบคอบ และระมัดระวังอย่างยิ่ง” เพื่อมุ่งประพจน์ปฏิบัติให้ “เที่ยงตรงในเหตุในผล” จึงเป็นสาระสำคัญของหลักคิดแห่งปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงตามแนวพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทั้งนี้เพื่อความคุ้มกันกับการกระทำทางกาย วาจา ใจ ให้อยู่ภายใต้ขอบเขตของ “เหตุ” ที่นำไปสู่ “ผลที่ดี” อันคือ “สิ่งที่มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” หรือ “ไม่เบียดเบียนโลก ไม่เบียดเบียนสังคม และไม่เบียดเบียนตนเอง” ในภาพรวมระยะยาว โดยไม่ใช่เป็นเพียงการมองผลสัมฤทธิ์ในแง่มุมใดแง่มุมหนึ่ง ซึ่งถึงแม้จะสามารถแก้ปัญหาสำเร็จในมิติหนึ่ง แต่ก็กลับก่อให้เกิดปัญหาใหม่ ๆ ที่มากยิ่งขึ้นกว่าเดิมจากในมิติอื่น เพราะความไม่รอบรู้และไม่รอบคอบดังกล่าว

ปฏิบัติโดยยึดหลักทางสายกลาง

เมื่อสามารถกำหนดกรอบความคิดให้เที่ยงตรงในเหตุในผลตามแนวทางที่กล่าวมาได้แล้ว จะต้องลงมือทดลองปฏิบัติตามสมมติฐานที่เข้าใจดังกล่าว มิเช่นนั้นการลักแต่พูดหรือคิดเฉย ๆ ถึงจะสามารถคิดหรือพูดได้อย่างถูกต้องเที่ยงตรงแค่ไหน ก็ยังไม่อาจช่วยให้บรรลุเป้าหมายของ “ผล” ตาม

ที่พึงปรารถนาได้ ถ้าหากไม่เริ่มต้นลงมือทำเพื่อพิสูจน์ยืนยันสมมติฐานนั้น

เหมือนกรณีที่คุณค่าต้อง ภาชี ปราชญ์ชาวบ้านภาคอีสานเคยสอนเคล็ดลับในการปลูกต้นไม้โตเร็วแก่ชาวบ้านที่เข้ารับการฝึกอบรมว่าเคล็ดลับสำคัญที่จะช่วยให้ต้นไม้โตเร็วก็คือ ต้องลงมือปลูกให้เร็ว ๆ ต้นไม้ที่โตช้า คือต้นไม้ที่ลงมือปลูกช้า และต้นไม้ที่ไม่โตเลย ก็คือต้นไม้ที่ไม่ได้ลงมือปลูกอะไร ได้แต่พูดหรือคิดเฉย ๆ ว่าอยากให้ต้นไม้โตเร็ว ๆ

นอกจากนี้ในการลงมือปฏิบัติโดยยึด “หลักทางสายกลาง” หรือ “หลักความพอเพียง” นั้น จะต้องประมาณการกระทำไม่ให้มากเกินไปหรือน้อยจนเกินไป ถ้าหากทำน้อยเกินไปก็ไม่พอเพียงหรือทำมากเกินไปก็เกินความพอดีพอเพียง ซึ่งล้วนแต่มีผลเสียโดยไม่เป็นไปเพื่อ “ความมีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” ทั้งสิ้น

การปฏิบัติตามหลักทางสายกลาง หรือหลักความพอเพียงจะต้องคำนึงถึง

ก. เรียนรู้จากการปฏิบัติสู่วิถีพอเพียง มนุษย์แต่ละคนมีเงื่อนไขข้อจำกัดที่แตกต่างกัน และถูกกำหนดโดยบริบทของสภาพสังคมสิ่งแวดล้อมที่ไม่เหมือนกัน อันทำให้ไม่มีสูตรสำเร็จตายตัวที่สามารถประมาณความพอดีพอเพียงเพื่อให้เหมาะสมกับเหตุปัจจัยของทุกคน การปฏิบัติตามทางสายกลางด้วยการกระทำ “เหตุ” ให้ได้อย่างพอดีพอเพียงกับ “ผล” ที่ดีตามที่พึงปรารถนา จึงต้องอาศัยการลองผิดลองถูกจากการลงมือปฏิบัติ ภายใต้กรอบความคิดที่ “เที่ยงตรงในเหตุในผล”

เหมือนการจะโยนลูกบอลใส่ตะกร้า เมื่อกำหนดเป้าหมายของ “ผล” อันคือตะกร้าได้แม่นยำแล้ว ก็ต้องลงมือทดลองฝึกโยนลูกบอล

หลาย ๆ ครั้ง ถ้าหากโยนบอลไปลูกบอลก็ไม่ถึงตะกร้า โยนแรงเกินไปลูกบอลก็เลยตะกร้า จนกระทั่งสามารถ “ประมาณ” ความหนักเบาได้อย่าง “พอดีพอเพียง” ในที่สุดก็จะโยนลูกบอลใส่ตะกร้า ได้ตรงเป้า

ข้อนี้ฉันใด การปฏิบัติตามทางสายกลางสู่วิถีพอเพียง ก็ต้องอาศัยการเรียนรู้จากการทดลอง ปฏิบัติเฉกเช่นเดียวกันฉันนั้น จนเกิดเป็นปัญญา ในการประมาณได้อย่างพอเหมาะพอเพียง ซึ่งเป็น “ปัญญา” หรือ “ความรู้ที่แฝงอยู่ภายใน” (Tacit Knowledge) ไม่ใช่เป็นเพียง “ปัญญา” หรือ “ความรู้จากภายนอก” (Explicit Knowledge) ที่เกิดจากการได้ฟัง ได้เห็น หรือ ได้คิด โดยการลอกเลียนตาม ๆ กันมา

ข. เข้าใจพลวัตของวิถีความพอเพียง ความพอเพียงตามหลักทางสายกลางนั้น มีลักษณะเป็นพลวัต (Dynamic) ที่เลื่อนไหลไปสู่ความเจริญงอกงามยิ่ง ๆ ขึ้น อย่างเป็นลำดับขั้นตอน เหมือนการเลื่อนไหลเข้าสู่จุดศูนย์กลางของปลายกรวยที่เป็นการเข้าถึง “ความเป็นกลาง” ยิ่ง ๆ ขึ้น โดยไม่ใช่มีลักษณะเป็นความหยุดนิ่ง (Static) หรืออนุรักษสถานะเดิมที่ดำรงอยู่ (Status Quo)

เหมือนคนที่ร่างกายอ่อนแอ และแพทย์แนะนำให้ไปออกกำลังกาย ถ้าหากวันแรกคนผู้นั้นไปวิ่งออกกำลังกายทันที ๑ ชั่วโมง ร่างกายก็อาจรองรับการวิ่งที่ “เกินความพอดีพอเพียง” นั้น ๆ ไม่ได้ จนอาจหัวใจวายตาย ฉะนั้นในตอนแรกก็ควรวิ่งให้พอเหมาะพอดีกับกำลัง เช่น ฝึกวิ่งวันละ ๕ นาทีก่อน แต่เมื่อร่างกายปรับตัวได้แล้ว การวิ่งแค่วันละ ๕ นาที ก็จะเป็น “ต่ำกว่าระดับความพอเพียง” อันไม่เกิดผลต่อการช่วยให้ร่างกายแข็งแรงขึ้น ถึงตอนนี้จึงต้องปรับตัวใหม่เป็นวิ่งวันละ ๑๐ นาทีถึงจะพอเพียง แล้วก็ค่อย ๆ ปรับขึ้นเป็นวิ่งวันละ ๑๕ นาที ๒๐ นาที

จนถึงวันละ ๓๐ นาที อันเป็นระดับมาตรฐานของการออกกำลังกายที่พอเหมาะกับร่างกายของคนทั่วไป เป็นต้น

การปฏิบัติตามทางสายกลางสู่วิถีความพอเพียงก็เป็นเช่นเดียวกับพลวัตของการออกกำลังกายดังที่ได้กล่าวมา “ความพอเพียง” ไม่ใช่ “ความพอแล้ว” มิเช่นนั้นมหาเศรษฐีที่มีเงิน ๑๐,๐๐๐ ล้านบาทก็คงจะบอกว่าตนเข้าถึงความพอเพียงโดยไม่หวังจะมีเงินมากกว่านี้แล้วเช่นกัน และก็อาจเรียกร้องให้คนที่มียเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท จงมี “ความพอเพียง” ในสิ่งที่ตนมีอยู่ ดังนี้สังคมก็จะไม่เกิดการพัฒนาเปลี่ยนแปลงอะไร

สำหรับมหาเศรษฐีซึ่งมีเงิน ๑๐,๐๐๐ ล้านบาทดังกล่าว ถ้าหากสามารถลดความต้องการส่วนเกินเกินความพอเพียงในชีวิตของตนให้น้อยลงได้ จนรู้สึกว่ามีเงิน “เกินความพอเพียง” แล้วบริจาคเงินส่วนเกินความพอเพียงนั้นตั้งมูลนิธิช่วยทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวมให้มากยิ่งขึ้น เป็นลำดับ ๆ เช่นนี้จึงจักเรียกได้ว่าเป็นความเจริญขึ้นตามทางสายกลางสู่วิถีแห่งความพอเพียงที่แท้จริง

ค. ตระหนักถึงเส้นทางสู่จุดมวลวิกฤติของความพอเพียง การเข้าถึงวิถีความพอเพียงตามทางสายกลางอย่างถูกต้องแท้จริง จะต้องนำไปสู่ “สิ่งที่มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” เพียงแต่อาจจะต้องใช้ระยะเวลาในการสะสมมวลพลัง (Momentum) ให้ถึงจุดมวลวิกฤติของความเปลี่ยนแปลง (Critical Mass Point) เหมือนการต้มน้ำให้เดือด ต้องใช้ทั้งความร้อนและความต่อเนื่องของห้วงเวลาขนาดหนึ่ง น้ำจึงจะค่อย ๆ สะสมอุณหภูมิเพิ่มขึ้น ๆ จนถึงจุดเดือดที่ทำให้น้ำเปลี่ยนสถานะจากของเหลวกลายเป็นไอน้ำ หรือเกิดการเปลี่ยนแปลงจาก “เชิงปริมาณ” (Quantitative) ไปสู่ “เชิงคุณภาพ”

(Qualitative)

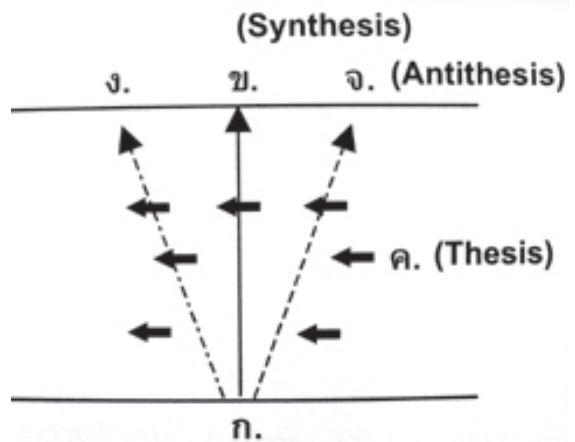
ทั้งนี้ในระหว่างที่ยังสะสมมวลพลังไม่ถึงจุดมวลวิกฤติของความเปลี่ยนแปลงที่เห็น **“ผลสัมฤทธิ์”** เป็นรูปธรรมของความสำเร็จชัดเจน (เช่น เห็นน้ำเดือดกลายเป็นไอน้ำ เป็นต้น) ถ้าหากเกิดท้อถอยหยุดไปก่อน เพราะคิดว่าทำ **“เหตุ”** ไม่ถูกต้อง จึงยังไม่เห็น **“ผล”** ตามที่ต้องการ แล้วเลิกทำต่อ ความพยายามที่ได้ลงทุนลงแรงไปแล้วก็จะกลายเป็นความสูญเปล่า

ฉะนั้น การหา **“ตัวชี้วัด”** (Indicators) ที่ช่วยให้สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงในเชิงปริมาณ (อันเห็นผลเป็นรูปธรรมไม่ชัด) ที่สัมพันธ์กับการเลื่อนไหลไปสู่ความเปลี่ยนแปลงในเชิงคุณภาพ (ที่เห็นผลเป็นรูปธรรมของความเปลี่ยนแปลงชัดเจน) จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เกิดความมั่นใจว่า **“เรามาถูกทางแล้ว”** และควรจะเดินหน้าต่อไปในทิศทางนี้ให้ถึงที่สุด

ด้วยเหตุนี้ตัวชี้วัดความสำเร็จจึงไม่ควรดูแค่ **“ผลกระทบสุดท้าย”** (Impact) ที่ปรากฏเป็นรูปธรรมภายนอกของความเปลี่ยนแปลงให้เห็นชัดเจนเท่านั้น แต่ควรครอบคลุมถึงตัวชี้วัดของ **“ผลลัพธ์”** (Outcome) ภายในกระบวนการของความเปลี่ยนแปลงด้วย (อาทิ อุณหภูมิของน้ำที่ค่อย ๆ เพิ่มสูงขึ้น ๆ ถึงแม้จะยังไม่ถึงจุดเดือดที่ทำให้สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงภายนอกของน้ำซึ่งได้เปลี่ยนสถานะจากของเหลวกลายเป็นไอน้ำให้เห็นอย่างชัดเจน เป็นต้น)

ง. **เข้าถึงวิภาษวิธีของทางสายกลาง** ทางสายกลางของความพอดีเพียงที่ไม่ถึงเกินไปหรือไม่หย่อนเกินไปตามหลักพุทธปรัชญา ไม่ใช่หมายถึงการทำอะไรตามความพึงพอใจ แล้วบอกว่านั้นคือความพอดีเพียงสำหรับตน เพราะการเข้าใจความหมายของ **“ทางสายกลาง”** เพียงแค่นั้นจะไม่สามารถขับเคลื่อนการพัฒนาเปลี่ยนแปลง

ให้เลื่อนไหลไปสู่ความเจริญงอกงามยิ่ง ๆ ขึ้นในความพอดีเพียงที่มีลักษณะเป็นพลวัตดังที่กล่าวมาได้ การพัฒนาสู่ความพอดีเพียง (สัมมา) ตามหลักทางสายกลางของพุทธปรัชญา (มัชฌิมาปฏิปทา) จะต้องคำนึงถึง **“หลักวิภาษวิธี”** (Dialectic) ของทางสายกลางด้วย ซึ่งถ้าหากดูเพียงผิวเผินก็อาจเหมือนเป็นการปฏิบัติที่เคร่งครัด หรือเป็นการกระทำที่ตึงเกินไป ไม่ใช่ความพอดีพอดีหรือเป็น **“ทางสายกลาง”** สำหรับเราก็ได้

อุปมาเหมือนกับการว่ายน้ำข้ามแม่น้ำจากจุด ก. ไปยังอีกฝั่งหนึ่งที่จุด ข. ถ้ามองต้น ๆ อย่างหมากรุกชั้นเดียวแล้วว่ายไปตรง ๆ ตามแนว **“ก. → ข.”** ที่เห็นเป็นเสมือน **“ทางสายกลาง”** (คือ ไม่โตะงไปทางซ้ายหรือโตะงไปทางขวา) ผลที่สุดกระแสน้ำตามแนว **“ค.”** ก็จะพัดพาคนผู้นั้นให้เลยออกไปตามแนว **“ก. → ง.”** โดยไปไม่ถึงเป้าหมายที่ต้องการ

ในกรณีเช่นนี้ทิศทางที่ต้อง **“ประมาณให้พอดี”** ตามทางสายกลางไม่ใช่แนว **“ก. → ข.”** แต่คือแนว **“ก. → จ.”** เพราะในขณะที่กระแส่น้ำตามแนว **“ค.”** คือ สถานะพื้นฐานที่ดำรงอยู่เป็น **ตัวตน (Thesis)** แนว **“ก. → จ.”** จะเป็นสภาวะ **ย้อนแย้งสถานะเดิม (Anti-thesis)** ซึ่งสุดท้ายจะ **สังเคราะห้ (Synthesis)** อย่างพอดีเพียง ให้คนผู้นั้นสามารถว่ายน้ำจากจุด ก. ไปถึงจุด ข. ได้ตามเป้าหมายที่มุ่งหวัง **☑ อ่านต่อฉบับหน้า**

แม้เราไม่รู้จักกัน
แม้อยู่คนละซีกโลก
แต่ถ้ามีหัวใจรักชาติเช่นเดียวกัน
อะไรก็ดีขึ้น

ชีวิตติดตาม...แม่ไก่ (๒)

พานพันการชุมนุม ๑๗๐ วัน ของพันธมิตรประชาชน
ประชาธิปไตยและชาวกองทัพธรรมมาหลายเดือนแล้ว
แต่จิตวิญญาณแห่งความรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ยังคง
ซึ่มลึกอยู่ทุกอณู เราในฐานะเป็นประชาชนคนไทย ที่มีหน้าที่

พิทักษ์รักษาไว้ซึ่งชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ トラบไตที่บ้านเมืองยังคงวุ่นวาย ไม่สงบเรียบร้อย ก็ยังคงมีอาจวางใจได้

“ชีวิตติดตามแม่ไก่(๒)” เป็นการเขียนสรุปการไปร่วมชุมนุม NEO PROTEST โดยน้อง ๆ นักเรียนลัทธิมาลิกษาภูผาฟ้าฟ้า ที่ได้ร่วมเรียนรัฐบูรณาการทั้ง “ศิลปะ เป็นงาน ชาญวิชา” ควบพร้อมในการมาร่วมชุมนุม โดยมีผู้ใหญ่หรือ “แม่ไก่” คอยดูแลอย่างใกล้ชิด ทำให้น้อง ๆ เหล่านี้ได้มีโอกาสมาเรียนรัฐวิชาประชาธิปไตยว่าด้วยการเมืองของภาคประชาชน และได้ร่วมเป็นหนึ่งในยุวชนผู้กล้า มาร่วมพิทักษ์และปกป้องดินแดนและอธิปไตยไทย ที่จะเสียพื้นที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตรให้แก่กัมพูชา

จะมีเยาวชนสักกี่คนที่มีโอกาสได้มาทำหน้าที่อันทรงเกียรติและน่าภาคภูมิใจยิ่งในการร่วมปกป้องราชอาณาจักรไทยตั้งที่คุณลุงจำลองมักจะเดินมอบเกียรติบัตรให้แก่ผู้มาร่วมชุมนุมเสมอ ๆ

ฉันอยากจะทำจดหมายเขียนโดยน้อง ๆ เหล่านี้ เพื่อแบ่งปันความประทับใจในความเป็น “เด็กไทยหัวใจรักชาติ” และร่วมย้อนรำลึกถึงภาพแห่งวันวานไปด้วยกัน.....

“ตราบไตที่มีการโงกเกิดขึ้น ก็ย่อมมีคนไม่เห็นด้วยส่วนหนึ่งเกิดขึ้น และคนส่วนหนึ่งเห็นด้วย เพราะได้ผลประโยชน์ร่วมกัน ทุกสิ่งล้วนเกิดขึ้นจากกิเลสจึงเกิด “ธรรมะกับอธรรม”

ฉันก็เป็นบุคคลหนึ่งที่มาร่วมต่อต้านการขายชาติ ยกแผ่นดินให้แก่กัมพูชา หรือว่าการกักตุนสินค้า ขึ้นราคาน้ำมัน ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ล้วนเกิดจากรัฐบาลทั้งนั้น ฉันไม่รู้หรอกนะว่า ทำไมคนส่วนใหญ่ที่ได้บริหารประเทศถึงขยันโงกภาษีประชาชน

●●
เราต้องต่อสู้กับกิเลสเรา
เพราะว่าบางคนที่มาถามข้อมูลเกี่ยวกับ VOTE NO เขาก็หลอกตาเรา
●●

กันมากมาย หรือเพราะว่าการอยู่ลัทธิมาลิกษา ๆ สอนให้ฉันไม่ใช่เงินจึงเห็นอะไร ๆ ก็แพงไปหมด และฉันก็เพิ่งรู้ว่าการที่จะช่วยชาติให้พ้นจากโจรนี้ยากมาก ๆ เพราะฉันทำงานตั้งแต่เอกสารถวายคืนฯ, มาตรา ๑๙๐, คัดลอกรายชื่อ, พิมพ์งาน ฯลฯ เกี่ยวกับการเสียแผ่นดิน จนมาถึงรณรงค์ VOTE NO มหัศจรรย์พันธมิตร ฯ การหาเสียงนี้เหนื่อยมาก เพราะเราต้องต่อสู้กับกิเลสเรา เพราะว่าบางคนที่มาถามข้อมูลเกี่ยวกับ VOTE NO เขาก็หลอกตาเรา เพราะอาโก้ (แม่ไก่) ลงสมัคร สด.นน. เขต จ.สมุทรปราการ ซึ่งเขาลือกันว่าเป็น RED ZONE พอได้สัมผัสก็รู้ซึ่งถึงใจเลยว่า ทนไม่ได้จริงๆ แต่ไม่ใช่ว่าฉันจะไม่ได้ประโยชน์อะไรเลยนะ ทุกอย่างที่ได้ฉันได้สัมผัสกับการหาเสียงนี้เป็นประสบการณ์และประวัติศาสตร์ครั้งหนึ่งในชีวิตว่า ฉันได้นอนข้างถนนในใจกลางกรุง ได้เจอพันธมิตรใจดี เช่น ลุงปลาหรือปลาเป่าที่ทำปาท้องไก่และซาลาเปาให้ทาน ครูก็ตำราที่สอนฉันเล่นก็ตำราขั้นพื้นฐานได้ซึ่งฉันไม่รู้จักคนเหล่านี้เลย

แม่เราไม่รู้จักกัน

แม้ผู้คนละซีกโลก

แต่ถ้ามีหัวใจรักชาติเช่นเดียวกัน

อะไรก็ดีทั้งนั้น

บทเรียนจากลัทธิมาลิกษาฯ ครั้งนี้

ทำให้ฉันโตขึ้นอีกหนึ่งขั้น

รู้จักสิ่งต่าง ๆ มากขึ้น

ขอขอบคุณทุกคน

ที่เป็นแรงพลังผลักดันให้ฉันมาอยู่จุดนี้ได้

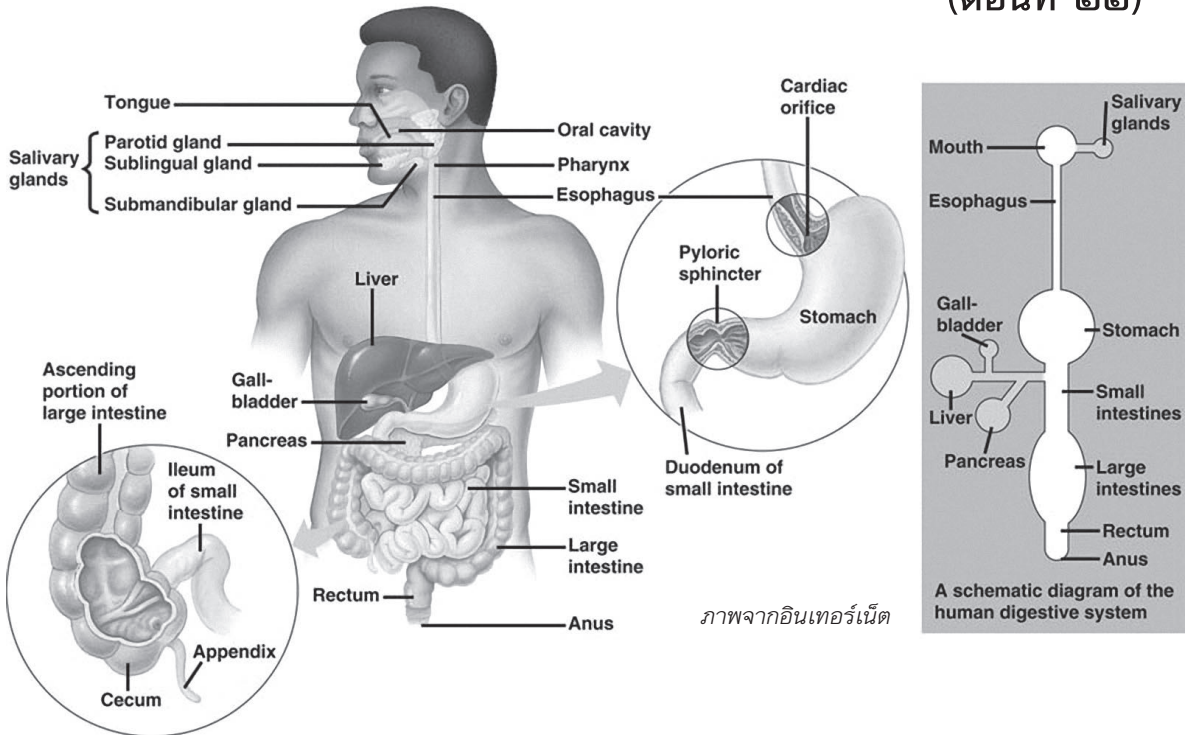
ขอบพระคุณค่ะ

ด.ญ. สุภาวดี บุญเยี่ยม ม.๒ สส.ภ.

๓

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๒๒)

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

ฤดูกาล

ร่างกายจะต้องปรับตัวให้ทันก่อนที่ฤดูกาลจะเปลี่ยนแปรไป บางคนจะป่วยได้ง่ายในช่วงที่ฤดูกาลจะเปลี่ยนในแต่ละฤดูกาลจะมีพืช - ผัก - ผลไม้ เกิดขึ้นตามฤดูกาล แต่ในทุกวันนี้ พืช - ผัก - ผลไม้ไม่มีตามฤดูกาลแล้ว เพราะมนุษย์ต้องการทำให้พืช-ผัก-ผลไม้ ออกนอกฤดูกาล จะได้ขายได้ราคาดี คนที่บริโภคไม่เข้าใจ ไม่สังเกต การกินพืช - ผัก - ผลไม้ นอกฤดูกาลอาจจะทำให้ป่วยได้ง่าย

● **ฤดูฝน** ทำให้มีลมในท้องได้ง่าย เพราะความชื้นทำให้ 'ม้าม' อ่อนแอ ทำให้เมื่อยเนื้อเมื่อยตัวง่าย ระบบขับถ่ายไม่ปกติ เป็นหวัดได้ง่าย

● **ฤดูหนาว** ทำให้มีเสมหะมาก เพราะหลอดเลือดหดตัว ทำให้ 'ไต' ขับของเสียช้าลง พลังเลือดที่ 'ไต' ส่งไปแลกเปลี่ยนของเสียที่ 'ปอด' ช้าลง จึงเกิดการสะสมของเสมหะที่ 'ขั้วปอด' นานวันเข้ากลายเป็น 'มูกเหนียว'

● **ฤดูร้อน** ทำให้ระบบดูดซึมที่ 'ลำไส้เล็ก' ทำงานช้า ทำให้เป็นโรคระบบทางเดินอาหารง่าย

ทำให้หัวใจสูบฉีดเลือดเร็ว หลอดเลือดขยายตัวมากเกินไป

เครื่องนุ่งห่ม

สมัยก่อนเครื่องนุ่งห่ม ส่วนใหญ่ทำมาจากผ้าฝ้าย ซึ่งมีคุณสมบัติ**ปรับได้ทั้งอากาศร้อนและอากาศหนาวให้สมดุล** แต่สมัยนี้มีเครื่องนุ่งห่มที่ย้อมด้วยสีเคมี ทำจากใยสังเคราะห์ ส่งผลทำให้**ประจุบวก และประจุลบในร่างกายเริ่มแปรปรวนขึ้นเรื่อย ๆ** จนบางครั้งถึงขั้นไม่สบาย เช่น เป็น ‘ภูมิแพ้’ ต่าง ๆ

เครื่องใช้ไฟฟ้าต่าง ๆ

เพราะเครื่องใช้ไฟฟ้าทุกอย่างมี**คลื่นไฟฟ้า** ถ้าเป็นทีวี คอมพิวเตอร์ก็จะมีรังสีด้วย ถ้าเราอยู่หน้าจอ นาน ๆ เกิน ๒ ชั่วโมง ควรจะพัก ๑๐ นาที เวลาดูทีวี ควรเปิดไฟไว้ด้วยเพื่อให้แสงไฟช่วยตัดคลื่นแสงที่ออกมาจากเครื่องคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือยิ่งทันสมัยก็ยิ่งมีคลื่นมากเพิ่มขึ้น ยิ่งโทรมากเท่าไร **คลื่นเสียงและรังสีจากโทรศัพท์ จะทำลายเม็ดเลือดเพิ่มขึ้น** ทำให้มีอาการมึน ซาที่หูได้

ถ้าในห้องนอนมีเครื่องใช้ไฟฟ้าต่าง ๆ ควรเอาออกไปไว้ข้างนอกดีกว่า เพราะจะทำให้ร่างกายไม่ต้องถูก**คลื่นไฟฟ้าทำลาย** การตั้งบ้านอยู่ใกล้**เสาไฟฟ้าแรงสูง** ก็จะทำให้**เซลล์เม็ดเลือดแดงถูกทำลายลงทุกวันเป็นจำนวนมาก** จนกระทั่งอาจจะเป็น ‘อัมพฤกษ์’ ได้ เราควรอยู่ให้ห่างจากเสาไฟฟ้าแรงสูงอย่างน้อย ๕๐๐ เมตรถึง ๑ กิโลเมตร มิฉะนั้นจะทำให้เราไม่สบายได้

๒. ปัจจัยภายใน เช่น **อารมณ์ อิริยาบถ การพักผ่อน อุจจาระ - ปัสสาวะ**

อารมณ์

- การโกรธ ทำให้ ‘ตับ’ อ่อนแอ
- เครียด ทำให้ ‘ถุงน้ำดี’ อ่อนแอ ‘ลำไส้เล็กตอนต้น’ อ่อนแอ
- น้อยใจ ทำให้ ‘ปอด’ อ่อนแอ
- ตกใจ ทำให้ ‘ไต’ อ่อนแอ
- พยายาม ทำให้ ‘ลำไส้ใหญ่’ อ่อนแอ
- กังวล ทำให้ ‘ม้าม’ อ่อนแอ
- เร่งรีบ - ใจร้อน ทำให้ ‘กระเพาะอาหาร’ อ่อนแอ
- ตื่นเต้นเกินไป ทำให้ ‘หัวใจ’ ทำงานหนัก

อิริยาบถ

- การหายใจ **ควรที่จะฝึกหายใจให้ได้ยาว ๆ ลึก ๆ อยู่ตลอดเวลา**
- ถ้าเราหายใจสั้น **‘ถุงน้ำดี’ จะปิดงาย สารที่ทำให้เครียด (ฮาดินาลิน) จะหลัง**
- ถ้าเราหายใจยาว **‘ถุงน้ำดี’ จะเปิดงาย สารสุข (เอ็นโดฟิน) จะหลัง**
- **เดิน** ด้วยรองเท้านุ่มสูง ทำให้**ข้อเท้าแพลงได้ง่าย ควรเดินก้าวเท้าไปข้างหน้า โดยเอาส้นเท้าลงก่อน และให้ขาหลังเหยียดตรง ยกปลายเท้าขึ้น หลังตรง**

● **ยืน** นานเกินไปทุกวัน ทำให้เส้นเลือดขดได้ง่าย **ควรยืนทิ้งน้ำหนักลงที่ขาทั้งสองข้างให้สมดุล และหลังต้องตรง**

● นิ่ง พับเพียบนาน ๆ หรือบ่อย ๆ ทำให้ ‘กระดูกสันหลัง’ โค้งหรืองอคดได้ง่าย **ควรนั่งขัดสมาธิหลังตรง** หรือถ้านั่งเก้าอี้ ที่รองก้นจะต้องไม่นุ่มจนทำให้ก้นจม **เพราะต้องให้ก้นยกช่วยรับน้ำหนักตัว** จึงจะทำให้หลังตรงได้ **ขาทั้งสองข้างชิดกันเป็นเลข ๑๑** นิ่งที่ชอบเก้าอี้เพื่อให้ฝ่าเท้าติดพื้น **อย่าลืมหงพนักเก้าอี้** มือทั้งสองข้างวางบนหน้าตักให้หลังตรง (ถ้าไขว่ห้างจะทำให้หลังคด)

● นอน ถ้านอนน้อยหรือมากก็ทำให้ ‘ถุงน้ำดี’ อ่อนแอ **ที่นอนควรจะแข็ง** ที่นอนที่ดีควรจะตะแคงขวา และควรจะนอน ๖ - ๘ ชั่วโมง (๒๑.๐๐ น. - ๐๓.๐๐ น. เป็นดีที่สุด)

● ก้ม ยกของผิดท่า หรือยกของหนักเกินกำลัง ทำให้ ‘ปวดหลัง’ ง่าย **ควรจะนั่งยอง ๆ ลงไปให้หลังตรง** เพื่อที่จะยกของขึ้น เมื่ออายุ ๔๐ ปียกของให้น้อยลง และเมื่ออายุ ๕๐ ปีขึ้นไปห้ามยกของหนักเด็ดขาด หลังจากยกของหนักทุกครั้ง ควรจะกดจุดรอบ ๆ สะดือ หรืออึ่งกระเป้าน้ำร้อน หรือทับหม้อเกลือที่หน้าท้อง เพื่อช่วยให้ลำไส้ที่ขมเพราะการเกร็งหดตัว อากาศปวดเจ็บต่าง ๆ ก็จะถูกไล่ลง

● กลั้นฉี่ - กลั้นอุจจาระ จะทำให้ ‘กระเพาะปัสสาวะ’ และ ‘ตา’ อ่อนแอ **ทำให้เลือดเสียถูกดูดซึมกลับเข้าไปในร่างกาย**

การพักผ่อน

● ถ้านอนดึกเกิน ๒๑.๐๐ น. จะทำให้เลือดชั้น จำนวนเลือดเสียเพิ่มมากขึ้น ถ้านอนดึกมากขึ้นไปเรื่อย ๆ ยิ่งทำให้ ‘ถุงน้ำดี’ และ ‘ตับ’ อ่อนแอลง ก่อให้เกิดโรคมะเร็งได้ง่าย

● ควรออกกำลังกายตอนเช้า ตั้งแต่ ตี ๓ ถึง ตี ๕ (ที่เป็นเวลาของ ‘ปอด’) และ ตี ๕ ถึง ๗ โมงเช้า (ที่เป็นเวลาของลำไส้ใหญ่) **ต้องทำให้ร่างกายตื่น เคลื่อนไหว สามารถขับเคลื่อนของเสียออกจากร่างกายได้ดี** ไม่ควรออกกำลังกายตอนเย็น (เป็นเวลาของไต) เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดหัวใจวาย

● ควรนอนตอนกลางคืน ตั้งแต่เวลา ๓ ทุ่ม ถึง ตี ๓ เป็นช่วงเวลาที่สำคัญมาก สำหรับการนอน เพราะเป็นเวลาของพลังงานรวม - ถุงน้ำดี และตับ ไม่ควรนอนตอนกลางวัน

อุจจาระ - ปัสสาวะ

● อุจจาระ **ควรถ่ายหนักทุกเช้า** เมื่อตื่นนอน **ไม่ให้เกิน ๗ โมงเช้า** (เพื่อไม่ให้ของเสียถูกดูดซึมกลับเข้าไป เพราะเวลา ๗ โมงเช้าเป็นเวลาของ ‘กระเพาะอาหาร’) โดยการดื่มน้ำอุ่น ๆ สัก ๑ ลิตร และออกกำลังกาย เพื่อช่วยในการขับของเสียออกจากร่างกาย

ส้วมนั่งยอง ๆ ดีกว่าส้วมนั่งบนก้น (ทำให้สะโพกคราก การขับถ่ายไม่ค่อยดี) และถ้าจะสวนลำไส้ (Detor) ควรถ่ายเสียก่อนแล้วจึงค่อยสวนลำไส้เพื่อช่วยในการขับของเสียออกให้หมดจะได้มีสุขภาพที่แข็งแรง

● ถ้าถ่ายอุจจาระไม่เป็นขยัก ๆ แต่สามารถถ่ายออกมาได้เป็นจำนวนมาก ๆ ในทีเดียว แสดงว่าประสิทธิภาพของ ‘ตับ’ และ ‘ถุงน้ำดี’ แข็งแรง

● ถ้าถ่ายเหลวสลัดกับท้องผูก แสดงว่า ‘ม้าม’ อ่อนแอ

● ถ้าถ่ายวันเว้นวัน แสดงว่า ‘ถุงน้ำดี’ เริ่มอ่อนแอ

● ถ้าถ่ายเป็น สีดำ กลิ่นเหม็นศพเน่า แสดงว่า ‘ธาตุดิน’ (กระเพาะอาหาร, ม้าม, ตับ, ถุงน้ำดี) อ่อนแอ

● ถ้าถ่ายเป็น สีแดง กลิ่นเหมือนปลาเน่า แสดงว่า ‘ธาตุน้ำ’ (กระเพาะปัสสาวะ, ไต) อ่อนแอ

● ถ้าถ่ายเป็น สีขาว กลิ่นเหมือนข้าวบูด แสดงว่า ‘ธาตุลม’ (ปอด, ลำไส้ใหญ่) อ่อนแอ

● ถ้าถ่ายเป็น สีเขียว กลิ่นเหมือนหญ้าเน่า แสดงว่า ‘ธาตุไฟ’ (ลำไส้เล็ก, หัวใจ) อ่อนแอ

คนค้ำของชุมชน

คอกหมูเก่าหลังบ้านน่าจะปรับปรุงเป็นที่รียดย่าง
คชาญชัย เจ้าของพื้นที่จึงจ้างช่างไม้มาหรือหลัง
คาเก่า พวกเขาทำงานได้ไม่กี่วัน รั้วหลังคาค้าง
ไว้แล้วก็หยุดงานไปธุระหลายวัน ชาญชัยพอเป็น
ช่างไม้อยู่เหมือนกัน จึงหอบไม้แป้นขึ้นไปตีที่บนยอด
หลังคา เพื่อจะให้แล้วเสร็จไวขึ้น

ใกล้หกโมงเย็น เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น
ชาญชัยพลาดพลัดตกลงมาจากหลังคาที่สูงสาม
เมตรครึ่ง ศีรษะและลำตัวกระแทกพื้นอย่างจัง
เพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้ต่างรีบมาช่วยนำส่งโรงพยาบาล
ชาญชัยตกหลังคาอาการสาหัสเป็นข่าวแพร่สะพัด
ไปทั้งหมู่บ้านอย่างรวดเร็ว เพื่อนบ้านทยอยมา
เยี่ยมด้วยความเป็นห่วงแต่ก็ยังมีความหวังเพราะ
หมอบอกว่า มาทันเวลา อาการการปลอดภัย รอ
ดูอาการสักพักก็จะได้กลับบ้าน ไปฟื้นฟูที่บ้าน แต่
แล้วเมื่อถึงวันที่ ๗ อาการทางสมองหนักขึ้น

หมोजึงจัดการผ่าตัด หลังจากผ่าตัดอาการทรุดลง
หนัก ไม่รู้สึกตัว อยู่ไอซียูได้ 1 วัน ก็จาก เพื่อนบ้าน
ที่มารออยู่หน้าห้องไอซียูพอทราบข่าวต่างน้ำตาซึม
บ้างก็ไหลรินสะอื้นให้ ทำไมชาญชัยถึงจากโลกนี้ไป
เร็วนัก

ข่าวบอกปากต่อปากรู้กันทั่วในหมู่บ้าน ชาว
บ้านมาช่วยงานศพกันเต็มที ประหนึ่งว่าเป็นญาติ
พี่น้องกันจริง ๆ น้ำฝน ลูกสาวของชาญชัยซึ่งยัง
มีน้ำตาไหลรินพุดถึงพ่อให้ป่าผู้อยู่ไกลคนละที่ฟังว่า

“หนูไม่คิดว่าจะมีคนรักพ่อมากขนาดนี้ แต่
ก่อนรู้แต่เพียงว่าบอຍครั้งที่พ่อหายออกจากบ้านไป
แล้วคำมิตถึงกลับมาบ้าน เคยถามพ่อก็บอกว่าไป
ช่วยทำนาทำสวนกับเพื่อนบ้านมา บางทีพ่อก็บอก
ว่าไปช่วยตัดกิ่งไม้บ้าง หลายครั้งก็บอกว่าไปช่วย
ซ่อมท่อประปารั่วบ้างซ่อมไฟฟ้าบ้าง มาถึงวันนี้ลูก
จึงรู้ว่าสิ่งที่ดี ๆ ที่พ่อได้ทำเอาไว้มันมีคุณค่าจริง”

ทิน ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมรุ่น พูดเสริมขึ้นว่า “ชาญชัยเป็นคนดีมีความสามารถเก่ง อีกทั้งยังเสียสละในหลายด้าน เช่น งานด้านการศึกษา ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ทุก ๆ ปีชาญชัยจะเป็นตัวตั้งตัวตีชักชวนเพื่อน ๆ ร่วมรุ่นมาร่วมทำบุญบริจาคเงินเข้าเป็นกองทุน **“พี่ช่วยน้องศิษย์เก่าเทาแดง”** ให้ความช่วยเหลือนักเรียนตามโรงเรียนในละแวกใกล้เคียงหมู่บ้าน มีนักเรียนที่ยากจนอยู่ตามทุ่งไร่ปลายนา ระยะทางมาโรงเรียนไกลหลายกิโลหลายสิบคนได้รับจักรยานไปใช้ฟรีจากกองทุนนี้ บางโรงเรียนขาดแหล่งน้ำทำสวนครัว ก็เอาเงินจากกองทุนไปซื้อเครื่องปั่นน้ำขนาดเล็กให้ และยังช่วยส่งเสริมในงานด้านกีฬาของเยาวชนในรูปแบบต่าง ๆ ด้วย

“ดูทำนาชาญชัยจะรีบทำงานของตนให้แล้วเสร็จ แล้วก็จัดสรรเวลาไปลงแขกช่วยเพื่อนบ้านที่ยากจนทำนาล่าช้า หรือรู้ว่าบ้านไหนจะมีงานหนักในวันรุ่งขึ้น ชาญชัยจะรีบไปถึงก่อนเจ้าของนาเสียอีก และชาญชัยยังเป็นคนใจกว้าง ครั้งหนึ่งมีศพที่ถูกลูกหลานทอดทิ้ง ขาดคนที่ไปช่วยดูแล ชาญชัยก็จะไปจัดการสิ่งต่าง ๆ ให้ประหนึ่งว่าเป็นญาติคนหนึ่งทีเดียว ชาวบ้านก็ประทับใจและมาร่วมช่วยงาน จนกระทั่งงานศพนั้นลุล่วงไปด้วยดี”

ชาญชัยช่วยชุมชนไม่ว่าจะด้านการศึกษา หรือกิจกรรมทางศาสนาช่วยวัดวาอาราม ชาญชัยบอกว่าเขาบริจาคช่วยเป็นเงินได้ไม่มาก จึงขอช่วยเป็นแรงกาย ทั้งบอกแม่บ้านกับลูกเสมอว่าพยายามตัดบาตรให้ได้ทุกวัน อย่าลืมนะ

ชาญชัยเป็นลูกกตัญญู ให้ภรรยาทำอาหารส่งแม่ทั้งเช้า-เย็น ช่วงเข้าพรรษาก็ทำมังสวิรัตให้เป็นพิเศษ และมาช่วยงานแม่ จัดร้านให้แม่ (แม่เปิดร้านขายของในหมู่บ้าน) เก็บร้านให้แม่ และเป็นเพื่อนคุยกับแม่ให้คลายความหนักอกหนักใจในเรื่องต่าง ๆ เขาจะเป็นผู้รับฟังที่ดี

เพราะความที่ชาญชัยเป็นคนดีและเสียสละ จึงเคยมีผู้ทาบตามสนับสนุนให้ลงเล่นการเมืองท้องถิ่น แต่ก็ได้รับการปฏิเสธ แท้จริงชาญชัยช่วย

สังคมโดยไม่ได้คิดหวังลาภยศชื่อเสียงอันใด เขาเป็นคนมีอุดมการณ์ที่อยากทำเพื่อสังคมตามกำลังที่ทำได้โดยไม่เพิกเฉยดูดาย

แม่ของชาญชัยเล่าเสริมอีกเหตุการณ์หนึ่งว่า “ครั้งหนึ่งพี่สาวที่ปลูกบ้านอยู่อีกฟากถนนตกลือตแตก ลูก เด็กเจ็ดเดือนตายอยู่ในท้อง พี่สาวหมดแรง หายใจรวจรินอยู่ในห้องน้ำ ทุกคนในบ้านพากันตกตะลึงไม่รู้จะทำอะไรชาญชัยก็วิ่งไปแล้วอุ้มมาขึ้นรถแม่เลือดสีแดงจะไหลอาบเสื้อกางเกง เลอะเทอะไปหมดก็ไม่สนใจ คิดอยู่อย่างเดียวคือ ทำอย่างไรชีวิตพี่สาวถึงจะรอด ชาญชัยแก้ปัญหาให้คนอื่นอยู่ตลอด ไม่เคยสร้างปัญหาให้พ่อแม่พี่น้องเลย”

พูดถึงตรงนี้น้ำตาชุดใหญ่พร่างพรูออกมาและเหมือนมีอะไรมาจุกอยู่ที่คอ แม่หยุดนิ่ง เพราะไม่สามารถพูดต่อไปได้อีก

ชาญชัย อายุเพิ่ง ๔๔ ปี ก็ได้ม้ามล้มหายตายจากไป แต่เรื่องคุณงามความดีที่สั่งสมมาตลอดนั้นยังคงตราตรึงซึ่งอยู่ในหัวใจของเพื่อนบ้านและผู้รู้จักมักคุ้นไม่ลืมเลือนได้แต่อาลัยคนดีที่จากลา

ถ้าชาญชัยเป็นนักการเมือง คงจะเป็นนักการเมืองที่ครองหัวใจคนได้โดยธรรมจริง ๆ เพราะเป็นผู้ที่มีคุณธรรม มีความเสียสละช่วยเหลือโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน เขาฟังตนได้แล้วและอาสาทำงานเพื่อผู้อื่นเพื่อชุมชนด้วยหัวใจจริง ๆ

แม้ร่างกายจะดับดับหายไป แต่แนวทางอุดมการณ์ที่ลงมือปฏิบัติจริงแก่ชุมชนนั้น ก็เป็นตัวอย่างให้แก่ชาวบ้านได้รู้ว่า **สังคมที่ร่มเย็นเป็นสุขนั้น ไม่ได้อยู่ที่ความร่ำรวยเสมอไป แต่อยู่ที่ผู้คนรู้จักสามัคคีและเสียสละ มีน้ำใจเอื้อเฟื้อแบ่งปัน จึงจะเป็นสังคมเจริญน่าอยู่อย่างแท้จริง**

จากคุณความดีที่ทำไว้ ในวันที่เพื่อนบ้านจึงไม่ทอดทิ้ง ผลัดกันมานอนเป็นเพื่อนแม่บ้านให้อบอุ่นใจ และเพื่อน ๆ ของชาญชัยเองก็มาช่วยทำงานที่คั่งค้าง และยืนยันจะสานต่อโครงการ **“พี่ช่วยน้อง”** ต่อไปและชวนเพื่อน ๆ มาร่วมกลุ่มขยายเพิ่มขึ้น เพื่อช่วยเหลือเพื่อน ๆ ในกลุ่มด้วยตนเองและช่วยเหลือผู้อื่นที่ด้อยโอกาสไปพร้อม ๆ กัน **๒๗**

ปิดท้าย

พ.ด.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

สำนึก... ชีวิตเลือดเนื้อบรรพชน

เมื่อกฎหมาย หมายกำหนด จำเพาะกิจ
 กระบวนการ วิจริต ประเดิมปฐม
 ประกาศโณม ผู้หาญกล้า ฝ่าคลื่นลม
 ฝืนยุติธรรม นิยม นอกครรลอง
 แอปปองอ้าง สร้างกระแส ทุกหย่อมหญ้า
 ด้วยมุสา วาทา เสนอสนอง
 แฝงชั่วร้าย มุ่งทำลาย การปกครอง
 ระบอบกษัตริย์ เพื่อฐานรอง ระบบใหม่
คิดใฝ่สูง เกินศักดิ์ ด้วยรวยล้น
อีกหลงตน เหลิงอำนาจ เคยยิ่งใหญ่
มากบริวาร สยบยอม น้อมรับใช้
หยัดทะยาน ยิ่งใหญ่ จนเกินตัว
 น้าอนาถ คาดไม่ถึง ฟ้าเปลี่ยนสี
 จนมีอาจ แยกดี และแยกชั่ว
 คนเคยดี วันนี้ โยเมามัว
 ทุ่มทอดตัว ลงรับใช้...เหล่าไร้ธรรม
 มีขวยเขิน สะเท็น สะท้านจิต
 คุณชีวิต เลือดเนื้อ มีค่าล้ำ
 จักทดแทน บรรพชน พึงกระทำ
 เร่งน้อมนำ ใส่ใจ ...มิสายเกิน

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต